

تاریخ پارس در عهد باستانی

ولایت فارس در زمان خلفا

سده قآانی

نویسندگان:

علی سامی - صدرالدین محلاتی - علیتقی بهروزی

لوكان الملمه ملقا بالقرى بالناله رجال من فارس
(حضرت محمد ص)

تاریخ پارس در عهد باستانی

ولایت فارس در زمان خلفا

سده قآنی

نویسنده کان :

علی سامی - صدرالدین محلاتی - عابینقی بهروزی

کتابفروشمخت شیراز

تلفن ۲۸۱۳

۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

tarikhema.org

بنام خداوند دانا و توانا

کانون دانش پارس با انتشار این نشریه سومین سال عمر خود را آغاز مینماید و کمال خوشوقتی را دارد که بهمت و پشتکار و صمیمیت و مساعدتهای معنوی اعضای دانشمند و فعال خود با وجود مشکلات مادی و عسرت مالی و عدم رغبت اینای زمان بکتاب علمی و نشریه های فرهنگی تا آنجا که مقدر بوده برای پیشرفت هدفی که منظور نظر قراردادده از کوشش های لازمه کوتاهی ننموده بلکه بر نیروی معنوی و محصول کار خود افزوده است لیکن متأسفانه باید باستحضار خواجگان عزیز برساند که هزینه چاپ و خرید کاغذ و سایر لوازم این دو نشریه را این خدمتگزار از بودجه ناچیز و ناقابل خود پرداخته و مبلغی از هزینه های آنرا هنوز بدهکار است که باید پردازد در صورتیکه اگر علاقه مندان و دانش پروران لااقل با خرید نشریه های کلون ما را تشویق و یآوری مینمودند تاچه حد بمنظور مقدس و عالی هاکمیک شده بود و چه کتاب های سودمندی مربوط بدان دانشمندان و ادبای گذشته فارس که آماده برای چاپ است انتشار پیدا نموده بود. معینا چون در دوران خدمت فرهنگی آشنا به دم توجه و بی التفاتی مردم این سرزمین بآثار فرهنگی و علمی میباشد چندان تعجب آور و برخلاف انتظار نیست و این عدم توجه در برابر خدمتی که به عهده گرفته قابل اغماض و تحمیل است شاید در آینده یکی از فرزندان خیر و نیک نهاد فارس که بخواهد نام نیکی تابد برای خود نگاهداری عده معدود و انگشت شماری با پرداخت هزینه چاپ کتابهایی که حاضر برای انتشار است در تشیید مبنای این مجمع علمی کمک نمایند. از دانشمندان معظم کشور و ارباب محترم جرائد مخصوصاً فضلا و مدیران جرائد فارس که پس از انتشار نخستین نشریه و استحضار از مقصود و منویات کانون دانش پارس شفاهاً و کتباً ما را مورد عنایت و تشویق قراردادده و بسهم خود کمک معنوی گرانبهایی برای پیشرفت مقاصد ما گردیده اند صمیمانه سپاسگزاری مینماید. از خداوند توانا خواهان آنست که در این خدمت فرهنگی ما را موفق دارد.

اول دیماه ۱۳۳۳ علی سامی

فهرست مطالب نشریه سوم کانون دانش پارس

نویسنده	موضوع
محمد حسین امستخر	۱ - چند صفحه از تاریخ بزرگترین تحولات علمی
فریدون توللی	۲ - دریغ (قطعه منظوم)
	۳ - بدرود (ترجمه)
دکتر محمد تقی میر	۴ - قدیمی ترین یادداشت پزشکی (ترجمه)
علی - سامی	۵ - تاریخ پارس در عهد باستانی
صدرالدین محلاتی	۶ - فهرست ولای فارس از اقراض ساسانیان تا صفاریان
علی تقی بهروزی	۷ - سده حکیم قآنی مشتمل بر شرح کامل حالات او

کانون دانش فارس قدم اول را در اجراء بر نامه خود برداشت و اینک میرود که قدم دوم را بردارد

همت عالی و پشتکار اعضاء دانشمند (کانون دانش فارس) شایان نهایت تمجید و ستایش است ، من اشتباه نکرده بودم که باین جمعیت چند نفری در مقاله گذشته که در مقدمه نخستین نشریه منتشر گردید لقب (اخوان الصفا) دادم ، زیرا که در بین آنها وفا و صمیمیت و روح تعاون و وحدت فکر و تشریک مساعی در اشاعه دانش و ینش وجود نداشت و حرارت و وظیفه شناسی و فضیلت پرستی دل و دماغ آنها را گرم نمیکرد ، بقا و ادامه جمعیت امکان نداشت تا چه رسد باینکه در مدت کوتاهی توفیق یابند نشریه مفیدی انتشار دهند .

پشتکار و شور دانش پروری این جمعیت شش هفت نفری ثابت کرد که موفقیت در هر کاری بسته بکیفیت است نه بکمیت ، کمیتها در اجتماع ما غالباً منتهی بناکامی است و تجربه ثابت کرده است که هر چه کمیت بیشتر باشد ، اختلاف بیشتر و از هم گسیختگی سریع تر و عدم موفقیت مسلم تر است .

متشأ موفقیت های بزرگ جنبه کیفیت اجتماع است آنهم نه هر کیفیتی ، بلکه کیفیتی که با دورد و سوز و شور و علاقه و دل بستگی و غرور ملی توأم باشد ، این مزایا چون در کیفیت مجمع کانون دانش فارس جمع شده ، میتوان امیدوار بود که این مؤسسه کوچک فرهنگی سالیان دراز باقی بماند ، بزرگ بشود ، آثاری از خود باقی بگذارد که برای فارس و فارسی هایه سر بلندی و افتخار باشد .

من که افتخار عضویت این جمعیت را دارم و عنوان نمایندگی در مجلس شورای ملی

الف

مرا بناچار صورتاً از آنها جدا ساخت و عزیمت بطهران نمودم ، درموقعی از آنها خدا حافظی کردم که جمعیت کانون دانش مراحل اولیه را که تشکیل و تأسیس و تنظیم برنامه و اشاعه برنامه و معرفی خود را بجامعه گذرانیده راه مقصود و هدف اصلی رایش گرفته بکقدم محکم و موثر رو بعمل برداشته ، مقالات و مندرجات اولین انتشاریه خود را تهیه کرده و بچاپخانه داده بود ، بااطلاعیکه از اوضاع چاپخانه داشتم که چاپ کردن و انتشار دادن يك مجموعه دوست صفحه چه مشکلاتی دارد چقدر صرف وقت و حوصله و مهارت و پشتکار لازم است تا يك مجله خوب و درست و بدون غلط از آب در بیاید ، منتظر نه بودم که باین زوزه بها چشم باولین انتشاریه کانون دانش بیفتد ، خوشبختانه طولی نکشید که برخلاف انتظار دیدم علاقمندی و استقامت اعضا در برابر مشکلات این مشکل راهم حل کرده از این مرحله هم گذشته نشریه را منتشر ساخته و یکجلد آنرا برای من فرستاده اند .

اعضای این جمعیت را که در ضمن مقاله دوست عزیز دانشمندان آقای علی سامی که حقاً روح فعال و هسته مرکزی و مؤسس این مجمع است تحت عنوان (مقام دانش در ایران باستان) شناخته اید و هر کدام در حد خود و فن خود در محیط فرهنگی فارس گنجینه ای از دانش هستند ، از مال و منال دنیوی و مادی کیسه شان تهی است و اگر در بین این عده هفت نفری یکی دو نفر باشند که نسبت بدیگران کلر و بارشان بهتر است ، از متمولین و ثروتمندان طبقه دوم و سوم شهر شیراز هم محسوب نمی شوند ، با وجود این هزینه نخستین نشریه را که از چاپ و کتف در حدود دوهزار تومان می شود از کیسه خود خرج کرده و دست نیاز بسوی احدی دراز نکرده و مقام فضل و دانش را آنهم در اولین نمونه برو زدن این و آن آلوده نساخته و آبروی قهر و قناعت را نبرده اند .

کانون دانش فارس با انتشار اولین نشریه خود نمونه ای از کالای خود را بر ارباب دانش و دانش پروران و علاقمندان بتجدید افتخارات علمی و ادبی فارس و شیراز و

هوخواهان احیای حیات علمی رجال نامی این سرزمین ادب پرورد عرضه داشتند و بمطالعه این نشریه می فهمند که محتاج ما کجایی و از چه قماش است.

خوانندگان باین نکته اسف انگیز توجه کنند

من هر گاه در ضمن اخبار خارجی کشورهای مترقی برخورد بخبری می کنم که فلان تألیف اثر فکری و قلمی فلان فیلسوف یا پروفیسور یا مرد سیاسی یا نویسنده اجتماعی تازه بچاپ رسیده و یک میلیون یا دست کم یکصد هزار نسخه آن در هفته اول بفروش رفته و حالا کمیاب است و فلان مؤسسه کتابفروشی یا هیئت ناشرین کتب رفته اند و امتیاز چاپ دوم کتاب را بنسیصد هزار لیره یا دلار از مؤلف گرفته و اختصاص حق انتشار را بخود داده اند و در مقابل اینگونه اخبار می بینم که مؤلفات ما در هر رشته و هر فن و از هر باب چاپ آن از هزار نسخه تجاوز نمی کند و از آن هزار هم باید دوست سیصد جلد آن هفت و هجائی بعنوان یادگار بدوستان و رفقا هدیه بشود و بقیه هم در فلان کتابخانه باید سالها بماند و گردد و خاک بخورد و انتظار مشتری بکشد و هر چه کتاب علمی تر و مفیدتر باشد کمتر خریدار داده واقعا از این فاصله عمیق و این تفاوت عجیب بین دو فکر و دو ملامت غرق حیرت میشوم و غرق خجالت بر پیشانیم نقش می بندد که ما چه مردی هستیم، کجائیم و کجا می رویم و عاقبت ما بالین فقر علمی و روگردانی از دانش و بیگانه بودن با کتاب و تألیف بکجا بکشد؟ آن افتخارات گذشته و این افتقار فعلی باهم چه تناسبی دارد.

عجبت و خجالت آور تر این است که می بینید همین جامعه و همین مردمی که از خریدن یک کتاب پنج تومانی و دو تومانی گریزان هستند و اینرا خرج زایدی میدانند هر شب در سینماها و تماشاخانه ها برای خریدن بلیط از سرو کول هم بالا می روند، یادر مفازه مشروب فروشی و آبجو فروشی دسته دسته می روند و می آیند، در سورتی

که در آنکه فساد و فحشا و فساد اخلاق و مزین عقل و فضیلت، جو خصلت مسایه و زبان معنوی حاصلی ندارد و لوی خردداری يك چلك كتاب هر چه باشد هفته هه و ماهها دماغ و فکر آدم را مشغول مینسازد و روح را تقویت میدهد و همیشه در کنار میز یا طاچه یادری چند جلد كتاب میماند. با همه اینها و بادیدن این قساایمات تأسف انگیز، چه باید کرد؟ همین است که هست و همینیم که هستیم، مشاهده این اوضاع که البته معلول علت های سیاسی و اجتماعی و تحولات نژادی است نباید باعث دل سردی و مأیوسی ما بشود و نباید مازا از راهیکه پیش گرفته ایم باز دارد، باید این ناهمواریها و این سنگلاخها را زیر پای صبر و استقامت و پشتکار سپرد و پیش رفت باید به نیروی سعی و عمل و مجاهدت اینقدر گفت و اینقدر نوشت و اینقدر دعوت نمود و تبلیغ کرد تا محیطی مساعد و اقی نورانی بوجود آورد که دعوت حق را لیک اجابت بگویند و راه رشد و صلاح را از یاهه گی و گمراهی تشخیص بدهند!

چند صفحه از تازه پسخ بزور گتوبینی تحولات

تحولات عظیمه که در قرن چهارم هجری در قلمرو خلافت پناور اسلامی آغاز گردید و نهضت های سیاسی و اجتماعی و علمی را در سراسر عالم اسلام بوجود آورد در چند شماره اول ملاحظه خوانندگان میگردد چون در دیباچه شماره اول انتشاریه کانون دانش اشاره بر قرن چهارم هجری نمود که معلوم دینی و فنون ادبی و معارف فلسفی و کلامی بعد کمال و بلوغ رسید از این شماره چند صفحه از تاریخ جنبشهای سیاسی و اجتماعی که در اثر نهضت علمی آغاز گردیده است بنظر خواننده کان این نشریه میرسانم و امیدوارم مورد توجه و استفاده ارباب دانش و مزید اطلاع طلاب علوم قوارا گیرد.

باید دانست که پایه این تحول عظیم در عهد هارون الرشید و عصر طلایی مأمون گذارده شد، عصریکه معارف اسلامی که مجدود بعلم قو آن و حدیث بود و

افکار علمی و ادبی متنوعی در آن دیده می‌شود؛ از تنگنا بیرون آمدن و در اثر ترجمه و تألیف و انتشار کتب یونانی و ایرانی و هندی بنای چولان گذاشت، علوم فلسفی و سیاسی و ریاضی و هیت و جغرافیا داخل معارف اسلامی شد، شعاع این علوم متنوعه در تمام ممالک اسلامی و بر تمام ملل تابعه خلافت پرتو افکند نتیجه آن آزادی فکر و گسیختن قید و بند اطاعت کور کورانه بود، مقام خلافت عباسی هیبت و جبروت خود را از دست داد. عنوانیکه تمام شئون دینی و سیاسی را در خود تحلیل برده و قدرت مطلقه را در دست گرفته بود، در اثر اشاعه علوم و فنون پرده های وهم و خیال بالافت و خلیفه را یک بشر عادی نشان داد، مقام خلافت فقط یک مقام دینی و روحانی شد، مثل مقام یک مجتهد صاحب فتوا.

از هرسری صدائی و از هر دل با جرئت و جسارتی دعوی استقلال بلندی شد، حریم حرمتی که احدی جرئت با گذاردن آنجا را نداشت، عنوان خلیفه و امیر المؤمنین بود.

در طول خلافت خلفای عباسی از این تاریخ بعد که بعضی از خلفای ضعیف و نالایق دست نشانده بعضی از امرا و سلاطین بزرگ شدند مثل، طغرل و آلب ارسلان و ملک شاه سلجوقی، مثل سلطان محمود غزنوی، مثل رکن الدوله و معز الدوله و عضد الدوله - دیلمی که حتی جیره و مواجب و حقوق دوبار خلیفه را در اختیار گرفته بودند بالین وصف جرئت اینکه خود را خلیفه بخوانند یا دعوی خلافت بکنند نداشتند و این امتیاز مخصوص خاندان بنی هاشم و سلسله علوی یا عباسی بود. شهر بغداد مرکز خلافت، که سرنویشت عالم اسلام را در قبضه قدرت داشت و همه چیز را در خود فرو بردم بود، فقط این امتیاز برای اوباقی ماند که خلیفه نشین و مرکز روحانیت اسلامی بود ایرانیها اولین مملکت از ملل تابعه اسلام بودند که به پیروی بازو و زور به مشیر خلافت را از بنی امیه و بنی مروان باک علی و آل عباس منتقل نمودند قریب این انتقال نایب بورک ایرانی ابو مسلم خراسانی بود.

بلاز ایرانیها نخستین ملتی بودند که به نیروی استعداد و لیاقت قلمرو پهناور خلافت اسلامی را اداره میگردند، رجال تاریخ این عصر آل برمک و برامکه بودند که چون ستارگان درخشانی پرچم خلافت هرون الرشید گیدرخشیدند و کشوری را که سرحد شرقیش کاشغر هندوستان و مرز غربیش سوئدان و سواحلی اقیانوس اطلس بود و مسافر جهانگردی بایستی در مدت ده ماه این مسافت را طی کند اداره میگردند؛ ثبوت بمأمون عباسی و عصر طلایی مأمونی رسید چون مادرش ایرانی بود در اثر همت جلالت ایرانیها و حس عداوت آنها پیرمها محمد امین خلیفه بغداد کشته شد و مأمون پسر ساده خلافت نشست، مشیر و مشار و رجال دولت او همه ایرانی بودند، فضل این سهل طاهر بن حسین ذوالریاستین از یانیان خلافت مأمونی بشمار می آیند؛

از خلافت متوکل عباسی سال ۲۳۲ تا تسلط آل بویه سال ۴۴۴ هجری

از ظهور آل عباس تا خلافت متوکل را مورخین عصر فارسی اول میگویند زیرا در طول این مدت تمام قدرت نظامی و سیاسی در دست ایرانیها بود و آنها بودند که اول بمشق و علاقه بخاندان علی و چون دیدند و تشخیص دادند که زمینه برای خلافت آنها همپا نیست بنام بنی عباسی که از دودمان نبوت بودند و در متن واقع و هدف اصلی برای بدست آوردن استقلال از کفر رفته کوششها کردند، مجاهدتها نمودند فدائکارها کردند، جنگهای خونین راه انداختند تا خاندان بنی امیه را که با نهایت ذلت و حقارت بایرانیها معامله می کردند و آنها را عیب و موالی می گفتند منقرض نمودند و بنی عباس را بتخت خلافت مستقر ساختند.

متوکل عباسی که بخرافات رسید چون طبعاً و ذاتاً با آل علی بغض و کینه میورزید و شیعیان آنها را گرفتار شکنجه و عذاب مینمود و هر جا علوی میدید یا در زندان

میافداخت یا خونس را میریخت و شدت کینه و دشمنیش با این خانواده بجسامی رسید که آب بقبر مطهر حسین بن علی بست که آتارش را محو نماید، معلوم است چنین خلیفه با ایرانیها که میدانست قلباً بسادات علوی عقیده دارند و اگر زمینه مساعدی و حادثه موافقی بدستشان آمد خلافت را از آل عباس منتقل میکنند آنها را از مداخله در امور مملکت برکنار نمود دست آنها را از شئون خلافت کوتاه کرد و بجای ایرانیها ترکها را که در زمان خلافت برادرش معتصم بتدریج وارد کار شده بودند برگزید و از اجتماع آنها که شهر بغداد و مردم گنجایش جمعیت آنها و تحمل مزاحمت و وحشیگری آنها را نداشته و معتصم شهر «سرمین» را بنا کرد و لشکریان ترك را در آنجا ساکن نمود، يك نیروی بزرگ و مسلحشور تشکیل داد و دست آنها را در شئون خلافت و اعمال و حشیانه آنها باز گذاشت.

معتصم مادرش ترکیه بود برخلاف برادرش مامون که مادرش ایرایه و پاوران او و هواخواهان او و رجال سیاسی و درباری او همه ایرانیها بودند و ترکها تا آنوقت قدرتی نداشتند و تحت نفوذ ایرانیها روزگاری میکذاریدند!

معتصم از سطوت و نفوذ ایرانیها در دستگاه خلافت مأموئی و رفتاری که آنها با برادرش امین کردند و سر او را بردند و در قصر مامون انداخته سخت در وحشت بود و از استیلاي آنها بر جان خود میترسید، این بود که تا بخدمت رسید تکيه خود را بر سرداران ترك داد و خود را در حمایت آنها کشید و روز بروز بر نفوذ و قدرت آنان افزود تا جائیکه پس از معتصم و متوکل بر تمام شئون خلافت مسلط شدند حتی عزل و نصب خلفا با اختیار آنها در آمد هر چه را که میخواستند و مطالبه می کردند اگر خلیفه نمیداد یا بتقاضای آنها موافقت نمیکردند، او را میکشیدند و حبس می کردند یا چشمش را میل می کشیدند دیگری را بجای او بخلافت می نشانند در حقیقت خلفای عباسی از این تاریخ تا ظهور سلسله آل بویه ایرانی و فارسی نژاد در نتیجه سیاست غلط و اشتباه معتصم و متوکل که بجای ایرانیها و فارسیهای نجیب و

شریف و با تربیت و سیاست، ترکهای وحشی و غارتگر را بر سر کار آوردند و دست آنها را در تمام شئون خلافت باز گذاردند، موقعیت و مرکزیت و اهمیت و احترام خود را از دست دادند و خلافت عباسی را دستخوش قومی وحشی و جاهل و طماع و خونسوار نمودند!

مورخین اسلام می نویسند، ترکهایی که در بوم و دیار خود بودند همین که اطلاع یافتند برادران هم زبان و هم نژاد و هم آئین آنها در دستگاه خلافت عباسی همه کاره شده و سیادت مطلقه را بدست آورده اند مثل سمر و ملخ نیز اوطان خود را بیفکند و عراق با کوچک و بزرگ سر از زیر شدند در ظاهر بیبهاغه دخول در دین اسلام و در باطن در طلب مال و جاه و غارت بیت المال فوج فوج و هزاره و صد هزار در نواحی بغداد مسکن گرفته، می نویسند در سال ۳۵۰ هجری دویمت هزار خر گاه ترک دفعه واحده قبول دین اسلام نمودند و هر خر گاه و خیمه پنجاه نفر آدم فرض کنیم باید بگوئیم در این دفعه یک میلیون نفوس ترک وارد دین اسلام شده اند، خلاصه در دیار خلافت بنی عباسی که در هیبت و عظمت پشته دیامیلزید و سلاطین بزرگ معمره جهان باج و خراج گذارین دربار بودند یک ترکنازی یا بهتر بگوئیم ترکنازی عجیبی شروع شد که با سرخوشی خلفای عباسی هر جا میخواستند بلای میگردانید، دوره و قهرمندی خلفای عباسی از همین جا شروع شد!

شروع بتقسیم و تجزیه دولت اسلامی

حکام و امرا و فرزانگان و اعیان که تا دوره خلافت منقسم و حاکم عباسی خود را تحت الامر در بار بغداد و حوزم ریاست و حکومت خود را عضوی از یک عظیم دولت اسلامی میدانستند و خیال استقلال و تجزیه طلبی از خاطر آنها نمیگذشت و امری محال میدانستند که هیچ متغلی یا گردن کشتی نتواند در مقابل خلیفه عرض وجود کند همینکه دیدند امرای ترک این کار را کردند و شد، و طالع هیبت و عظمت خلیفه

را شکستند و نه آسمان غریب و نه زمین لرزید و نه آفتاب از مغرب طلوع کرد، رفته رفته بفکر خودسری و استقلال افتادند دولت واحده خلافت اسلامی بنای تحلیل و تجزیه گذاشت.

این تجزیه و انفصال از آغاز قرن چهارم هجری شروع شد و در حوالی سال ۳۲۴ هجری تکمیل گردید، و هر رئیس و امیری در حوزه ریاست و استیلای خود باین تفصیل استقلال یافتند. حوزه پهنای فارس و ری و اصفهان و مازندران را دیالمه یا آل بویه تحت تسلط خود قرار دادند، کرمان را محمد بن الیاس تصرف نمود، موصل و دیار بکر و دیار ربیع و دیار مضر را بنی حمدان تحت استیلای خود در آوردند در مصر و شام محمد بن طغج تسلط یافت، ممالک غربی و آفریقا را خلفای فاطمی از دولت عباسی جدا کردند و در مقابل بنی عباس دولتی بزرگ بنام دولت خلفای فاطمی تشکیل دادند، اندلس مرکز حکومت عبدالرحمن ناصر اموی گردید که بتدریج حوزه حکومت خود را وسعت دادند و رفته رفته قوت یافتند و حکومت بنی امیه و بنی مروان را در نواحی جنوبی اروپای غربی تجدید نمودند و چون فاطمی ها دعوی خلافت کردند و طلسم خلافت آل عباس را شکستند، بنی امیه نیز جرئت آنرا یافتند که خود را خلفا بگویند و در واقع در عصر واحد سه خلافت اسلامی در سه قاره بزرگ آسیا و اروپا و آفریقا تشکیل یافت، خراسان و نواحی آن در حکومت سامانیها قرار گرفت. واسط و اهواز در دست بریدیها، یمامه و بحرین در تصرف ابی طاهر قرمطی، باین وضع جز شهر بغداد و نواحی آن برای خلفای عباسی جای دیگری باقی نماند.

مسعودی در مروج الذهب این تجزیه و تقسیم را مثل تقسیم ممالک اسکندر دانسته است که بمرکز اسکندر بین سردار های او تقسیم شد و هر سرداری بتناسب لیاقت و قدرت خود عضوی از اعضا ممالک وسیعه اسکندر را در تصرف خود در آورد و آنها را ملوک الطوائف میخوانند.

باین وصف و باین حال که امپراطوری عظیم اسلامی باین درجه از ضعف و انحطاط رسیده بود و سیر قهرامی را ادامه میداد و در اختیار خلیفه چیزی باقی نمانده بود، يك شبی هونك از سیادت خلیفه در اذهان عمومی سایه انداخته بود که خلاصی از آن سایه سنگین کلری بس مشکل و بلکه محال بنظر می آمد و احدی را یارای آن نبود که در آن حریم حرمت پلای جسارت و جلالت بگذارد.

وسعت قلمرو و خلافت بنی عباس و سیادت معنوی خلفا

مسهودی بتقل از فرازی قلمرو سیادت خلیفه اسلام را بشرح ذیل تحدید کرده از فرغانه و اقصی نقطه خراسان تا طنجه در اقصای مغرب سه هزار و هفتصد فرسخ از باب الابواب تاجده ششصد فرسخ، از دربند تا بغداد سیصد فرسخ، از مکه تا جدّه سی و دو میل، در این وسعت پهناور که ملوک طوائف در هر قسمتی حکومت و سلطنت داشتند، سیادت خلیفه اذعان و اعتراف داشتند، بر روی منابر بنام او پس از حمد و درود افتتاح خطبه مینمودند و در مساجد قبل از هر امیر و پادشاه باو دعا میکردند و بعنوان خلافت تعظیم و تکریم مینمودند.

عضدالدوله دیلمی که از بین سلاطین و امرای مستقل بزرگترین و مقتدرترین آنها بود، در تاریخ ۳۵۷ که کرمان را فتح کرد و ضمیمه حکومت فارس و ری نمود، تا زمانی که از مصدر خلافت خلعت و لوا و حکم برای او فرستاده نشد حکومت او در کرمان صورت رسمیت نداشت و مردم او را بحکومت کرمان نمیشناختند بنی امیه در اندلس عنوان خلافت و لقب امیر المؤمنین بخود نگرفتند و در مساجد اندلس بنام خلیفه عباسی خطبه میخواندند و باو دعا و ثنا میکردند و خود را (بنی الخلفاء) میخواندند، فاطمی ها بطوریکه قبلا اشاره کردیم اولین کسانی بودند که از این قاعده کلی خارج شدند و اکتفاء باین نمودند که امر او سلاطین دنیوی

باشند بلکه در صدد برآمدند که خود را خلیفه حقیقی و جانشین پیغمبر بدانند و پس از فتح قیروان در سال ۲۹۷ هجری لقب خلافت بخود گرفتند و خود را امیرالمؤمنین خواندند. پس از آنها امرای بنی امیه در اندلس این جرئت را یافتند که خود را خلیفه و امیرالمؤمنین بگویند.

با این اقسام و با تعدد امرای مؤمنین و خلیفه مسلمین، یک رشته محکمی در تمام اقطار اسلامی و بین ملل اسلامی کشیده شده بود که تمام آن کشورها و آن ملت‌های مختلف را همه در تحت عنوان ملت اسلام جامعه مشترکی داشتند، یک نفر مسلمان می‌توانست در سراسر این مملکت وسیعه اسلامی مسافرت کند و در سایه دین و در کنف حمایت حکومت مسلمین در امن و امان باشد و احدی متعرض او نشود. تمام این ملل یک خدا را می‌پرستیدند، رویک قبله می‌ایستادند و یک امام اقتدای می‌کردند و بفرمان واحد قیام و قعود مینمودند و یکدیگر را برادر دینی میدانستند. در این مملکت عظیم و پهناور اسلامی یک قانون عملی و عمومی بود که حق هر مسلمی را در سکونت و توقف و حرکت تضمین میکرد، یک نفر مسلمان در مسافرت این اقطار اسلامی بر آزادی خود و احترام شخصیت خود و حفظ اموال خود ایمن بود و احدی حق تعرض و تعدی با او نداشت.

ناصر خسرو در قرن پنجم هجری (یازده میلادی) در تمام این بلاد اسلامی مسافرت نمود و در همه جا از هر حیث ایمنی داشته، هیچ فشاری و تعرضی بر او نشده، در صورتیکه یک نفر آلمانی در قرن ۱۸ مسیحی اگر میخواست در تمام مملکت آلمان مسافرت نماید چنان حریت و امنیتی نداشت.

خلفاء فاطمی که رقبای سرسخت بنی عباس بودند، علاوه بر افریقا و مصر در یمن و شام بنام آنها در مساجد خطبه می‌خواندند، و مبلغین آنها در نهایت آزادی و تأمین جان و مال در اقطار ممالک اسلامی حتی در نواحی که در تحت سیطره خلفای عباسی بود آمد و رفت داشتند و بنام خلفای فاطمی بر ضد خلفای عباسی مردم را دعوت

هیگر شدند.

عملیات مرمر و مخفیانه مبلغین خلفای فاطمی تاجایی رسیده بود که هر اتفاقی در یکی از نواحی قلمرو خلیفه عباسی میافتاد آنرا نسبت به سایر مبلغین زیر دست و تعلیم یافته خلفای فاطمی میدادند.

حکایت کوچک و عجیبی در این نقل شده است که امیر عضدالدوله دیلمی که مقتدر ترین امرا و سلاطین استقلال طلب عصر خلفای عباسی بود نشانی از ظریف ترین صنایع آن عصر داشت که آنرا بر سینه خود میآویخت و بان صورت فوق العاده علاقمند بود و کمتر وقتی آنرا از خود دور میکرد اتفاقاً آن نشان را دزدیدند و این اتفاق در دستگاه عضدالدوله با هیبت و قدرتی که داشت و به کمترین جنایت شدید ترین عقاب را میکرد فوق العاده باعث تعجب گردید، با هر عضدالدوله در تمام قلمرو حکومت او مأمورین او برای پیدا کردن چنین دزد ذر دستنی بنای فعالیت گذاشتند بالاخره از دربار خلیفه فاطمی اعلام شد که پیش خود متعرض مردم بیگناه نشوند، مرتکب این عمل یکی از مأمورین سری خلیفه فاطمی بوده.

دائمه تبلیغ خلفای فاطمی تا جایی رسید که حاکم ناحیه موصل و انهار و همدان و کوفه در زیر چشم و گوش خلیفه عباسی بنام خلیفه فاطمی دعوت میکرد و بنام او خطبه میخواند قادر بامر الله خلیفه عباسی از بهاءالدوله دیلمی استمداد نمود، بهاء الدوله لشکر بموصل کشید حاکم ناحیه از عمل خود معذرت خواست و نام خلیفه فاطمی را از خطبه قطع نمود و بنام قادر خطبه خواند.

سلطان محمود غزنوی که مردی متعصب در مذهب تسنن بود از بزرگترین حامیان خلافت عباسی بود، در سال ۴۰۳ حاکم بطمر الله خلیفه فاطمی نامه بمحمود نوشت و او را دعوت باطاعت خود کرد، سلطان محمود آب دهان در آن نامه انداخت نامه را از هم درید و آنرا برای القادر خلیفه عباسی فرستاد و باین عمل اطاعت و بیعت خود را با خلیفه عباسی محکم ساخت.

بین مدعیان خلافت از عباسی و علوی و لموی بر سر خلیفه واقعی مدتها نزاع و کشمکش بود تا بالاخره این نزاع باین علامت منتهی گردید که هر يك از خلفا دوشهر بزرگ مرکزی اسلام - مکه و مدینه را در حیطه تصرف و اقتدار دارد او خلیفه واقعی شناخته میشود و مسلمین کسی را امیر المؤمنین میخواهند که مالک حرمین شریفین باشد ، چنانچه در دوره امام خلفای عثمانی باستناد همین نشانی که حرمین را در حیطه خلافت خود دارند ، خلیفه مسلمین شناخته میشدند ، پس از جنگ بین الملل باول که بسیاری از قطعات امپراطوری خلافت عثمانی از پیکر عظیم خلافت منتزع شد و انگلیسها شریف مکه را وادار بمخالفت با خلیفه عثمانی کردند و باو وعده مساعدت دادند که دعوی خلافت اسلامی را بنماید ، پشت گرمی و استناد شریف مکه در دعوی خلافت بهمین بود که در حرمین شریفین در مکه و مدینه تسلط و حکومت دارد ، شریف حسین این دعوی را هم پس از خاتمه جنگ نمود و سلطان حسین خوانده شد ولی چون قانع بحکومت عربستان نبود و در نقشه خود همان تجدید خلافت عثمانی را میکشید و انگلیسها دیدند خلافت عامه سلطان حسین بانسبت و ارتباطیکه از حیث خون و عتراد با خاندان نبوت دارد ممکن است در آتیه خطرناک تر از خلافت عثمانی باشد و با نقشه هائی که انگلیسها در تجزیه ممالک اسلامی و سلب اقتدار عنوان خلافت داشتند ، با خیالات سلطان حسین وفق نمیداد و سائل عزل و تبعید او را فراهم آوردند ، فرزندان او را یکی بعراق عرب بنام ملک فیصل اول دیگری امیرزید را باردن بحکومت برقرار نمودند شریف را باردن تبعید کردند ، خصم و رقیب دیرینه او ابن سعود و حبابی را تقویت نمودند تا پیاهشاهی حجاز مستقر گردید و باین نقشه بعمر خلافت اسلامی که روزی پشت سلاطین مسیحی را از هیبت و عظمت خود میلرزانید خاتمه دادند .

نتیجه تجزیه خلافت بنی عباسی و تشکیل سه خلافت

در شرق و غرب و اندلس

تجزیه خلافت عباسی و روی کار آمدن ملوک طوائف نه تنها موجب تشکیل دولت خلفای فاطمی در آفریقا و حکومت بنی امیه در اسپانیا گردید و هر خلافتی برای ضعیف کردن رقیب خود بانواع دسائس و تبلیغات و برانگیختن دشمنان متعصب متمسک میشد، بلکه این اختلافات داخلی در اقطار ممالک اسلامی، دولت های کوچک مسیحی را فرصت داد که بتوانند تجهیز قوا کنند و حدود خود را در حوزه های مسلمان نشین توسعه بدهند.

در این عصر یکه ما از آن صحبت میکنیم حدود جغرافیائی امپراطوری اسلام همان بود که در عهد هرون الرشید و مأمون الرشید بزرگترین و مقتدرترین خلفای بنی عباس بود، نهایت اینکه سه خلیفه و چندین امیر و سلطان در این امپراطوری عظیم حکومت میکردند، بحر ایض متوسط پس از امپراطوری شارلمان دریای عربی خوانده میشد و بنی عباس هنوز توانائی آنرا داشتند که در پیشرفت دولت روم شرقی که در آن عصر معروف بدولت بونظیه بود جلو گیری نمایند.

در سال ۳۹۳ هجری قوه دریائی مسلمین شهر سلانیک را تصرف کردند و در حوزه خلافت بنی عباس قرار گرفت، این دومین شهر بزرگ و پر جمعیت و با اهمیت از شهر های دولت روم شرقی بود، در این فتح که شهری معروف و محصور بدیوار های ضخیم و برجهای مرتفع بتصرف مسلمین در آمد ۲۲ هزار از اهالی شهر را اسیر گرفتند برای حکومت روم شرقی يك سانحه غیر قابل جبرانی بود و بیوسته در صدد بودند که این شکست را از طریق تلافی کنند.

در سال ۳۱۴ در همین عصر یکه ما در آن هستیم یعنی قرن چهارم هجری رومیها تجهیز می کردند و شهر مالطیه را از تصرف مسلمین گرفتند و تا دیار بکر و نصیبین پیشروی نمودند.

دستمالی که قیافه عیسی مسیح در آن نقش گرفته بود

تاریخ مسیحی کاتولیک اینطور اشعار دارد که در هنگامیکه یهودیه عیسی را دستگیر

نمودند و برای آویختن بدار او را میبردند از بس بسرو کله او کوفته بودند خون از رخسار او جاری بود. این خون با عرق صورت و پیشانی آمیخته شده و خطوطی در قیافه مسیح تشکیل داده بود، در چنین گیر و داری زنی از راه رسید و دید که جوانی را باین حال رو بدار اعدام میبرند دلش سوخت دستمالی که در دست داشت بعیسی رسانید که صورت خود را از خون و عرق پاک کند، عیسی آن دستمال را بصورت خود گذاشت و برداشت و بز نزد نمود، آن زن دستمال را بخانه خود برد از هم باز کرد دید خطوط صورت عیسی که رنگ سرخی دارد در آن دستمال نقش بسته و قیافه عیسی را نشان میدهد این زن در حوزة قدیسین کاتولیک و حواریون از مقدسات شناخته شده. این دستمال مثل یکی از اشیاء نفیسه و ودائع مقدسه در خزانه دولت روم شرقی بود تادریکی از فتوحات مسلمین این دستمال بدست لشکریان اسلام افتاد و خلفای عباسی از آن پارچه مرموز خون آلود نگاهداری کردند و در معاهداتی که گاهی بین خلفا و امپراتور روم شرقی اتفاق میافتاد و رومیها اصرار داشتند که رد کردن آن دستمال از مواد اصلاحی قرار بگیرد مورد قبول واقع نمیکردید، عیناً این دستمال حکم چوب صلیب را پیدا کرد که در فتوحات نوشیروان در ممالک امپراتوری روم شرقی بدست لشکریان ایران افتاد و آنرا در خزانه شاهنشاهی نگاه داشتند و همینطور بود تا زمان سلطنت خسرو پرویز که چون از حمله و فشار بهرام چوین به امپراتور روم پناهنده شد و از او استمداد طلید و مریم دختر امپراتور را بزنی گرفت از جمله معاهدات فیما بین این بود که آن تکه چوب که میگویند عیسی را بان آویختند و صورت صلیب دارد بخزانه روم شرقی مسیحی برگردد.

در این تاریخ که لشکریان روم شرقی تانسیین پیشرفته و شهر (الرها) را تحت فشار در آورده بودند و معروف چنین بود که دستمال معروف در خزانه شهر الرهاست از اهالی آنرا مطالبه کردند، اهالی ازدادن آن خودداری کردند، بالاخره ماجرا بدر بار بغداد و بخلیفه رسید و بخلیفه که المتی بالله بود مکاتبه نمودند خلیفه بتنهائی

توانست نظری و دستوری بدهد رجال دولت و امنای ملت را امر بحضور دادمجلس مشاوره منعقد ساختند و بمشاوره پرداختند که آن دستمال را بدهند یا ندهند، بعضی از متعصبین رأی دادند که این دستمال از روزگاری دراز در کلیسای الرها بود و بعداً در تصرف مسلمین درآمد و هیچیک از ملوک روم چنین تقاضایی را نکرده اند که این دستمال بآنها رد بشود، حالادر دادن آن بدولت روم برای مسلمین نشان ضعف و اهاقتی است که نباید تن بآن داد و مسلمین احق و اولی بنگاهداری مندیل عیسی ع هستند.

علی بن عیسی که مردی معمر و ازوزرای معروف و خانه نشین بود گفت من عقیده ام این است که اگر در برابر این دستمال دولت روم حاضر شود گروهی از مسلمین را که باسارت ورقیت در آنجا بسر می برند و بانواع مشقات روزگاری گذرانند آزاد نماید، ارزش دارد که ما این تحفه را بدهیم و مسلمین را از دارالکفر بیرون بیاوریم بالاخره اکثریت حضار باین نظر رأی دادند، دستمال را رد کردند و اسرای مسلمین را آزاد نمودند.

آن دستمال را از کلیسای (الرها) بشهر قسطنطنیه مرکز روم شرقی احواله دادند، روزیکه این تحفه مسیحی وارد شهر می شد قیامتی برپا بود، پاپ اعظم حضور یافت با تمام کشیشها و رجال دین و دولت و اعیان شهر با مشعلها و علمها کاروان دستمال را استقبال کردند آنرا در کلیسای ایاصوفیا سپردند و پس از چندی آنرا در خزانه دولتی ذخیره نمودند در این زمان که خلافت عباسی از سمت غرب روم بضعف میرفت و عمال بنی عباس مردان لایقی نبودند که بتوانند وضعیت را نگاهدارند و از هجوم مهاجمین جلوگیری کنند در سمت شرق سدولت بزرگ تحت حمایت و رعایت خلفا قدم بعرصه ظهور گذاشتند، سلطان محمود غزنوی در نواحی شرقی، سامانیها در بلخ و بخارا و ماوراءالنهر، آل بویه در فارس و اصفهان و حدود غربی ایران هر کدام دولتی بزرگ تشکیل دادند و جز عنوان خلیفه که مخصوص عرب و خاندان نبوت و منتسبین بآن خانواده بود در شمار سلاطین و از سلسله های پادشاهان ایران شناخته شده اند، و ما بشرح هر یک در آتیه خواهیم پرداخت.

طهران ۱۸/۹/۳۳ استخر

فریدون توللی

دریغ!

معرفت نیست درین معرفت آموختگان
 ای خوشا دولت دیدار. دل افروختگان
 دلم از صحبت این چرب زبانان بگرفت
 بعد ازین ، دست من و دامن لب دوختگان
 عاقبت ، بر سر بازار فرییم بفروخت
 نا جوانمردی این عاقبت اندوختگان
 شرمشان باد ز هنگامه رسوائی خویش
 این متاع شرف از وسوسه بفروختگان
 یار دیرینه چنان خاطریم از کینه بسوخت
 که بنالید بحالم ، دل کین توختگان
 خوش بخندید رفیقان ، که درین صبح مراد
 کهنه شد ، قصه ما تا بسحر سوختگان

فریدون تولی

« پل و رلن » شاعر نامدار فرانسه ، مایه افتخار ادبیات جهانی است . وی نیز مانند بیشتر نویسندگان و سرایندگان بزرگ در حیات خویش از ناسپاسی خلق و فشار محیط رنج فراوان برد . زندگی این شاعر حساس و گرانمایه را در چند کلمه میتوان خلاصه نمود ، زندان ... فقر ... میکساری ... نابسامانی ...

گذشته ازین ، و رلن با همسری تندخوی و حق ناشناس دست بگریبان بود که سر آمد تمام نکبت هاست .

شعر زیر از آثار کم نظیر اوست که رنج همزیستی با زنان دیوسرشت را به رسا ترین وجه بیان داشته است .

این شعر صائب نمودار حیات او است

ز همراهان کسی نگرفت شمع می پیش پای من

به برق تیشه زین ظلمت سرا چون کوه کن رفتم

اینک ترجمه آن شعر :

بدرود

دریغا ! مرا برای این کینه و تحقیر طاقت سوز نیافریده بودند ، تا خوار مایه تراز گوسفندی پشم ریخته ، دل ناتوان را آماج اهانت های بیکران کنم .
مرا درخور پسند ارواح سرگران زاده بودند ، تا با شایستگی بیشتری سرگرم رؤیای خود شوم .

من

مرا زاده بودند تا پیوسته از سر صدق به نوازش و نیکی گزایم . و چنانکه افتاه
 بکور چشمی هر چیز ، ننگ دمام و جوشا جوش شهوت و مال را بنقاب حیا پیوشانم
 مرا زاده بودند ، تا گذشت و اغماض را شعار جاودانه خود کنم . لغزشهای
 فراوانی داشته‌ام . ولی تا آنجا که توانسته‌ام خویشتن دار مانده‌ام . مادرت درین
 ماجرا مددکار من بود . وی لااقل خطا و پرهیز مرا بکفۀ سنجش مینهاد .

خوشایند وی نبود که من از پیداد تو برنج افتم . او مرد و بر گورش اشکهای
 فراوان ریختم . ولی سخت در گمانم که روح وی وضع کنونی ما را پسندد و بپذیرد
 و تقدیس کند .

بیمناکم و باور ندارم که پس از مرگ هانیز ، پسرک بیچاره‌ای که فرزند من و
 تست خاطره‌ ترا چنانکه باید عزیز شمارد ! تومی که حرمت من و خود را زیر پا
 گذاشته‌ای ...

مرا برای گفتن این سخنان تلخ نیافریده بودند ، منی که ازین پیش ، در ستایش
 و درود آن وصلت فرخنده سرودها میخواندم . ولی چه سود که سخت باوری تو
 همواره صفای آن نغمات را مکرر میکرد .

مرا در خور پسند ارواح گرانمایه آفریده آمد ، تا آنان را دمی چند از غم این
 جهان پلید تسلی دهم .

من بآن چابک سوار قهرمان میمانم که در نیم‌جامه آتشین و کله خود زربیرای
 خویش ، پهنه نیلگون سپهر را مالا مال خون کرده است .

من باید بمرکی شگرف در گذرم ، مرکی شیرین و پاک ، مرکی شریف و پیروزمند
 مرکی که قوها و عقابها را بر شک اندازد و بکور چشمی تو شوربخت بدفرجام ، مرا
 در شمار همسران بنام جهان سرافراز جاودان کند .

دکتر محمد تقی میر

قدیمی ترین یاد داشت پزشکی

ترجمه از شماره ۵ سال ۱۹۵۴ مجله پرو گره تراپوتیک

Revue des progrès thérapeutiques

چاپ بایر در شهر نورگوزن آلمان

متجاوز از پنجاه سال پیش ، هنگامیکه از طرف موزه دانشگاه فیلادلفی در نی پور
Nippur عراق مشغول کوشهای علمی بودند سنگ نبشته‌ئی بخط میخی بدست
آمد که تاریخ آنرا دوهزار و یکصد سال قبل از میلاد مسیح تخمین میزنند .

در سال ۱۹۴۰ این سنگ نبشته برای ترجمه در اختیار آقای دکتر ساموئل نوح
کرامر که متخصص خط میخی است گذاشته شد، دکتر مزبور بکمک آقای دکتر
لوی که پروفیسور شیمی دانشگاه پنسیلوانی میباشد واز دارو و داروسازی قدیمی نیز
اطلاع کافی دارد در مدت دهسال سنگ نبشته بیان شده را ترجمه و معلوم نمود که
این لوحه قدیمی ترین یادداشتی است که راجع بدستورات پزشکی بدست آمده
است .

این دستورات که حاوی نسخی از پمادها و داروهای تصفیه شده و خوراکی است
از طرف يك طیب گمنام سومری (۱) که اسمش در سنگ نبشته یاد نشده است با
خط میخی در دو طرف سنگی بطول و عرض ۱۹/۹ × ۵ سانتیمتر حکاکی شده است

۱ - سومریها مردمانی بوده اند که از سهزار سال قبل از میلاد مسیح تا زمانیکه
بوسیله عیلامیها از بین رفتند در راس خلیج فارس و طرفین شط العرب میزیسته اند از
حیث فرهنگ ، صنعت و قانون گزارى پیشقدم و ضمناً مخترع خط میخی نیز بوده اند بعضی
از باستان شناسان بر آنند که یونانیها مبنای علم طب را نیز از سومریها آموخته اند .

این سنگ نبشته در نی‌پور عراق تقریباً پنجاه سال قبل پیداشده
و بوسیله دکتر ساموئل کرامر و پروفیسور لوی خوانده شده است

این دستورات شامل دوازده نسخه جداگانه بوده و تعجب در اینجا است که در هیچیک از نسخه ها نامی از خدا، رب النوع و یا اقلا مانند دستوراتیکه در قرون بعد یاره گویان میداده اند ذکر از جادو نشده است

ترکیب عمده این نسخه ها بیشتر دارو های نباتی مثل فلوس، مورد، آبشن، انقوزه یا خود نباتات مانند ید، درخت گلایی، کاج، درخت انجیر و یا خرماس است از املاح معدنی نام نمک و نترات دویتاسیم و از مواد حیوانی، از شیر، پوست مار و کاسه سنک پشت در چند جا ذکر میمان آمده است.

دانه های نباتی، ریشه و شاخه و پوست و بالاخره صمغ درختان بشکل طبیعی یا گرد استعمال شده است.

اکثر دارو های خوراکی را برای خوش طعم بودن، با آب جو مخلوط و تجویز کرده است.

در این دستورات نامی از انواع بیماری میان نیامده تا ارزش دارو ها معین شود احتمال دارد که اطباء سومری با استعمال آزمایشی داروها و تحقیق نتیجه بخش بودن و یا بی نتیجه بودن آنها کمتر توجه داشته اند. برای نمونه فرمول دو نسخه روغنی را که در این سنک نبشته بیان شده است ذکر مینمایم:

ابتدا چوب درخت گلایی و علف ماه **Lunaire** را گرد نموده در روی آن شراب کوشاما **Kushamma** و بعد (از سنک نبشته محو شده است) روغن و روی کلیه آنها روغن سدر گرم بریزند.

لیمورا گرد کرده و (کلمه نمی محو شده) بعد در آب و عسل خمیر نموده و (محو شده است) روغن، بعداً روی آنها روغن سدر داغ بریزند.

از همه عجیب تر دستور زیر است که برای درمان موضعی استعمال میشده است:

کمی مار را تمیز کرده بعد بشکل گرد در آورده و (از سنک نبشته محو شده است)

درخت وریشه مورد و قلیامی خورد کرده، و گردجو و پوست پرند **Kushippu** اضافه کرده روی کلیه آنها آب ریخته بزنند سپس عضو را شسته، در این جوشانده گذاشته بعداً روغن مالی نمایند.

از جمله داروهای خوراکی این دو دستور است:

چوب گلایی سفید و گل علف ماه را سائیده در آب جو حل کرده بنخورند.
دانه درخت شاربانتیه **Charpentier** و صمغ درخت مرکزی **Markazi** و آبشن را سائیده در آب جو حل نموده بپاشانند.

ضمیمه نشریه ۳
« کانون دانش پارس »

پارس در عهد باستانی

نویسنده و گرد آورنده :

علی سامی

رئیس بنگاه علمی تخت جمشید

دیماه ۱۳۳۳

قدیمی ترین نقش برجسته هخامنشی در پاسارگاد که به نقش کوروش کبیر یا فروهر کوروش معروف گردیده . در بالای نقش سه سطر کتیبه میخی بدین مضمون وجود داشته : « من هستم کوروش شاه هخامنشی » که در اواخر قرن نوزدهم شکسته و از بین رفته است .

(نقاشی از هنرمند گرامی آقای جلیل ضیاء پور)

فهرست مندرجات

صفحه	ردیف
۱	۱ - مقدمه
۳	۲ - نژاد پارس
۵	۳ - ساکنین قدیم پارس
۶	۴ - وصف پارس پیش از هخامنشیها
۹	۵ - طوائف مختلفه فارس
۱۱	۶ - اوضاع پارس پس از سقوط دولت هخامنشی
۲۱	۷ - وسعت پارس در گذشته
۲۲	۸ - کوره های پارس
۲۵	۹ - فضائل اخلاقی و روحانی پارسیان قدیم
۳۳	۱۰ - باره از عادات پارسیان قدیم
۳۳	۱۱ - گفته هرودوت
۳۵	۱۲ - آنچه گزنفن نوشته است
۳۱	۱۳ - از قول سترابن
۴۳	۱۴ - کنت کورس مینویسد:
۴۴	۱۵ - وصف فارس از زبان ابن بلخی
۴۵	۱۶ - فارس از نظر صاحب معجم البلدان
۴۶	۱۷ - فارس از نظر حمدالله مستوفی
۴۷	۱۸ - فهرست شاهان هخامنشی
۵۴	۱۹ - شاهان محلی فارس
۵۵	۲۰ - فهرست شاهان ساسانی

بنام خدا

دست تقدیر فرمان آسمانی پارسیان را پشتیبانی
 نمود و آنرا در جنگها و جاده‌های سواره نظام رهبری
 و در تسخیر شهرها یآوری میکرد.

« اشیل »

مقدمه

کمتر سرزمینی یافت میشود که مانند فارس « پارس » معروفیت جهانی و تاریخی داشته باشد. نام این سرزمین که سالها و مردمان باهمت و شجاع آن که پدید آورنده دو امپراطوری بزرگ جهان (هخامنشی و ساسانی) بوده‌اند از قرن نهم قبل از میلاد تا قرون بعد از میلاد در نوشته‌های قدیم و صفحات تاریخ مورخین بتفصیل مذکور است. شهرت جهانی پارس تا آنجاست که ملل اروپایی همه خاک ایران را بدین نام (پرشیا فرنگی شده پارس) و ایرانی را پارسی و زبان ایرانی را زبان پارسی مینامند. تاسیس دولت پارس و تحول شگرف و عظیمی که در دنیای متمدن شرق باستانی پدید آورد در روزگار پیشین بهترین فصل تاریخ جهان را تشکیل میدهد. این دولت بسیاری از امپراطوریهای کهنسال هم‌را بر زیر پرچم خود در آورد و خود به تنهایی جانشین لایق و شایسته و منحصر بفرده همه آنها گردید.

دردزیر آسمان شفاف و نیلگون فارس بود در پناه همین کوهساران خرم و دشتهای وسیع سرسبز بود که کودش و دلایوش دو شخصیت برجسته پارس دو چشم و چراغ خاندان هخامنشی برخاستند و بر بسیاری از معموره‌های گیتی فرمانروایی کردند. بر جبابره آسور و بابل تاختند بعمر فرعون مصر پایا ن نهادند از آسیای مرکزی و

غربی گذشته تا قلب یونان پیش رفتند و باز اثر آب و هوای موقعیت طبیعی و استعداد جبلی این استان شجاع پرور و غرور ملی و تربیت نیک باشندگان آن بود که اردشیر و شاپور ساسانی دو نعم الخلف شاهنشاهان هخامنشی تشکیل نیرومندترین امپراطوری مشرق را در برابر امپراطور عظیم غرب (روم) دادند که از مغرب تا ارمنستان و گرجستان و در شمال تا قفقاز و کاشغر و در خاور تا سند و کابل و قسمت مهمی از کوشان تاشهر پشاور پیش میرفت. در حقیقت تاریخ روشن و عامل مهم تحول در کشور های باستانی شرق و آغاز دور صلح جهانی پس از جنگهای چند هزار ساله بین طوائف و ملل از همین دیار شروع و تدوین گردید.

دانستن تاریخ کشورها و تأثیراتی که احياناً آنها در بر گرداندن مسیر تاریخ داشته اند برای علاقه مندان بدین فن ضروری است خاصه آنکه شهر و دیار موزد بحث شیراز و فارس استان پهناوری باشد که معرفت بین المللی دارد و علاوه بر داشتن شاهنشاهان عظیم الشان کشور گشا سخنوران نامی چون سعدی و حافظ داشته که خود شاهان بزرگ کشور ادب و معرفت بوده و هستند و جا دارد که خطه پارس و پارسیان به پیشینه روشن و مردان نام آور و سخنور خود بنازند. نویسنده که خود مفتخر به پارسی بودن میباشد امیدوار است بادر نظر گرفتن حوصله این نشریه دور نمائی از تاریخ با عظمت این سرزمین باستانی تا آنجا که مورخین گفته و نوشته اند از روی منابع صحیح و آخرین اکتشافات و تحقیقات با رعایت ایجاز و اختصار با اطلاع خوانندگان عزیز برساند تا ساکنین این خطه اهمیت تاریخی آنجا را بدانند و خدمات گذشتگان را در نظر بگیرند و از آداب و صفات حمیده آنها که سرچشمه همه ترقیات و جهانگیریها شد سرمشق گیرند باشد که روزی آن غرور ملی و تعصب نژادی و پیشینه روشن باز بجنبش آید و نوباوگان را بر آن دارد تا خود را شایسته فرزندی آن پدران و نیاکان بگردانند و آن اوصاف پسندیده ای که ضرب المثل دنیای گذشته بوده است دارا شوند و برای اعتلای نام ایران عزیز و بزرگ خود را مهیا سازند.

ضمناً یاد آور میشود که ضمن این مقاله در نظر ندارد از جزئیات و سوانح تاریخی گذشته سخن راند زیرا لازم میآید که یکدوره تاریخ مفصل زمان هخامنشیان و ساسانیان را برشته تحریر کند ولی چون تاریخ این دو سلسله پارسی نژاد بطور تفصیل توسط تاریخ نویسان متقدم و متأخر تدوین گردیده و مخصوصاً دانشمند شهیر و مورخ فقید مرحوم پیرنیا بطور جامع تاریخ هخامنشی را از تاریکیهای که داشت بیرون آورده و الحق هم خوب از عهده بر آمده و خدمت بسزائی انجام داده است ازینرو نویسنده فقط بذکر دو قسمت از تاریخ پارس یک قسمت پیش از سلسله هخامنشی و دیگری بعد از سقوط دولت هخامنشی تا تشکیل دولت ساسانی میردازد.

نژاد پارس - پارسیان از آریاهائی هستند که از راه خاوری ایران و کرمان بفارس آمده در آنجا توطن اختیار کرده اند. نژاد آریا (اری = شریف Arya) دسته‌ای از نژاد هند و ایرانی^۱ است که تقریباً از نیمه هزاره دوم پیش از میلاد بعلت ازدیاد جمعیت و کمی خوراک و تنگی جا ویا در اثر یخ‌بندان و بروز سایر عوامل دیگر از آسیای مرکزی حرکت کرده. یکدسته از راه جبال هند و کش بدریای سند و پنجاب رفته که هندوها از آن دسته میباشند^۲ و دسته دیگر چندی بین رود های سیحون و جیحون^۳ و دره های حاصلخیز آن حدود زیست کرده سر ازیر فلات ایران شدند رفته رفته سراسر خاک ایران را در تسلط آوردند و نام خود را بدان

۱ - هند و ایرانی خود منشعب از نژاد هند و اروپائی است و با پنج جهت هندو اروپائی گفته‌اند که از هند تا اروپا باستانی (ترکها - مجارها - یهودها و پاره‌ای از اقوام دیگر) ازین نژادند.

۲ - سکاها Saka که در کتیبه های میخی زیاد از آنها یاد شده و پیوسته در هر دوره بنامی از طرف شمال مزاحم دولتهای وقت بوده‌اند یکدسته دیگر از نژاد آریائی بوده‌اند. یونانی اسکیت و بزبان فرانسوی آنها را سیت نامیده‌اند.

۳ - جیحون یا آمودریا در گذشته و خشو نام داشته و یونانیان اکسوس Oxus میگفته‌اند.

سرفهین نهادند!

این دسته از نژاد آویاهمه از يك مسير عبور نكرده و در يك نقطه متمرکز نگردیدند بلکه دسته‌های در همان مشرق و شمال خراسان ماندند که پارتها را باید از آن گروه دانست. دسته دیگر از کرانه های دریای خزر بسوی مغرب و آذربایجان و دامنه های کوه البرق تا حوالی قفقاز رو آوردند که مادیها از آن تیره میباشند. دسته سومی از راه مشرق و کرمان بجنوب سرازیر گردیدند که همان پارسیها باشند این طائفه نام خود «پارس» را بقرارگاه خود داده و آنجا را بنام پارس نامیدند از آن پس تا کنون آن نام برای این سرزمین باقی ماند. پرشیا که زیانزد کشور های اروپائی است از لفظ قدیم پرسیس یونانی شده پارس و پارسه گرفته شده و فارس معرب آن است ۲

طرز زندگی و تشکیلات و طبقات آریاهایچنین بوده:

چند خانواده تشکیل تیره‌ای میداده که مسکن آنها درده بوده و آنرا «ویس» میگفته اند. عشیره و قبیله از چند تیره که مسکن آنها بلوک بوده. چندعشیره با

۱ - دسته فوق‌الذکر نام قبیله خود (ابرین) را برجاهائی که آمدند گذاردند کلمه آبرین بتدریج ایران و ایران گردید و نخستین مورخی که این نام را ضبط کرده اراتستن Eratosthen مورخ یونانی است که در قرن سوم پیش از میلاد میزیسته او قسمتی از ایرانرا آریانا Ariana نامیده است.

۲ - راجع به پرسه و اصل پارسیها یونانیها افسانه‌ای دلوند نظیر افسانه‌های خودو سلیر کشورها بدین شرح که: «پرسه پسر ژوپی تزویب النوع بورك یونانیها و از مادوی (دانا ته) نام نوه پادشاه آرکس بواسطه راهنمایی (می‌نرو) و (مرکور) رب النوع رب النوع یونانی کارهای معجزه‌آمیز کرد و وقتی که از مملکت (کفه) پلا (سفه) پادشاه آسور میگدشت دختر او (آندروید) را از مرگ نجات داد و او را بارضایت پدرش گرفت ازین نکاح (پرسیس) بوجود آمد. او را یونانیهای قدیم منشأ پارسیها میدانستند تصور میکنند که این افسانه از آسیا بجزیره کریت و از آنجا بیوتان رفته برخی بنا براین تصور افسانه مه‌کور را از پارسیهای قدیم میدانند.»

ص ۲۴۵ ایران باستان

هم تشکیل قوم و مردمی میداد که بنام شهرستان (ده یو) نامیده میشده. رؤسای خانواده هارمیس تیره «ویس پت» و رؤسای تیره رئیس عشیره و رؤسای عشایر بزرگتر شهرستان یا رئیس قوم «دهیویت» را انتخاب مینموده و کسی که بزرگتری و حکمفرمایی چند شهرستان را داشت شامیزوک خوانده میشد زیرا امرای شهرستانها خود بمنزله شاهان کوچک بودمانند که تحت امر شاه بزرگ انجام وظیفه مینمودند امرای مجلی در هر سال مبلغی پول و مقداری جنس میرداختند و بعلاوه در موقع لزوم تعدادی سرباز برای شاه بزرگ تهیه و بدربار میفرستادند. حکومتها در خانواده هامورونی بوده.

مردم سه دسته میشدند: روحانیون سپاهیان بزرگران

ساکنین قدیم پارس - قبل از ورود دسته نژاد آریایی پیارس بطرزی که در بالا بدان اشاره گردید ساکنین اصلی این سرزمین را بومیان و مردمان محلی سیاهپوست که مردمانی خشن و زمخت و کریه و کوه نشین بوده اند تشکیل میداده آثار هنری آنها اکثراً در تپه‌های پیش از تاویخ بدست آمده و عبارت از سفالهای ظریف و رنگین منقوش به شاخ و برگ و اشکال حیوانات و پرندگان و آلات و ادوات جنگی سنگی و فلزی میباشد.

دسته مهاجم آریایی چون نیرومند و باهوش و مجهز و ضمناً سفیدپوست و تشکیل بودند در برخورد اولیه با مردان سیاه زمخت و کریه بومی طبعاً حس برتری در خود احساس و توانستند در نتیجه مبارزات زیاد بالاخره ساکنین اصلی را مطیع سازند و همنانا ناخوانده خود صاحب خانه گردند. از مبارزات و حوادث تلویخی بین مهاجم و مدافع اطلاعات صحیحی در دست نیست زیرا خط و نوشته و نقشی بدست نیامده که از روی آن پی بواقعه برد ولی همینقدر میتوان استنباط نمود که پس از مدتی زود خورد بالاخره مهاجمین غلبه پیدا کردند و پارس متمرکز و متوطن گردیدند تازه واردین در مرحله نخست بومیان را بکله‌های خشن و سخت ذواتی و ساختمانی و کله چوانی و خدمتگاری گرفتند و بعدها که مانوس گردیدند و احتمالی خطری نداشتند

طرف آنها نمیرفت اختلاط بیشتری بعمل آمد و برای آنها حقوقی قابل گردیدند و با آنها ازدواج نمودند .

- بومیان و ساکنین قدیمی فلات ایران همانهایی هستند که بنام دیو در افسانه‌های گذشته و تواریخ قدیمی یاد شده زیرا مزدا پرستان آریایی آنان را که بخدایان غیر آریایی معتقد نبودند دیویسنا یعنی پرستنده دیو (خدای غیر آریایی) مینامیدند.

وضعیت پارس پیش از هخامنشیها

آنچه از اشیاء نقوش برجسته و آثار باقی مانده در کوه کورا نگر (ممسنی) و کوه حاجی آباد (نقش رستم) مستفاد میشود قسمتی از خاک پارس (جنوب و مغرب) تا پیش از طلوع سلسله هخامنشی زیر نفوذ عیلام و قسمت دیگر (شمال و مشرق) تحت نفوذ اقوام ماد که بنی اعمام پارسیها بوده‌اند قرار داشته .

تسلط عیلام بر قسمتی از خاک پارس باستناد نقوش نامبرده خیلی قدیم تر از تسلط مادیهاست و بلکه تا قبل از ورود آریاها بفلات ایران پیش میرود زیرا مکتشفین و محققین این دو نقش حجاری (کورانگر و نقش رستم) تاریخ آنرا بین ۲۴۰۰ تا ۱۸۰۰ سال پیش از میلاد حدس زده‌اند در حالیکه آنچه بتحقیق پیوسته است آریاها در سالهای ۱۵۰۰ تا ۱۴۰۰ پیش از میلاد سرانیز فلات ایران گرتیدند. و دایل اینکه تاریخ ورود آریاها بین سده ۱۵ و ۱۴ پیش از میلاد تخمین زده‌اند اینست که در سال ۱۹۰۲ میلادی در بغار گرمی (آسیای صغیر) يك کتیبه بروی سفال پیدا شد که روی آن به ایندرا Indra میترا Mitra و ارونا Varuna ناساتیا Nasatya (چهار خدایان مورد اعتقاد آریاها قدیم پیش از انشعاب) سوگند یاد شده و ظاهراً معاهده‌ای است که در حدود سال ۱۳۵۰ (پ-م) بین دو قوم هیتیت ها و میتانیها بسته شده و این چهار خدا عیناً همان خدایان مذکوره در ریک ودا Rigveda (خدای مورد اعتقاد آریایهای هند) میباشد و چون

تاریخ تدوین ودا (کتاب مقدس هندیان) از قرن ۱۴ پیش از میلاد بالاتر نمی‌رود از اینرو میتوان تصور کرد که این تاریخ با تاریخ افتراق و انشعاب دوتیره آریایی (آنها که بهند رفتند و آنها که بفلات ایران آمدند) چندان مسافت زمانی ندارد ولی پس از این تاریخ بتدریج آریاها یکتا پرست شده و نام خدای آنها باهورا امزدا تغییر یافت .

در این دو نقش پیش گفته آثاری از تمدن سومری مشهود است زیرا در هر دو نقش رب النوع روی صندلی از مار چنبر زده نشسته است و مار یکی از معتقدات سومریها بوده که در روی سفالهای پیش از تاریخ نیز اغلب نمایانده شده است در هر حال قسمتی از خاک پارس تحت سلطه عیلام بوده ولی بطور ملوک الطواغنی بوده و استقلال داخلی داشته است تأثیر تمدن و هنر عیلامی در نقوش آن هویدا و در پاسارگاد پایتخت اولیه هخامنش نیز ضمن حفاری آثار نقوش ناقص و شکسته‌ای شبیه بنقوش عیلامی دیده شد . و این تأثیر از لحاظ استیلای هخامنشیها بر قسمتی از خاک عیلام در نیمه قرن هفتم پیش از میلاد ، نیز قابل اهمیت و ملاحظه است در اواسط قرن هفتم (۶۵۹ تا ۶۳۰ پیش از میلاد) که دولت عیلام در اثر جدال با آسور رو بضعف رفت و سرانجام بدست آسور بانیال مغلوب گردید قسمتی از خاک عیلام انشان یا (انزان) بتصرف شهریاران هخامنشی در آمد و در حقیقت این اولین جنبش و پیشروی پارسیان است بخارج از سرحدات خود و اهمیت این فیروزی برای شاهان هخامنشی در آبروز بحدی مهم بوده که کورش کبیر در يك کتیبه‌ای که از او در بابل بدست آمده در چند جا خود واجدادش را تا سه پشت شاه عظیم‌الشان و شاه انزان خوانده است .

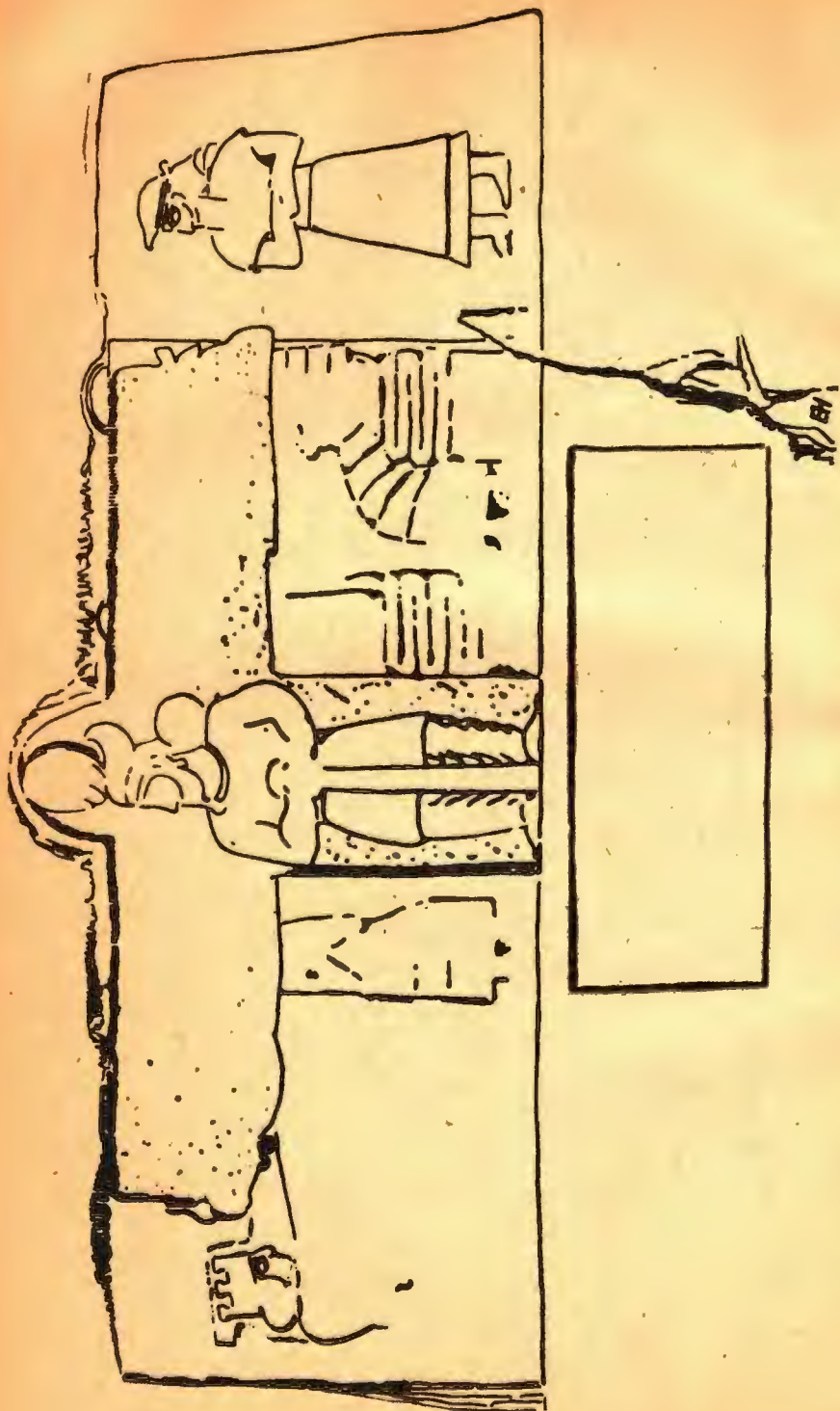
متن این استوانه گلی که اکنون در بریتیش موزیوم انگلستان مضبوط است چنین میباشد : « منم کوروش شاه عالم شاه بزرگ شاه عظیم‌الشان شاه بابل شاه سومراکد شاه چهار مملکت پسر کمبوجیه شاه بزرگ شاه شهرانشان نوه کورش

شاه بزرگ شاه شهرانشان از اعقاب چیش پش شاه بزرگ شاه شهر انشان شاخه
سلطنت ابدی که سلسله اش مورد لطف پل (خدای زمین) و بنو (پسر مردوک)
(دو خدایان بابل) است ...

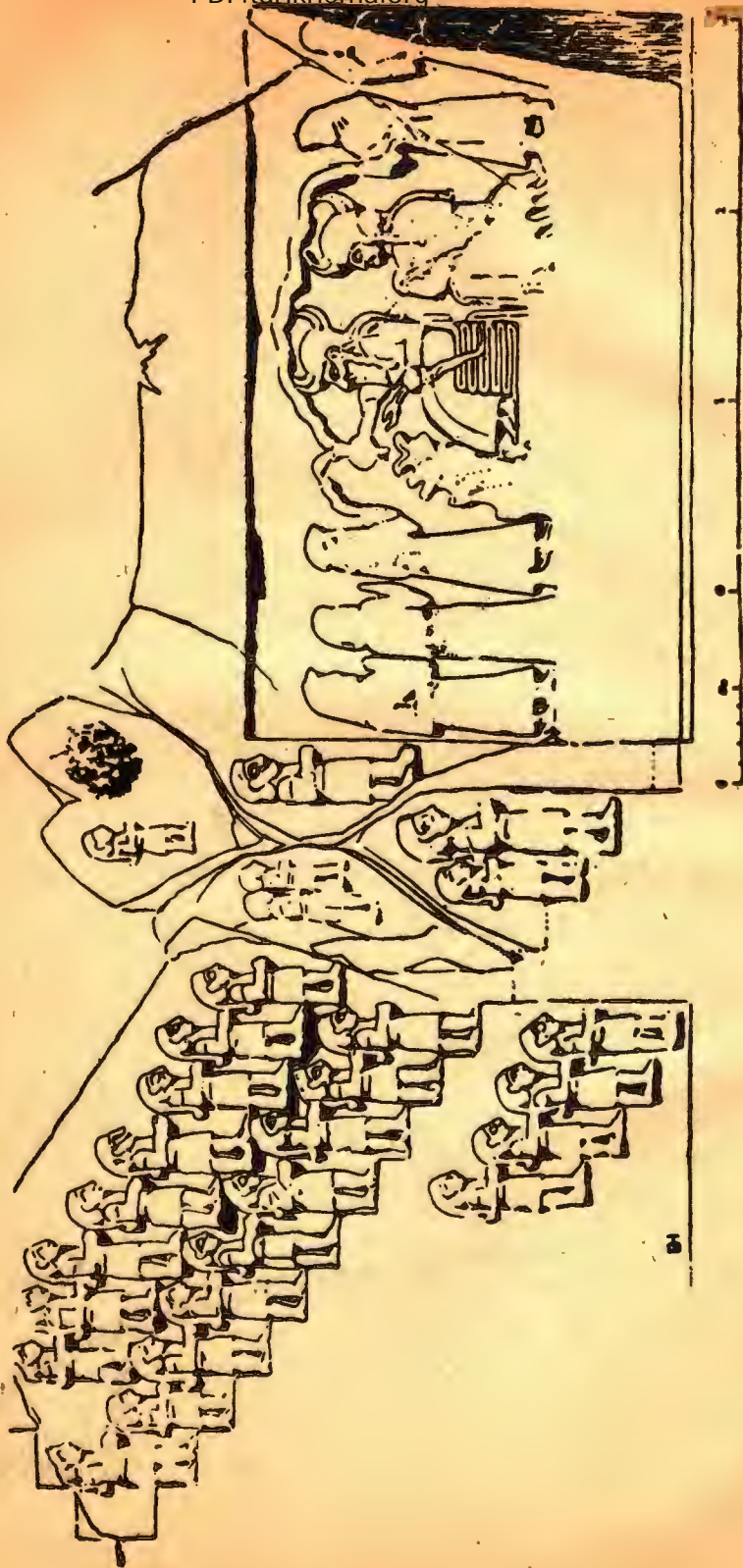
در اینجا باید توضیح داده شود که پاره ای از مورخین و محققین معتقدند که فامیل
هخامنش پس از فتح انشان بدین طریق پارس و انشان را اداره مینموده اند که یکی
از پسران چیش پش (کوروش اول جد کوروش کبیر) حکمران انشان میشود و کمبوجیه
اول و کوروش کبیر و کامبوزیا فاتح مصر از اعقاب او هستند و اریلامنا در حدود ۶۰۰
پیش از میلاد پسر دیگر کوروش اول قسمت فارس را اداره مینمود که ارشام و
یشتاسب و داریوش کبیر از اعقاب او میباشند.

معتقدین موضوع بالا کتیبه کوروش کبیر را که در بالا ذکر شد و مفاد قسمتی از
کتیبه داریوش کبیر را در بیستون (تنه چهارم از ستون اول) که میگوید: «هشت
تن از خاندان من پیش از من شاه بوده اند من نهمین نفر از آنها هستم نه نفر پشت
اندر پشت شاهیم».

مدرک قریب میدهند در هر حال توسعه دولت متشکله در پارس و هسته مرکزی
معظم ترین دولتی که چشم روزگار تا آترملن مثل آنرا ندیده و از آن پس نیز با
آن تشکیلات متین و عظمت و انضباط و طول مدت کمتر نظیر پیدا نمود از همینجا
آغاز و تکمیل گردید تا سرانجام بیک دولت شاهنشاهی که شاهان متعددی را در زیر
لوا داشت منجر گردید. تشکیل دهندگان سلطنت محلی پارس شاید تصور
نمیکردند که روزی دامنه فرمانروایی آنها از حدود فارس فرا تر رود و ۲۸ کشور
متمدن دیگر را ضمیمه خود سازند ولی عزم و اراده سران هخامنشی و صمیمیت و
همکاری رؤسای طوایف و عشایر این افتخار را برای همیشه نصیب آنها نمود حتی
هنگامیکه کمبوجیه جانشین کوروش بزرگ در مصر بود در روز چهاردهم از ماه و یمن
سال که گئومات مغ بنام بردی پسر کوروش کبیر ادعای شاهی کرد و چند

نقش برجسته معوشده در نقش رستم که آثار هنری ایلامی از آن نمودار است (نقش ایستاده و سطلی بهرام دوم ساسانی است)

قلعه بر چسته معمر شده در کورانگون (خاکمستی) مربوط باواخر هزار سوم پیش از میلاد که آثار هنر ایلامی در آن نمودار است

ماهی حکومت نمود باز داریوش بکمک هفت تن از سران پارسی دیرانه در قلعه‌ای بنام سیکی هواتیش درنسا (بماد) بر او تاختند و او را کشتند نه تنها این شاهنشاهی تازه تأسیس را که میرفت نابود گردد نگاهداشت بلکه بر عظمت و توسعه و تشکیلات آن افزود و طوری شالوده آنرا متین و ریشه‌دار ساخت که تا دو سده در نهایت قدرت فرمانروائی کرد.

هفت تن پارسیانی که برای واژگون ساختن سلطنت غصبی گئومات مغ و دفع ادعا کاران و یانگان سایر کشورها با داریوش همکاری کرده‌اند طبق نوشته خود داریوش در بیستون^۱ بدینقرارند:

داریوش شاه گوید: اینها این مردانیکه بامن بودند هنگامی که من گوماتای مغ که خود را بردیا میخواند کشتم اینها مرا یاری کردند: وین دفرن نام پسر ویسپار پارسی هوتان پسر سوفر پارسی گئوبرو پسر مردونیه پارسی ویدرن پسر بگاییکنه پارسی بگبوخش پسر داتوهیه پارسی اردو هنیس پسر وهوک پارسی.

اولین بار که در نوشته‌های قدیم بنام ماد و پارس بر میخوریم در سده نهم پیش از میلاد است (۳۸) که در کتیبه‌های آشوری شلم نصر (سالمانازار) ضمن شرح کشور گشائیهای خود از غلبه بردو طایفه آمادامی (ماد) و پارسوا (پارس) صحبت مینماید.

طوائف مختلفه پارس

از قبائل و دسته‌های پارسیهای آریائی جز طوائفی که هرودوت مورخ یونانی در کتاب خود متذکر شده و بعداً توسط تاریخ‌نویسان دیگر نقل گردیده اطلاع صحیحی در دست

۱ - کتیبه بیستون بزرگترین کتیبه میخی است که داریوش کبیر شرح خانواده و وطنیان گئومات و دوره فترت و کارهای خودش را مفصلاً جزء بجزء شرح داده است. برای اطلاع به متن تمام نوشته‌ها به صفحه ۱۰۰ کتاب ترجمه‌های میخی و پهلوی تألیف نویسنده مراجعه شود

نیست والبته طوائف متعددی بوده‌اند که داریوش و خشایارشا صریحا خود را از هخامنشیا و پاسارگادیا که نجیب‌ترین تیره آریاهای پارس بوده‌اند دانسته :

داریوش در چند نبشته منجمله کتیبه بزرگ نقش رستم در بند دوم اصل و نسب خود را چنین معرفی مینماید : « منم داریوش شاه . شاه بزرگ شاه‌شاهان شاه‌کشور هائیکه بسیاری از نژادها در آن ساکنند شاه این سرزمین پهناور تا آن دورها پسر ویشتاب هخامنشی پارس پسر پارس آریائی از نژاد آریائی

طوائف ده‌گانه پارس که هرودوت بشرح داده بدین نامند : پاسارگادیا مرافیا ماسپاتا پاتالیها دروزیا ژرمن‌ها دان‌ها مردها درویک‌ها ساگارتیا هخامنشیا از دسته پاسارگادیا و از سایر طوائف شریفتر و اصیل‌تر بودند . آنان بتدریج توانستند سایر طوائف را تحت الشعاع خود قرار دهند ولی رؤسای قبائل در مجالس مشاوره شرکت میکرد و حق شرفیابی حضور شاهرا داشت .

نتیجه اتحاد عشایر مختلفه پارس و اطاعت از بزرگان هخامنشی و تصمیم جدی برای حفظ مصالح مشترك طوائف پارس در برابر بزرگ شدن ماد آن شد که نیزه پارسیان سیادت مادیا را درهم نوردید و بر همسایگان فائق آمد تا قلب یونان و آفریقا فرورفت و پارسیان هزاران فرسنگ دور از سرحد خود جنگیدند .

اگرچه در نقاط مختلفه فارس تاکنون کوشهای مهم علمی بعمل نیامده تا بطور تحقیق قدیمی‌ترین آثار هنری و تمدنی این سند تاریخی را نمودار سازد ولی تا این اندازه محقق است که از زمانهای خیلی پیش از تاریخ مردمی در این سرزمین میزیستند که از مزایای زندگانی اولیه و تمدن بهره‌ور بوده‌اند . تنها در جلگه مرودشت که کوشهای مختصری در این بیست سال اخیر انجام گرفته آثاری مربوط به هزاره های پنجم و چهارم و سوم پیش از میلاد مکشوف گردید که با قدیمی‌ترین آثار مکشوفه در سایر تپه‌های ما قبل تاریخی فلات ایران مانند جعفر آباد شوش و سیالک کاشان هم دوره هستند و چون نویسنده در این موضوع بتفصیل ضمن کتاب ای

آثار باستانی جلگه مر و دشت صفحه ۱۳ تا ۲۰ و مجلد دوم گزارشهای اداره باستان شناسی صفحات ۵۸ تا ۶۵ و ۱۲۹ تا ۱۳۹ بحث نموده است در اینجا از تفصیل مجدد و بیشتری صرف نظر مینمایند و علاقمندان میتوانند بدو کتاب نامبرده رجوع فرمایند.

این نکته را باید تذکر دهد که تمدن معینه از روی آثار مکشوفه را نمیتوان تمدن اولیه ساکنین هر ناحیه دانست زیرا آنچه محقق است ساختن خانه و آلات و ابزار زندگی و ظروف سفالی پس از هزاران سال صحرا گردی و چادر نشینی بوجود آمده و آغاز پیدایش آثار آغاز تمدن مردم در هیچ کجا نبوده و نیست در حال حاضر هنوز قبائل و عشایر مختلفی در شاطفارس زیست مینمایند که در صحرا ها و کنار کوهساران و زیر چادرها بسر میبرند در حالیکه در قرنی زپدگانی مینمایند که تمدن بشری مراحل نهایی و اعلاى خود را طی مینمایند پس صرف پیدایش آثار مربوط به هزاره های پنجم و چهارم پیش از میلاد در جلگه های پارس دلیل بر اینکه قبل از آن تاریخ مردمان بطور توحش و بربریت زیست میکردند و فاقد صنایع و تمدن بوده اند نمیباشد منتها ازممانی که تشکیل خانه و دسته و جماعت دادند آثارشان در همان محل اقامتشان بزرخاک مستور گردید که اینک در اثر کاوشها بدست میآیند و از روی نقوش و جنس سفال و اندازه مسافت شیئی پیدا شده تا سطح زمین تاریخ آنها بطور تخمین تعیین مینمایند.

در تپه های حوالی مرودشت که کاوشهایی انجام گرفته در یک طبقه آثار و ابزار از سنگی بدون وجود فلز بدست آمد محققین آثار آن دوره را مربوط بتمدن عصر حجر صیقلی (نئولیتیک) میدانند.

اوضاع پارس پس از سقوط دولت هخامنشی

برای روشن کردن تاریخ پارس پس از سقوط دولت هخامنشی و مرگ اسکندر

باید بوقایع پس از مرگ اسکندر و اختلافاتی که بین سردارانش افتاد نگرست و بطور کلی خصوصیات تاریخی قسمتهای شرقی و جنوبی ایران درین دوره چندان بطور تفصیل ضبط نگردیده و نویسندگان یونانی و رومی نیز وقایع مغرب و شمال غربی ایران را که مربوط بخودشان بوده است بیشتر ضبط کرده اند و چنانچه نویسندگان ایرانی هم بوده اند که وقایع زمان سلوکیها و پارتها را یادداشت نموده باشند ازین رفته و بدست نیامده تا چون نوشته های یونانی و رومی برای روشن داشتن این قسمت از ایران مورد استفاده قرار گیرد.

از مرگ اسکندر تا پیشروی پارتها در آسیا دو دولت بر روی خرابه های دولت مستعجل اسکندر تشکیل گردید اول دولت آنتی گون (۳۱۷ تا ۳۱۲ پ. م.) دوم سلکوس (۳۱۲ تا ۲۵۰ پ. م.)

دولت آنتی گون تشکیلاتی نظیر همان تشکیلات هخامنشیها از حیث ساتراپی بندی و اعزام فرمانده لشکر (ستراتژ) و خزانه دار داد با این تفاوت که ساتراپهای یونانی با مردمان استانیها مثل غا لب و مغلوب رفتار میکردند و سعی داشتند رسوم و آداب یونانی را در آنجا ها رواج دهند.

سلوکیها که مؤسس آن سلوکوس نیکاتر است (یعنی سلوکوس فاتح) تشکیل دولت وسیعی از هند تا کرانه های آسیای صغیر دادند ولی چون اجنبی بودند و خود پایه ملی و پشتیبانی نداشتند یعنی ملت آنها که مقدونیه بود و حکم تکیه گاهی جهت آنان داشت خود دستخوش هرج و مرج بود علاوه بر این مقدونیه کشور خیلی کوچکی بود و نمیتوانست تکیه گاه یک امپراطوری عظیمی بگردد باز همانجا نیز دردست آنها نبود ازین رو بفکر افتادند برای کسب نیرو و ادامه تسلط خود را در ردیف خدایان بدانند و همچون بطالسه در مصر مردم را وادار بستایش و پرستیدن خود نمایند ولی چون پرستش شاه در ممالک مشرق زمین مخصوصاً ایران زمان هخامنشی سابقه نداشت و شمارا بهر اندازه محترم و صاحب مقامی شامخ و رفیع میدانستند او را

تادرجه الوهیت هیچگاه نبرده بودند ازینرو تصمیم دولت سلوکیها گذشته از اینکه با عدم موفقیت مواجه شد تزلزل بیشتری نیز در ارکان حکومت آنها وارد ساخت. عنوان خدای پادشاه در شاهان پارت و ساسانی نیز رسوخ پیدا نمود باینصورت که آنها خود را زاده خدایان دانستند و اینکه در کتیبه های ساسانی اردشیر یا شاپور خود را خدایگان یا زاده خدا خوانده اند در اثر عنوانی است که سلوکیها خواستند برای خود قائل شوند و دنباله این عنوان بایکدیوجه تزلزل (زاده خدا) معمول به پارتها و اشکانیان گردید. در حالیکه شاهان هخامنشی با آنهمه جلال و جبروت یارا از شاه شاهان که در واقع عنوان با سمائی بود فراتر نگذارده و خود را یاری شده از طرف خدای بزرگ (اهورامزدا) میدانسته اند.

دولت سلوکی بجهت بالا ریش از یکقرن ونیم دوام نکرد و در اواخر حیات خود بیشتر از استانها و ساتراپ نشین ها خود مختار و تقریباً بطور ملوک الطوائفی (نه بطور دول متحده ای) درآمد بود و سلوکیها فقط بعنوان واسطه ساخته بودند. تاریخ پارس در این دوره و دوره پارت چندان روشن نیست و قضایای مهم تاریخی قابل ذکر در تواریخ موجود نیست و آنجا یکی از استانهای تابعه سلوکیها و بعداً پارتها میباشد و دلیل آن نیز واضح است زیرا بیشتر نبردها و زدها و بندها در قسمت غربی کشور بوده و نزاع با رومیها دیگر فرصتی برای شاهان وقت باقی نمیکذارده است بنابراین آنچه که پس از اسکندر و زمان سلوکیها و پارتها راجع پارس از روی گفته های تاریخ نویسان و مسکوکات امرای محلی و آثار باقیمانده آنها استنباط میشود چنین است:

۱ - سرزمین پناور پارس در زمان بین سقوط هخامنشی و تأسیس سلسله ساسانی بطور ملوک الطوائفی اداره میشده است و هر یک از امرای محلی (فراتا داران) استقلال داخلی داشته ولی همه تحت امر حکومت مرکزی (سلوکی و اشکانی) فرمانروائی میکردند.

۲ - تمدن و آداب یونانی که پس از حمله اسکندر و در زمان جانشینان او داخل تمدن و آداب ایرانی گردیده و در بعض جاها آداب و رسوم و حتی خطرا نیز تحت الشعاع خود قراردادند بودند درپارس کمتر نفوذ پیدا نمود و باشندگان این خطه تاریخی بنحو مطلوبی توانستند آداب و رسوم آبا و اجدادی خود را حفظ نمایند و فقط اسماً خراجگذار حکومت مرکزی باشند نه رسماً و چنانچه بطور اجبار اختلاطی نیز روی داده بود از آغاز قرن اول میلادی بتدریج محو و منسوخ گردید و این تحول بخوبی از روی مسکوکات پیدا شده مربوط بآن زمان مشهود میگردد زیرا مسکوکات امرای محلی درین زمان بزبان پهلوی و بالشکال ملی و مذهبی منقوش گردید درحالیکه سکه های پیش ازین تاریخ بزبان یونانی و بانقش خدای یونانی منقوش است .

۳ - پارسبها چون قریب سیادت داشته و کشورهای را تحت نفوذ درآورده بودند و هنوز خاطره شاهنشاهانی چون کورش و داریوش و خشایارشا را تاریخ از یادشان نبرده و در حقیقت خود را متمدن تر و برتر از غالبین میدانستند طبعاً از سلطه اقوام دیگری هرچند هم که ایرانی و از نژاد آریایی باشند ناراضی بودند و بیوسته منتظر فرصت میشدند تا زنجیر اسارت را از گردن خود بردارند از همین لحاظ تا قدرتی بدست میآوردند و موقعیت اجازه میداده از قبیل گرفتاری سلوکیها با کشورهای آسیای صغیر و مصر یا نبرد اشکانیان با همسایگان شمالی و غربی فوراً استفاده کرده بپرق استقلال را بلند میکرده اند و بطوریکه دیده ایم در همان زمان تحت الحمایگی نیز استقلال داخلی داشته اند و بطور کامل فرمانبردار سلوکیها و پارتها نشدند .

در این مدت از زمان که از سال ۳۳۰ پیش از میلاد یعنی سالی که تخت جمشید و امپراطوری دولت هخامنشی سقوط کرد آغاز و در سال ۲۲۶ بعد از میلاد که اردشیر ساسانی بر پارتها غالب آمد و باز ایران مداری بعهد پارتیان گردید پایان می پذیرد تاریخ پارس را میتوان بچهار دوره تقسیم نمود : ۱ - چندسال زمان

اسکندر پس از مرگ اوتا تأسیس سلسله سلوکی ۲۰ - زمان سلوکیها (اسالکه)
 ۳ - اواخر سلوکیها زمانی که امرای مملی پارس مستقل شدند ۴ - دوره
 پارتها .

۱ - پارس پس از سقوط هخامنشی تا زمان سلکوس نیکاتور (۳۳۰ تا ۳۱۲
 پ. م) - آنچه از نوشته های مورخین از قبیل پلوتارک آریان کنت کورث برمیآید
 والی پارس پس از عزیمت اسکندر از تخت جمشید و تعقیب داریوش سوم و رفتن
 بمشرق ایران فراز اورت Phrazorte بود و چون هنگامی که اسکندر در هندوستان
 بود آن والی قوت مینماید ارکسی نس Orxines (کنت کورث پارسی نس نوشته)
 که از برجستگان پارس و منسوب بخانواده های کورش کبیر بوده موقتاً بجای آن والی می نشیند
 تا پس از مراجعت اسکندر از هند هر کس را که خواست والی پارس نماید . اسکندر
 پس از خاتمه کارهای خود در هند و کشورهای خاوری از راه کرمان پارس آمد
 ارسنی نس با هدایای بسیار از طلا و نقره و ارابه ها و اشیاء گرانبها به پیشواز اسکندر
 شتافت در این بازگشت قضایای بین او و باگواس خواجه محرم و همه کلاه اسکندر
 اتفاق میافتد که منجر بقتل او میگردد و چون کنت کورث بیش از سایر مورخین در
 اطراف این بازگشت بتفصیل صحبت کرده است ازین رو عین نوشته او را ذیلا نقل
 مینماید :

« اسکندر وارد پاسارگاد شد در اینجا ارسنی نس که از حیث نژاد و تمول در میان
 پارسیها نامی بود حکومت داشت او نژاد خود را بکورش شاه پارسیها میرسانید
 و از اجدادش خزانه های زیاد باو رسیده بود و خودش هم در مدت حکومت طولانی
 ثروت زیاد جمع کرده بود . ارسنی نس باستقبال اسکندر رفت و همه نوع هدایا برای
 اسکندر و دوستان او برد هدایا عبارت بود از چندین اسب و ارابه و ارابه هائی که با
 طلا و نقره آراسته بودند از اثاثیه گرانبها و جواهرات کمیاب و گلدانهای بسیاری

از زر و زین و البسه ارغوانی و چهار هزار تالان بقره مسكوك ۱ با وجود این بند و بخشش ها خارجی مزبور کشته شد. توضیح آنکه او بتمام دوستان اسکندر هدایائی بیش از آنچه متوقع بودند داد ولی به باگواس خواجه که شرف خود را به اسکندر فروخته بود چیزی نداد بوالی گفتند که این خواجه نزد اسکندر خیلی عزیز و گرامی است او در جواب گفت: «من میخواهم نزد دوستان اسکندر مقرب شوم نه پیش زنان غیر عقدی او و عادت پلرسیها بر این نیست مردانی را که عمل شیخ در ردیف زنان در میآوردند مرد بدانند.» چون باگواس این بشنید قدرت خود را که نتیجه فساد اخلاق و بی شرفی بود بر ضد این مرد نامی بی گناه بکار برد باین مقصود اشخاص پست و حقیر این مملکت را تهریک کرد که منتظر موقع شده تقصیراتی بی اساس و کذب باو وارد آرند و هر زمان در خلوت اسکندر را میدید گوش او را از اتهامات و سخنان دروغ پر میکرد و برای اینکه اسکندر حرفهای او را باور بداند علت اصلی را از او پنهان میداشت بر اثر این کارها اسکندر اگر چه از ارسی نس ظنین نشد ولی از احترام خود نسبت باو کاست تحقیقات راجع باورسی نس در خفا شروع شده بود و باگواس تمام قدرت خود را بر ضد او بکار میبرد حتی زمانی که او در آغوش اسکندر میرفت و میدید که آتش شہوت او شعله کشیده از موقع استفاده کرده اورسی نس را از حیث رشوه خواری و اینکه در صدد یافی گری است مقصر قرار میداد اما والی از هیچ جا خبر نداشت و نمیدانست چه خطری او را تهدید میکند افترا و تهمت بالاخره بکار خود را کرد و حکم قضا و قدر که از آن گریزی نیست موقعی برای افنای او بدست داد اسکندر اتفاقاً امر کرده بود مقبره کورش را بکشایند تا احتراماتی برای بقایای شاه مزبور مجری دارد او تصور میکرد که این مقبره پر است از طلا و نقره زیرا پارسها آشکارا چنین میگفتند ولی وقتی که درب مقبره را گشودند بجز سپری که پوسیده بود و دو کمان سگالی و یک قمه

نقش برجسته درخارج ازصفه تخت جیشید (ضلع شمال غربی) که تصور میرود
نقش یکی از فراتنا دارا (شاهان محلی فارس) در زمان سلوکیها باشد که در
حال عبادت نقش گردیده است (عکس از آقای مر تفضی رستمی)

چیزی در آن نیافتند. اسکندر از اینکه پادشاهی از آنهمه گنج و ثروتی که داشت قبرش مانند قبر یک نفر عامی است غرق حیرت گشت و در حال ردائی که بدوش داشت کیده روی تختی که جسد کورش بر آن قرار گرفته بود کشید و تاجی از زر روی تخت گذارد در این وقت پهلوی اسکندر با گواس خواجه ایستاده بود و او روی باسکندر کرد. چنین گفت: «چه جای حیرت است که مقابر شاهان خالی است وقتی که خانه ولات گنجایش طلا و نقره‌ای که از مقابر بیرون آورده‌اند ندارد. من هیچگاه این مقبره را ندیده بودم ولی شنیده‌ام که بداریوش گفتند سه هزار تالان با کورش در اینجا مدفون است این است سرچشمه سخاوت‌ها چیزی را که اورسی‌س نمیتوانست نگاهدارد بتو داد تا عنایت ترا ببهای آن بخرد.» سخنان خواجه غضب اسکندر را تحریک کرد و در همین وقت سخن چینیانی که قبلاً تدارک شده بودند گفته‌های باگواس را تأیید و خواجه مزبور با آنها اسکندر را احاطه کرد و تا توانستند نسبتهای دروغ بوالی دادند در نتیجه اورسی‌س قبل از اینکه بداند او را مقصر میدانند در غل و زنجیر شد بعد او را زجر کردند و خشم خواجه بحدی بود که از زجر او آتش کینه‌اش فرو نشست و پیش از اینکه اورسی‌س جان تسلیم کند دست بروی بلند کرد در این وقت والی باو گفت: «من شنیده بودم وقتی زنان در آسیا سلطنت میکردند ولی این تازگی دارد که می‌بینم خواجه‌ها در آن سلطنت میکنند.» - چنین بود مرگ نامی‌ترین پارسی بی‌اینکه تقصیری داشته باشد و آنهم پس از آنکه درباره اسکندر سخاوت فوق‌العاده نشان داده بود در همین اوان فردات را کشته بظن اینکه داعیه سلطنت دارد اسکندر در این اوان زود حکم زجر و قتل میداد چنانکه زود هم سخنان دو بهمنان را باور میکرد جهت اینست که اقبال ماهیت اشخاص را تغییر میدهد و نادر است که ما بتوانیم از اثرات اقبال مصون باشیم اسکندر همان پادشاهی بود که چند سال قبل نمیتوانست حکم قتل الکساندر کن سست را که

بشاهت دوشاهد محکوم گشته بود بدهد همان کسی بود که اجازه داد محکومین پست را هبری دانند و حال آنکه شخصاً از آنها تفرغ داشت زیرا میدید که دیگران آنها را برتری میدادند همان آدمی بود که مغلوبین را بمقام سابقشان ابقا میکرد ولی حالا همین شخص بقدری تنزل یافته بود که بهوا و هوس خواجه بی شرفی بکسانی سلطنت میداد و کنسائرا از زندگانی محروم میداشت.^۴

آریان گوید پس از کشتن آرکسیس به سمت Peuceste والی پارس شد به سمت از اهالی مقدونی ولی زبان پارسی را خوب آموخته بود و در نتیجه حسن رفتار و حسن سلوک و محترم داشتن عادات و رسوم محلی پارسیان او را دوست میداشتند و او تنها سرداری بود که اسکندر اجازه پوشیدن لباس پارس را بلا داد بود. توضیحاً آنکه سزواران میدانستند که از لباس و عادات و آداب کشور های مغلوب هر چه هم زیبا تر باشد تقلید نمایند ولی در این قسمت بخصوص رعایت حال پارس که خود سالیان درازی وسیعترین امپراطوری را در دست داشته و سراسیمه سقوط را می پیمود نمودند.

به سمت برخسب روایت دیودور از طرف پردیکاس سردار معروف جانشین اسکندر نیز سائراپ پارس بود^۵ و در زمان آن تی پاتر لایب السلطنه دیگر که همه سائراپها را تعویض نمود باز در همین سمت باقی ماند (۳۱۹ پ. م).

چون در سالهای بعد بیشتر فعالیت های جنگی و زد و خورد بین سرداران اسکندر در آسیای صغیر و مصر و مقدونیه صورت میگرفت پارس وضع نسبتاً عادی و آرامی داشته و ضمن وقایع تاریخی چندان صحبتی از آن بمیان نیاید.

۲ - پارس در زمان سلوکوس (۳۱۲ تا ۲۹۰ پ. م) در سال ۳۱۲ پ. م سلوکوس والی بابل بانیکتور سردار نظامی ماد مصلحت داد و دین نبرد از پارس نیز عهده ای مجهز و بانیکتور همراه بودند سلوکوس بر سردار نامبرده غالب آمد پارس و مصاد

۱ - ژوستن تلب تولم Tleptolome را والی پارس نوشته

را ضمیمه کشور خود نمود و تشکیل سلسله سلوکی زلداد.

سلوکوس از گرفتاری آنتی کون با بطلمیوس در غرب استفاده کرده و در مشرق ایران مشغول پیشروی گردید و در مدت ۹ سال (یعنی از ۳۱۲ تا ۳۰۲ پ. م) تشکیل دولت وسیعی داد که از شمال تاسیجون و از مشرق تا پنجاب و سند میرسید و پایتخت خود را در سال ۳۰۵ از بابل بمقام قدیم ایس *Opis* برد و آنجا را بنام سلوکیه ساخت. سلوکوس در سال ۳۰۶ رسماً خود را شاه خواند و در سال ۳۰۱ پ. م با سپاهی مرکب از ۲۰۰۰۰ پیاده و ۶۲۰۰۰ کماندار و ۴۸۰۰۰ پیل جنگی وارد کاپادوکیه شد و در ایسوس *Ipsus* با آنتی کون جنگ نمود. آنتی کون درین نبرد کشته شد و دولت اسکندر دیگر از این تاریخ اسماً و رسماً برچیده شد و همان اسم بی‌حسابی نیز که در عرض سی سال داشت ازین رفت. بروی خرابه های دولت اسکندر و جانشینان او چهار دولت بزرگ برقرار گردید: مقدونیه و یونان - تراکیه و آسیای صغیر - مصر و لیبیا (بطالسه) - آسیای غربی و تمام ایران - (سلوکیه یا اسالکه)

امرای محلی پارس درین دوره عنوان فریتکارا *Fritkara* داشته و روی مسکوکات آنها شکل آتشکده با پرچی در کنار آن نقش گردید. آنها تحت نفوذ سلوکیه در پارس فرمانروایی داشته اند معروفترین آنها این اشخاصند: بنگ کرت اول بنگ زار - بنگ گرت دوم - و هوبرز معاصر آنتیوکوس اول سلوکی (۲۸۰ - ۲۶۱)

۱ - بزرگی ساختمان شهر سلوکیه از مصالح شهر بابل استفاده کردند و با آنکه بابل مرکز مهمی بود و راههایی بنام نقاط مهم و آباد زمان داشت و مدتی نیز مرکز سلوکوس نیکانر در آنجا بود ولی چون بیاد گذشته های روشن و بر اهمیت آن مردم را چندان رغب بسلوکیه نمی نمود ازین جهت مقتضی شد تا پایتخت جدیدی که خاطرات گذشته باستانی نداشته باشد ساخته شود این شهر در زمان پارتها وسعت پیدا نمود به تیسفون و سپس در زمان ساسانیان بدانجا تبدیل گردید.

پ ۴) نرسه - پتو کرات - نرسه - پتو کرز دوم .

۳- پارس از اطاعت سلوکیها در میآید و مستقل میشود (۱۹۰- ۱۶۴ پ ۴)

درین برجه از زمان نام پارس ضمن حوادث تاریخی زمان کمتر بمیان میآید آنچه محقق است در زمان آنتیوکوس که سرگرم زد و خورد با مغرب بود پارسها و

مادها از اطاعت سلوکیها بیرون آمدند و استقلال پیدا نمودند ۱۹۰ پ ۴ .

بر روی مسکوکات این دوره عنوان شاه (ملکا بزبان آرامی) به نام فریتکارا

منضم و استقلال آنها را می نمایاند در طرف دیگر سکه بجای پرچم ستونی نقش شده

که روی آن شکل برنده ای قرار دارد . پادشاهان معروف این دوره که چند ان

طولانی نبوده - منوز - تیردای - زاتورادات (۱۶۵ پ ۴)

۴- پارس در زمان پارتها - مهرداد اول پس از فتح ماد و خوزستان و بابک پارس را

بین سالهای ۱۶۴ تا ۱۴۰ پ ۴ ضمیمه کشور خود نمود و به خود مختاری امرای

پارس خاتمه داد .

شاهان محلی پارس درین قسمت از زمان تا خروج اردشیر ساسانی بر اردوان

پنجم آخرین پادشاه اشکانی علاوه بر فرمانروایی پارس رئیس مذهب و نگاهدارنده

آتش مقدس (اتریات) نیز بوده اند روی مسکوکات آنها شکل آتشکده منقوش

و طرف دیگر شاه بالباس پارتی میباشد . همین توجه بمذهب مزدیسنا و حفظ جنبه

ملی و آداب و سنن مذهبی پایه پیشرفت پارسیان نسبت بسایر ساتراپهای ایران گردید

که در حین بی اعتنائی پارتها بآداب و رسوم مذهبی و در بحبوحه پیشروی آئین مسیحیت

آنها حافظ دین مزدیسنا و آداب ملی گردیدند و پایه نضت ملی و مذهبی آنان

و طلوع مهر درخشان شهریاران پارسی نژاد ساسانی را فراهم آوردند .

پادشاهان و امرای محلی این دوره نسبت بادوار پیش گفته طولانی تراست و نام

اغلب از امرای محلی همان نامهای شاهان هخامنشی میباشد مثل داریو - ارتخشتر

(یکسال پیش از میلاد) و هومیتر (منوچهر) - دونفر دیگر - منوچهر دوم - ارتخشتر

نمویت - ارت نوبجات - زریخ .

بازرنکی ها از خانواده های معروفی هستند که در قرنهای اول میلادی در فارس پادشاهی داشتند مسکوکاتی که از آنها بدست آمده بنام داریوش پیروز دات فرات فراتکارا (آفریده آتش) بگاگرته (۲۰۰ پ . م) (آفریده خدا) بگاداته (خدا داد) اردشیر چهارم ۲۲۰ میلادی گاوزهر آخرین پادشاه این خانواده است .

مادر بابک پدر اردشیر بنا بقولی رام بهشت شاهزاده خانم بازرنکی بوده است در مجمل التواریخ و القمصص که بسال ۵۱۰ هجری برشته تحریر در آمده مینویسد : در وقتی که اردشیر بر اردوان بتاخت و اورا ازین برد هفده پادشاه در خدمت اردشیر بودند و زیر رایت هر یکی ده هزار مرد از دلاوران بوده اند (مقصود از مورخ نامبرده ۱۷ سرکرده طوائف مختلفه پارس بوده اند)

و هم او مینویسد : « چون اردشیر اردوان را بدست خویش بکشت اندر حرب خویش بخورد و بر گردنش بایستاد بعد از آنک سرش ببلکد پست کرد و آن ساعت اورا شهنشاه خواندند . »^۱ و شاید بمناسبت همین روایات است که اکثر از خاور شناسان جسدی را که در نقش رستم بزیر سم اسب ارد شیر نقش گردیده اردوان پنجم حدس زده اند .^۲

وسعت پارس در گذشته

پارس در زمان پادشاهان هخامنش خود یکی از استانیهای مهم آن امپراطوری بوده است که از طرف جنوب بخلیج فارس و از مغرب بنخوزستان و از شمال بماد و از مشرق بیلوچستان محدود میشده است (کرمان و جزایر کرانه های خلیج فارس نیز ضمیمه استان فارس بوده است)

در زمان سلوکیها و اشکانیان بطوریکه گفته شد ملوک الطوائفی و در هر قسمتی

۱ - ص ۶۰ ۲ - برای کسب توضیحات بیشتری به صفحه ۱۵۳ آثار باستانی جلگه مرودشت تألیف نویسنده مراجعه شود .

از آن سر کرده‌ای بنام شاه و امیر محلی تحت دستور حکومت مرکزی حکمفرمایی میکرده است. از بخشهای تابعه چندان اطلاعی نیست و آنچه تقریباً محقق است همه بخشها از استخر که مرکز استان بوده است تبعیت مینموده‌اند.

در زمان ساسانیان فارس به پنج کوره یا خوزه یا تسو تقسیم میشده است:

۱ - اردشیر خوره - مرکز آن شهر جور یا گور ۱ بوده است و در زمان امیر عضدالدوله دیلمی بغیروز آباد معروف گردید. زیرا یکسال که امیر پدا نجارفت گفتند امیر بگور رفته و چون گور با گور (مزار و قبر) متشابه بود تلفظ آن چندان مبارک و مستحسن نبود شهر گور یا جور بغیروز آباد معروف شد.

شیراز - کوار - میمند - خفر - قیر و کلزین - سروستان - سیمکان یا سمنکان - جزایر لار - بندر سیراف از شهرهای معروف و جزو این کوره بوده‌اند.

۲ - کوره استخر که مرکز آن شهر قدیمی و معروف استخر بوده و سمت آن از سایر کوره‌ها بیشتر یزد، آباده، یزدخواست، اقلید، سورمق، قهستان، خفرک رامجرد، مرودشت، ایرج، کاهفیروز، کربسال، بیضا، خرماه، فی ریز، خیر و ارسنجان همه از توابع این کوره بوده‌اند ۲

۳ - کوره دارابگرد - (دارابگرد) مرکز آن شهر داراب، فسا و رونیز - پرک و تارم - اصطهبانات - ایج و جهرم و جویم نیز ضمیمه آن بوده‌اند.

۴ - شاپور خوره - مرکز آن شاپور و شامل کازرون و خشت - جره و فامور فهلیان و ممسنی و نور آباد بوده است.

۱ - جور عرب گور است کاف فارسی در زبان عرب بعجم تبدیل شده مثل زنگی

زنجی - سنک سنج - زنگ زنج - گلیان جلیان - گندی شاپور جندی شاپور

۲ - شهر استخر یکی از شهرهای باستانی و مهم است که از صد سال پیش از میلاد تا اوایل اسلام آباد و معمور بوده است ویرانه آن در هشت کیلومتری شمال تخت جمشید بین راه شیراز و اصفهان مشهود. نویسنده تاریخ این شهر قدیمی و آثار مکشوفه آنرا در کتاب آثار باستانی جلگه مرودشت از ص ۲۱ تا ۴۴ بطور مشروح ذکر کرده است بنابراین در اینجا از ذکر مطالب بیشتری صرف نظر مینماید.

۵ - کوره قباد یارکان (ارجان) رام قباد رم قباد نیز گفته اند این کوره و کوره شاپور بنام سازندگان آن معروف گردیده از حدود سمیرم تا ریشهر و بهبهان وسعت داشته مرکز آن قباد خسرو در نزدیکی بهبهان بوده است که حالیه خراب و متروک است از بنادر معروف و معمور پارس سیراف ، توج ، مهر و بان ، سینیز ، جنابی بوده است . پارس استان وسیع و پهناور و معموری در زمان ساسانیان بوده است که به تنهایی ۲۴ میلیون درهم ۱ مالیات در سال می پرداخته و پس از سواد که ۱۳۰ میلیون درهم و خراسان که ۳۷ میلیون درهم مالیات می پرداخته پارس سومین استغنی مالیات خیز ساسانیان بوده است .

۱ - درهم پول نقره رایج زمان ساسانیان درهم میباشد ۱۵ عدد آن معادل یک دینار (پول طلا) بوده است یک درهم نقره به تفاوت از ۳/۶۵ تا ۳/۹۴ گرم وزن داشته است پشیز پول خورد بوده است این سه کلمه (درهم ، دینار ، پشیز) تا کنون مصطلح و در زبان عرب نیز رایج گردید

نقش مراسم تاجگذاری شاپور اول در نقش رجب نزدیک تخت جمشید

نقشه ویرانه شهر قدیمی استخر

فضائل اخلاقی و روحانی پارسیان قدیم

تاریخ علاوه بر ثبت وقایع و حوادث و جهانگیرها و اطلاع بر تشکیل یا انقراض سلسله ها جهت خوانندگان بصیر و دقیق نکته جالب و مهم دیگری نیز دارد که آن علت ترقی و دوام یا انحطاط و زوال کشورها می باشد از همین لحاظ درین مقاله نیز غیر از بیان تاریخ يك وظیفه ملی و مهم دیگری باید ادا گردد و آن اینست که تا حدود مجال بفرارخور این مقال از سجایای عالیه و ملکات فاضله اقوام پارسی و ایرانی که موجود دو امپراطوری مهم گردیدند بحث نمائیم و بدانیم که در نتیجه چه عواملی توانستند حکومتهای مقتدر کهنسالی را براندازند و در يك وهله دو قرن و ربع و در وهله دیگر چهار قرن و نیم در نهایت اقتدار باحسن تدبیر و کلردانی و نظم و انضباط بدون احتیاج و کمک ملل زیر دست حکمفرمایی کنند تا حدی که مغلوبین آنها را بحد اعلاى پرستش فرمانبرداری نمایند .

کار و کوشش راستگویی و درست کرداری - جوانمردی و نوع پرستی و سایر صفاتی که مایه سعادت و نیک بختی و لازمه ترقی و تعالی يك جامعه انسانی است در پارسیان قدیم بنحو پسندیده و حد کمال وجود داشت و همین فداکاری و از خود گذشتگی و داشتن ملکات عالیه اخلاقی آنان را طوری مستعد و مهیا نموده بود که تار هبران لایق و کلردان و سرداران شجاعی چون کورش کبیر و داریوش و خشایارشا یا لردشیر و شاپور ساسانی پیدا میکردند صدها فرسنگ دور از خاک خود میرفتند تا جائیکه خشایارشا میگفت « اگر در جنگ با یونان فاتح شویم کشور ما را جز آسمان حدودی نخواهد بود . » و پس از اینکه کشورهای را زیر سلطه و اقتدار خود در آوردند برعکس فاتحین پیش از خود نسبت بدانها و معتقدات و مقدساتشان نهایت احترام و خوش رفتاری و جوانمردی را ملحوظ میداشتند .

برای نمونه و مقایسه چند مورد از رفتار بدو عشقوت و پیرحمی و اعمال خلاف

انسانیت کشور گشایان پیش از هخامنشی را از روی مدارك مكشوفه و کتیبه های خود آنها بترتیب سابقه ذکر مینماید و سپس اخلاق و رفتار کشور گشایان هخامنشی را با ملل تابعه تافرق بین و محسوس بین تربیت نژادی و سجایای این دو دسته از فاتحین معلوم گردد.

۱ - مانیستو مؤسس سلسله اکد در ۲۸۰۰ سال پیش از میلاد پادشاه ایلام را باسارت برد و مملکت او را بکلی غارت نمود.

۲ - در سال ۲۲۸۰ پیش از میلاد کودوران خواندی **Kudur Nankhundi** شهر اور پایتخت سومر را غارت نمود و سلسله پادشاهانشان را بر انداخت مجسمه ربت النوع اریخ را با ایلام برد.

۳ - شوتروک ناخون تا پادشاه ایلام در زمان حکومت سلسله کاسیبا (سلسله سوم سلطنت بابل) شهر بابل را غارت و تمام اشیاء گرانبهای آنجا حتی ستل « نرم سین » و مجسمه « بل مردوک » خدای بزرگ بابل را بشوش برد و سلسله کاسوها را بکلی منقرض نمود.

۴ - آسوریا بعد از جنگ و خونریزی و غارت، ساختمانها و آثار را نیز از بین می بردند راجع به قساوت و شقاوت « آسورنازیربال » مینویسند که حتی باطفال اسراه ام از پسر یا دختر رحم ننموده آنها را زنده زنده در آتش میانداخت.

۵ - و نیز نوشته اند که آسوریا در ۶۴۵ پیش از میلاد که ایلام را غارت نمودند استخوانهای پادشاهان و اشخاص نامی آنجا را به نینوا بردند حزقیال میگوید : « اینست ایلام و تمام جمعیت آن درین قبرستان که همگی کشته شدند و از دم شمشیر گذشتند. » آسوریا پس از قتل و غارت « خوم بان کالدوش » آخرین پادشاه ایلام را که فرار کرده بود با « تام ماری تو » پادشاه سابق ایلام به عرابه خود بست و آنها را مجبور نمود که تا معبد آسور عرابه را بکشند.

آسور بانپال فاتح ایلام در همین باب کتیبه ای دارد که مضمون آن چنین است

« خاک شهر شوشان شهر ماداکتو و شهرهای دیگر را تماماً باسوز کشیدم و در مدت یکماه و یکروز کشور ایلام را بتمامی عرض آن جاروب کردم من این مملکت را از عبور حشم و گوسفند و نیز از نغمات موسیقی بی نصیب ساختم و بدرندگان و مارها و جانوران کویر اجازه دادم که آنها را فرو گیرند ... ۱ »

۶ - گرزوس پادشاه لیدی معاصر کورش کبیر بنا بگفته هرودوت هنگامی که میخواست با استقبال کورش برای جنگ بشتابد پس از عبور از کاپا دو کیه همه جا را غارت نمود تا بشهر پتریوم پایتخت قدیم هیتها رسید شهر را بکلی غارت و مردم را برده خود نمود.

۷ - سنا خریب پادشاه آسور راجع بفتح شوش پایتخت ایلام و فجایعی که در آنجا مرتکب شده چنین مینویسد :

« سی و چهار دژ و شهرهای بیحسابی که تابع آنها بود من محاصره کرده بیورش گرفتم و سکنه آنها را باسیری بردم آنها را خراب و مبدل به تل خاکستری ساختم دود حریق آنها را مانند دود قربانی بزرگ با آسمان پهن و وسیع بلند نمودم ». همینطور بابل را که در سال ۶۸۹ قبل از میلاد فتح کرد شهر بدین زیبایی و مهمی را با خاک یکسان نمود و سپس نهر فرات را که در وسط شهر جاری بود بروی خرابه ها باز کرد تا خرابه های شهر را نیز آب ببرد.

ولی فاتحین هخامنشی چون از يك قوم فاضل و تربیت شده ای بر خاسته بودند بعکس پشیمانان خود نسبت بمغلوبین و ملل تابعه نهایت ملاحظت و مروت را مرعی داشته معتقدات آنها را مقدس و نوامیسشان را محترم میدانستند. هیچگاه مرتکب قتل و غارت و انهدام نشدند جز در مواردی که سرسختی ساکنین شهری یا طغیانهای پی در پی دسته ای ایجاب مینمود و این خود از صفات ممتازه و برگزیده این سلسله بود که در پرتو آن توانستند پیش از دو قرن همینطور که بر ممالک متمدنی تسلط

داشته باشند، بر قلوب مردمان بی شمار آن ممالک نیز فرمانروائی بکنند.

این گفته مبتنی بر مدارك صحیح تاریخی است که چند قفره آنرا عیناً نقل همینجا کرده
ترجمه قسمتی از بیانیه کوروش در بابل: این بیانیه که باستانه کوروش معروف است
از حفريات بابل بدست آمده و در موزه انگلستان نگهداری میشود:

« منم کوروش شاه عالم شاه بزرگ شاه قوی شوکت شاه بابل شاه سومر و اکد شاه
چهار صمکت پسر کمبوجیه شاه بزرگ شاه شهرانشان فوه کوروش شاه بزرگ شعله
شهرانشان از اعقاب چیش پش شاه بزرگ شاه شهرانشان شاخه سلطنت ابدی که
سلسله اش مورد محبت « بل و نبو » ۱ است و حکمرانیش بقلب آنها نزدیک. و وقتی که من
بی چنگ و جدال و اوود « تین تیر » (۲) ششم بامسرت و شادمانی مردم در قصر پادشاهان
بر سریر سلطنت نشستم « مردوک » (۳) آقای بزرگ قلوب نجیب اهالی بابل را بطرف من
متوجه کرد زیرا من همه روزه در فکر پرستش او بودم لشکر بزرگ من بآرامی وارد
بابل شد من نگذاشتم دشمنی بسومر و اکد قدم بگذارم و اوضاع داخلی بابل و امسکه
مقدسه آن قلب مرا تکان داد و اهالی بابل باجرای مراسم خود موفق شده از
قید اشخاص بی دین و معتقد من از خرابی خانه های آنها مانع شد ۴ من
نگذاشتم اهالی از هستی ساقط شوند. مردوک آقای بزرگ از کار های من
مشغوف شد و وقتی که از ته قلب و بامسرت الوهیت بلند مرتبه او را تحلیل میکردم
بمن که کوروش هستم و او را تعظیم میکنم به پسر کمبوجیه و تمام لشکر من از راه
عنایت برکت خود را نازل کرد پادشاهانی که دو تمام ممالک عالم در قصور خود
نشسته اند از دریای بالاتا دریای پاتین و پادشاهان عرب که در خیمه ها زندگانی
میکند تماماً باج سنگین خود را آوردند و در بابل پاهای مرا بوسیدند از ... تا
آسور و شوش آگاده اش نو ناک زامبان م تورو نو دری بلا لایت گویتها و شهرهایی که

۱ - بل خدای زمین نبو پسر مردوک ۲ - تین تیر دین تیر اسم قدیم بابل

۳ - مردوک پسر خدای آسمان

در آن طرف دجله واقع و از ایام قدیم بنا شده خدا یانی را که تو اینجا زنده نگهانی
 میگردند بجایهای مزبور برگرداندم تا در همانجاها الی الابد مقیم باشند اهالی این
 محلها را جمع کردم منازل آنها را از نو ساختم و خدا یان سوهر واکد را که نبوتید
 بیابان آورده و باعث خشم آقای خدایان شده بود باهر مردوک آقای بزرگ بقصرهای
 آنها موسوم به «شادی-دل» برگردانیدم. از خدایانیکه بشهرهای خودشان بواسطه
 من برگشته اند خواستارم که همه روزه در پیشگاه بل ونبو طول عمر مرا بخوانند
 و نظر عنایت بمن دارند و بمردوک آقای من بگویند کورش شاه که تووا تعظیم میکند
 و پسر او که بوجیه ...»

در تأیید این کتیبه بیانیه کهنه و روحانیون بابل دایر به تمجید و تحسین از عملیات
 کورش کیورد بابل عیناً نقل میشود :

ابتدای کتیبه ذم نبوتید پادشاه ضعیف النفس بابل است و سپس نوشته شده :
 «... خدایان دیگر از این جهت که آنها را به بابل مردوک آورده بودند خشمناک
 از منازلشان بیرون رفتند مردم استغانه کرده گفتند نظری کن - او بمنزلی که
 خرابه هائی شده و باهالی سوهر واکد که مانند مرده هائی هستند نظری کرده بر
 آنها رحم آورد او تمام ممالک نظر انداخت و در جستجوی پادشاهی عادل
 شد که قلب او نزدیک باشد نادست او را بگیرد در اینوقت کورش پادشاه
 انشان را اسم برد و برای سلطنت عالم طلید ... مردوک آقای بزرگ مدافع و
 حامی تمام امتش بامسرت باو (یعنی کورش) نگرست بکارهای او و قلب
 عدالتخواه او برکات خود را نازل کرد باو فرمود بطرف شهرش (یعنی شهر
 مردوک) عزیمت کند مانند رفیق و دوستی رهبر او گردید لشکر او که مانند
 آب رود بشمار درنمیآید با او (یعنی کورش) مسلح حرکت میکرد بی جنگ و
 جدال او را داخل بابل کرد و شهر خود را از تعدی خلاصی بخشید .
 شاه نبوتید را که نسبت بمردوک بی احترامی کرده بود بدست او (کورش)

سپرد تمام اهالی بابل تمام سومر واکد و بزرگان و ولات اورا (کورش) تعظیم کردند و پاهای اورا بوسیدند همگی از پادشاهی او خوشنودشدند و شادی و شغف از صورتشان هویدا بود ...

و نیز ترجمه قسمتی از کتیبه نقر شده بر مجسمه یک نفر مصری (اوجا گرسنت) ۱ که خود خزانه دار و دیر و رئیس قصر سلطنتی در زمان پسامتیک سوم بوده و درک زنان کامبوزیا و داریوش را کرده و با موضوع ما ملازمت دارد ذیلا نقل مینماید :

« وقتی که کمبوجیه شاه بزرگ شاه تمام ممالک بمصر آمد و با او آسیائی هائی را در اینجا برقرار کرد او پادشاه بزرگ مصر و مالک الرقاب بزرگ تمام ممالک گردید . اعلیحضرت بمن فرمود که برتبه طبابت بزرگ در آیم و در نزد او بسمت رسمی و رئیس قصر باشم من القاب و عناوین « مسوت را » ۲ پادشاه مصر علیا و سفلی را باسم او ترتیب دادم . من با اعلیحضرت عظمت سائیس را که مقرر « نیت » مادر بلند مرتبه (را) است بیان کردم . من تمامی آنچه را که راجع بعظمت جایگاه (نیت) یعنی آسمان و عظمت معبد او و عظمت تمام خدایان مرد و زن که در معبد مزبورند و عظمت خات بیوتی مقرر پادشاه آسمانها و نیز آنچه متعلق بعظمت مکان مقدس جنوبی و شمالی معبد (را) و معبد (آتوم) است با اعلیحضرت آموختم . این اسرار تمام خدایان است . من از کمبوجیه پادشاه مصر علیا و سفلی تمنی کردم آسیائی هائی را که در معبد « نیت » نشسته اند از آنجا براند تا این معبد مقام مقدس خود را از نو بیابد .

اعلیحضرت امر کرد و آنها را از معبد « نیت » راندند و خانه هائی که در آن ساخته بودند خراب کردند ... اعلیحضرت فرمود معبد را بشویند و مردان آن

۱ - این مجسمه در موزه واتیکان میباشد شرح حال صاحب مجسمه بروی آن نقر شده از جمله فتح مصر بدست کامبوزیا میباشد

۲ - یعنی زاده (را) و (را) بمعنیه مصریها رب النوع آفتاب و بدر فراعنه بوده

کاهنان کَشِيك را برگرداندند اعلیحضرت امر کرد نیازهایی بمعبد «نیت» مادر بزرگ تمام خدایان بزرگ که در سائیس اند بفرستند. قربانیها کنند چنانکه سابقاً معمول بود و اعیاد آنها بگیرند چنانکه از قدیم میگرفتند... وقتی که کمبو جیه پادشاه مصر علیا و سفلی به سائیس درآمد خود اعلیحضرت بمعبد «نیت» رفت و در مقابل عظمت «نیت» که نزدیکتر از همه است بخاک افتاد چنانکه پادشاهان مصر بخاک می افتادند بعد از بافتخار «نیت» بزرگ مادر خدایان که در سائیس مسکن دارد قربانیهای بزرگ از هر چیز کرد... ۱۰۰

کوروش کبیر هنگام فتح بابل عقاید دینی و رسوم ملی آنها را طوری محترم و مقدس شمرد و بمردمان آن سرزمین مهربانی و ملاحظت نمود که برای او مراسم يك فاتح بابلی را انجام دادند.

کرزوس پادشاه لیدی را زهار داد و یکی از مشاورین خود قرارداد در حالیکه کرزوس بر ضد کوروش قیام کرده بود و تشکیل اتحادیه داده بود. اسرای یهود در بابل مورد عنایت خاص او قرار گرفتند آنها را که در حدود چهل و نه هزار نفر بودند با خدایان و غنائمشان که از عهد بخت النصر بیابلی آورده شده بودند روانه بیت المقدس نمود و کمکهای موثر جهت تعمیر بیت المقدس معمول داشت.

چه او که نمونه بارز یکنفر پارسى مذهب و تربیت شده بود و چه داریوش و خشایارشا و سایر شهریاران هخامنشی پس از جهانگشایان بیرحم و خونریز برای مردمان دنیای قدیم موهبتی خداداد بوده اند از همین جهت با طوع و رغبت سر تکریم و تعظیم در برابر آنان فرود آوردند و بندگیشان را بجان و دل خریدند فضائل و محامد و رشادت پارسیها که شمه ای از آنها پس از پایان این بحث از زبان هرودوت و گرنفن و سایر موزخین قدیم خواهیم نگاشت در اثر تن آسامی ادوار پسین هخامنشی و غوطه ور شدن در ثروت و قدرت که معمول هر ملت. فاتحی

لست دوچار نقصان وفتور گردید ولی باز استعداد خدادادی و سجد فطری مانع شد که فاتح مقدونی با نظر بغض و تحقیر بدانها نگاه کند بلکه بالعکس برای حفظ حیثیت ایرانی و جلوگیری از نفوذ بیشتر سربازان و افراد مهاجم طوری بروز شجاعت و صمیمیت نشان دادند که اسکندر پس از مراجعت از هند بنا بر ولایت آذینان فرماندهی سپاه خود را پیارسیا داد و بر حسب روایت دیودور جاهای خالی خود را بآنها سپرد و برای محافظت خودش از بین پیارسیا هزار نفر را انتخاب کرد و ما در اینجا برای مزید اطلاع عین نوشته‌های کنت کورث را نقل مینمائیم :

پس از آن اسکندر امر کرد که سپاهیان پارس در یکجا جمع شوند و خطاب بآنها کرده چنین گفت : وقتی که من از اروپا بآسیا میآمدم بخود وعده میدادم که عده زیادی از ملل نامی و ملیونها نفوس را بدولت خود بیفزایم و از اینککه درین باب شهرت را باور داشتم اشتباهی نکردم . بعد مزایائی دیگر باین مسئله افزود : در اینجا مردمانی یافتیم که شجاعانند و نسبت پادشاه خود باعلی درجه با وفا من تصور میکردم که همه چیز در تجملات مستغرق است و از فرط تمکین همه در عیش و عشرت غوطه ورنند ولی خدایان را بشهادت می‌طلبم که شما هم سختی های جنگ را روحاً و جسماً خوب تحمل میکنید و با اینکه سربازان شجاعید و فاداری را کمتر از شجاعت باعث نام و شرف نمیدانید . امروز اول دفعه ایست که با آواز بلند این صفات شما را میستایم ولی مدت است که ازین خصائل شما آگاهم این است که از میلان شما جوانان ممتاز را برگزیدم و در لشکر خود داخل کردم لباس و اسلحه شما همان است شما به از دیگران اطاعت می‌کنید و رؤسار را محترم میدانید شمالبته دیدید که من دختر اکسار ترس را ازدواج کردم و پست ندانستم که طفلی از زن مغلوبه داشته باشم و بعد چون شایق بودم که اعقاب من زیاد باشند دختر داریوش را ازدواج کردم و بهگرمی ترین دوستان خود گفتم دختران مغلوبین را ازدواج کنند تا با این علقه مقدس تفاوتی که بین فاتحین و مغلوبین هست زائل گردد باور کنید که شما برای

شاپور اول ساسانی ووالرین دورحالیکه پیای اسب اوا فئاده واستغاته میساید (نقش رستم)

من سربازان حقیقی هستید نه عاریتی آسیا و اروپا را يك دولت تشکیل میدهند. من اسلحه مقدونیهها را بشما میدهم و قدمت را با چیزی که بیکانه و تازه است پیوند میکنم. شما هموطنان و سربازان من هستید و ازین بعد همگی یکرنگیم نه برای پارسیها شرمساری است که عادت مقدونی را پذیرند و نه مقدونیهها عار دارند که از پارسیها تقلید کنند برای مردمانی که مقدر است در تحت حکومت يك پادشاه باشند قوانین باید یکی باشد. ۹

پس ازین نطق اسکندر قراولان و مستحفظین خود را از میان پارسیها برگزید و اطرافیان خود را از آنها قرارداد اوامر او را پارسیها ابلاغ میکردند و آنها مقدونی هائی را که در غل و زنجیر بودند بمقتل میردند ... ۱۰

و اینک میردازیم به نقل گفته های مورخین قدیم راجع به پارس

پاره‌ای از عادات و رسوم و صفات حمیده پارسیان قدیم از قول دیگران :

۱- گفته هرودوت: (۲)

» پارسیها روز تولدشان را بیش از هر روز دیگر سال محترم میدانند و در این روز آنها غذائی بیش از سایر روزها میپزند در چنین روز آنها یک ممولند در اجاق ها گاو و اسب و شتر یا الاغی را کباب و کسانیکه فقیرند بحشم کوچک اکتفا میکنند خوراکیهای اصلی در نزد پارسیها کم و غذاهاى فرعی زیاد است و یکی را پس از دیگری میآورند. بنابراین پارسیها گویند که یونانیها سیر از سر میز بر نمیخیزند زیرا پس

۱ - صفحه ۱۸۹۷ ایران باستان

۲ - Hérodote مورخ مشهور یونانی که بین سالهای ۴۸۵ تا ۴۲۵

بیش از میلاد میزیسته

از شاهار چیزی که جالب توجه باشد نمیآوردند و اگر چیزی میآوردند یونانیها
اتصالاً میخوردند. شراب را پارسیها خیلی دوست دارند. آب دهن انداختن یا قضا
حاجت در حضور دیگری ممنوع است.

پارسیها کارهای مهم را در حال مستی مورد شور قرار میدهند ولی میزبان
خانه‌ای که در آنجا شور بعمل آمده رائی را که داده‌اند روز دیگر بآنها میگوید
اگر آنرا پسندیدند می‌پذیرند و الا از تو شور میکنند و نیز اگر راجع بمطلبی
در حال طبیعی مذاکره کرده‌اند هنگام مستی رای میدهند. وقتی در کوچه‌هایی که دیگر
میرسد اگر دار آنها میتوان دانست که طرفین مساوی‌اند یا نه زیرا درود با حرف
بعمل نماید بل آنها یکدیگر را میبوسند: اگر یکی از حیث مقام از دیگری قدری
پست تراست طرفین صورت یکدیگر را میبوسند و هر گاه طرفی از طرف دیگر خیلی
پست تر باشد بزانو در آمده پای یکدیگر را میبوسند. پارسیها همسایگان خود
را از همه بیشتر محترم میدانند و پس از همسایگان مردمانی را که دورترند بنا بر
این درجه احترام آنها بسته بمسافت است و کمترین احترام برای مردی است که از
آنها خیلی دورند.

پارسیها خودشان را خیلی بهتر از سایر ملل میدانند از مردمان دیگر آنهایکه
به پارسیها نزدیکترند بهتر از دیگرانند و بدترین مردم آنها می‌باشند که خیلی از
پارسیها دورند.

بهترین صفت را پس از رشادت پلاسی درین میدانند که پسران زیاد بدنیا آرد
و باشخاصی که پیش از دیگران زاده و ولد کرده‌اند شاه همه ساله هدیه میفرستند
باولاد از سن پنج سالگی تا سن بیست فقط سه چیز میآموزند: اسب سواری تیر
اندازی و راستگویی زودتر از سن پنج سالگی اولاد نزد پدران خود نمیروند بل
در میان زنان بزرگ میشوند جهت اینست که اگر اطفال مردند پدران غصه نخورند
این عادت را من شایان تمجید میدانم و نیز اینرا که شاه درباره کسی درازای تقصیری

در دفعه اول حکم اعدام نمیدهد. پارسیها هم خادمی را در ازای يك تقصیر نمیکشند فقط وقتی پارسی زهر غضب خود را می‌ریزد که معلوم گردد مقصر چند دفعه مرتکب جنایاتی شده و ضررش بیش از خدماتی است که کرده گویند که هیچگاه یکنفر پارسی پدر یا مادر خود را نکشته و اگر چنین قضایایی روی داده بطور روشن همیشه معلوم گردیده که قاتلین اولاد طبیعی یا اطلاقالی بوده‌اند که آنها را دور انداخته (مقصود هرودوت از اولاد طبیعی اولادی است که زنان غیر عقدی زاده‌اند)

چیزی که برای پارسی گردنش ممنوع است گفتش هم جایز نیست دروغگویی را تنکین ترین عیب میدانند و پس از آن شرم‌آورترین نقص داشتن قرض است و جهت عمده آن از جمله این است که گیرنده قرض مجبور است دروغ بگوید. اگر از پارسیها کسی بمرض جذام مبتلا گردد یا تنش را زخمهای سفید پیوشد او را بشهر راه نمیدهند و چنین کسی مراوده با سایرین ندارد. گویند که این مرض در ازای گناهی است که مریض نسبت با آفتاب کرده هر خارجی را که دوچار این مرض گردد بیرون میکنند و نیز کبوترهای سفید را میرانند زیرا باین عقیده‌اند که این مرض از آنهاست.

در رود قضای حاجت نمیکند آب‌دهن نمی‌اندازند در آن دست نمیشویند
نمیگذارند کسی چنین کارهایی کند و رود را خیلی محترم میدانند ۱

۲- آنچه گزنفن نوشته است :

گزنفن (۲) سردار و مورخ معروف یونانی که زمان اردشیر دوم بایران آمده

۱ - صفحه ۱۵۲۴ تاریخ ایران استان

۲ - گزنفن Xenophon مورخ یونانی (۴۳۰ - ۳۵۲ پیش از میلاد) شاگرد سقراط که در جنگ (کوناکسا) بین اردشیر دوم و مغانشی و برادرش کوروش اصفرش رکت داشته است .

در کتاب سیروپدی راجع به تربیت و عادات پارسیها چنین مینویسد :

• قوانین پارس ساعی است که شخص را از ابتدا از عمل بد یا شرم آور باز دارد و برای رسیدن بمقصود این ترتیب مقرر است : در نزد آنها جائی است موسوم به (الوترا Eleuthéra) قصرشاهی وسایر ابنیه دولتی اینجاست برای تجار باقال و قیل وامتعه آنها جاهای دیگر معین شده تا قال ومقال آنها مغل تربیتی که زبینه تربیت است نشود جائی که در حوالی این ابنیه واقع است بچهار قسمت تقسیم شده یکی برای کودکان است دیگر برای نوجوانان سومی برای مردان چهارمی برای کسانی که دیگر نمیتوانند اسلحه بگیرند موافق قانون باید هر يك از این قسمت ها در محله خود حاضر شود : کودکان و مردان در طلیعه صبح پیر مردان در روزهای معین وقتی که بتوانند ولی جوانان هر شب در اطراف ابنیه با اسلحه می خوابند استثناء فقط برای کسانی است که زن دارند وبآنها قبلا امر شده که حاضر شوند با وجود این غیبت زیاد نکوهیده است عده روساء این شعب دوازده است زیرا در پارس دوازده طایفه وجود دارد برای تربیت کودکان از میان پیر مردان کسانی را انتخاب میکنند که بتوانند اخلاق آنها را نیکوتر کنند برای نوجوانان از میان مردان کسانی را که نیز بتوانند این وظیفه را انجام دهند و برای مردان اشخاصی را که بتوانند آنها را برای اطاعت از احکام و دستورات حکومت آماده تر کنند بالاخره روساء و پیرمردان هم از میان خود آنها انتخاب شده اند و اینها نظارت دارند که زیر دستان وظائف خودشان را بجا آرند .

چیزهایی که برای هر سن مقرر است شایان توصیف میباشند تا معلوم باشد چه وسائلی در پارس برای پرورش هموطنان ممتاز بکار میبرند کودکان بدبستان میروند تا خواندن را فراگیرند سرپرست آنها بیشتر روز را باجرای عدالت مشغول است زیرا بین کودکان هم اتهام بدزدی جبر فریفتن دشنام دادن و سایر تقصیرات روی میدهد واگر ثابت شود که کسی مرتکب این نوع تقصیرات شده مجازات میشود

کسانیکه تهمت زده اند يك تقصير هم که سرچشمه تمام کينه‌های مردم نسبت بيک ديگر است برسيدگی محول ميشود اين تقصير حق نا شناسی است وقتی که می بینند کودکی ميتوانست حق شناس باشد و اين وظیفه را بجا نياورده او را سخت تنبيه میکنند زیرا عقیده دارند که حق ناشناس رفيق بی حیائی است واقعا هم چنین است زیرا اين صفت رهنمای مطمئنی است بطرف هر چیزی که شرم آور باشد.

آنها بکودکان نیز میآموزند که بمیانه روی خو کنند و چیزی که آنها را در این راه تشويق میکند اين است که همه روزه می بینند خود بزرگترها هم میانه رو هستند آنها بکودکان میآموزند که مطیع روساء باشند و این تربیت موثر است زیرا کودکان می بینند که بزرگتران هم فرمانبر دارند آنها تعلیم می کنند که در خوردن و آشامیدن باید منظم بود چیزی که آنها را بقناعت عادت میدهد این است که می بینند بزرگتران فقط با اجازه مریان خود غذا میخورند کودکان در نزد مادرانشان غذا نمیخورند وقت غذا را مریب معین میکند و صرف غذا با اجازه او بعمل میآید غذای عمده آنها نان و بولاج اوتی است که از خانه می آورند و فنجانی دارند که با آن از رودخانه آب میآشامند بآنها میآموزند که چگونه تیر و زوبین اندازند این است تربیت کودکان از زمان تولد تا سن ۱۶ یا ۱۷ سالگی پس از آن آنها در طبقه نوجوانان داخل میشوند طرز تربیت نوجوانان چنین است: در مدت دهسال از زمانیکه از کودکی بیرون آمده اند آنها در اطراف ابنیه دولتی برای حفظ امنیت و برای عمل کردن بمیانه روی میخوابند. در این سن جوانان بنظارت مخصوص احتیاج دارند روزها آنها خودشان را باختیار مریب میگذارند و او در موارد مقتضی آنان را بکارهای عام المنفعه میکمارد یا اگر لازم باشد آنها در اطراف ابنیه دولتی میمانند وقتی که شاه برای شکار بیرون میآید و این کار در هر ماه چند دفعه روی میدهد نصف این پاسبانان را با خود بشکار میبرد اشخاصی که همراه او میروند باید این اسلحه را دارا باشند: يك کمان يك ترکش

شمشیری درغلاف یا یک تیر سپری که از ترکه بید بافته دو زوین برای اینکه یکی را انداخته و دیگری را اگر لازم است بدست داشته باشند اگر باز سیها شکار را ورزش عمومی میدهند و اگر شاه در اس شکار چیان چنانکه بجنگی رود حرکت میکند ازین جهت است که او شکار را آموزشگاه حقیقی جنک میندازد و واقعاً هم چنین است: شکار میآموزد که صبح برخیزند درسرها و گرما برد باز باشند راه بروند بدون حیوانی از هر طرف که بیاید تیر اندازند و زوین افکنند غالباً وقتی که اسلطان یک حیوان قوی در جلو خود می بیند روحش تیز تر میشود زیرا در اینوقت لازم است که شکارچی ضربتی حیوان وارد آرد یا خود او از حمله او ایمن بدو رد بنابراین مشکل است دو شکار چیزی یافت که در جنک نباشد وقتی که نوجوانان برای شکار بیرون میروند برای یک وقت غذا آذوقه با خود بر میدارند و آن تفاوتی با غذای کودکان ندارد مگر ازین حیث که فراوان تر است تا شکار دوام دارد آنها غذا نمیخورند ولی اگر حیوانی که تعقیب میشود آنها را بتوقف مجبور کند یا از جهت دیگر بخواهند شکار را امتداد دهند چیزی که با خود دارند خورده بعد باز تا هنگام شام پیشکل میپردازند و دو روز را یکروز حساب میکنند زیرا غذای یکروز را خورده اند با این ترتیب میخواهند فرا گیرند که هنگام جنک هم اگر لازم شد چنین کنند غذای دیگر این نوجوانان جز آنکه ذکر شد فقط گوشت شکار است یا بولغ اوتی اگر کسی پندارد که آنها نان خالی یا آب ساده را با اشتها صرف نمیکنند باید بخاطر آورد که شخص گرسنه با چهلذلت قشرفان سیاه را میخورد و با چه سرت جرعهای از آب پلک می آشامد.

طوائف جوانان شهر نشین بوروشهایی که در کودکی و نوجوانی آموخته اند یعنی به تیر و زوین اندازی مداومت داده در این کارها با هم رقابت میکنند گاهی این نوع بوروشها را بمسابقه میکنند و جایزه میدهند طوائفی که در میان آنها عده جوانان دانا شجاع و مطیع زیاد تر است مورد تمجید هموطنان خود میگردند و

این تمجیدات نه فقط باعث افتخار آموزگاران کنونی آنهاست بلکه باعث نام است برای آنها هم که این جوانان را از کودکی تربیت کرده اند جوانان مذکور را کارگذاران دولت برای پاسبانی کشف اسرار تعقیب دزدان و سایر خدحانی که با قوت و سرعت انجام می شود بکار می برند چنین است طرز زردگانی نوجوانان پس از آنکه ده سال بدین منوال گذرانند در طبقه مردان داخل میشوند .

از وقتی که آنها ازین حال بیرون شدند در مدت ۲۵ سال تربیتی که مذکور خواهیم کرد زردگانی می کنند اولاً آنها خودشان برای مشاغلی که صاحبان آن باید از حیث عقل رشید باشند و سن بیروی آنان را زایل نکرده باشد با اختیار کارگذاران دولت میگذارند اگر اتفاقاً لازم آید که بجنگ بروند چنین کسان تیر و زوبین ندارند . اسلحه آنها برای جنگ تن بتن است و با این مقصود چنانکه پارسیها رامینمایند جوشن بر تن دارند سپری بدست چپ و شمشیر یا ساطوری بدست راست . بجز آموزگاران کودکان تمام کارگذاران دولت ازین طبقه بیرون می آیند . وقتی که مردان ۲۵ سال درین طبقه گذرانند و از سن ۵۰ قدری بالاتر رفتند داخل طبقه پیرمردان میشوند و فی الواقع پیرمردان پیرمردان بخارج از وطنشان بجا نمیروند بل در محلهای خود مانده بکارهای عمومی و خصوصی میرسند آنها حکم اعدام میدهند و روسا را انتخاب میکنند اگر نوجوانان پیرمردان از وظائف خود تغلف ورزند **فیلارک (Philarque)** رئیس دسته سواره نظام دوزبان یونانی) یا هر کس که بخواهد آنها را متهم می کند پیرمردان پس از شنیدن اتهامات و رسیدگی مقصر را از رتبه اش می اندازند و چنین کسی در تمام مدت عمر باین حال باقی میماند بالاخره برای اینکه طرز حکومت پارس را بفهمانم من قدری دورتر میروم و این چند کلمه پس از آنچه گفته شد مقصود مرا روشن خواهد ساخت ،

گویند عده پارسیهایش از ۱۲۰ هزار نفر نیست و هیچیک را از وظائف و افتخارات محروم نکرده اند هر کس اجازه دارد که کودکان خود را پیرورشگاه عدالت بفرستد

ولی کسانی اطفال خود را بدانجا میفرستند که میتوانند آنها را بکاری بگمارند و آنهایی که نمیتوانند چنین کنند نمی فرستند فقط کودکانی که در این مکتب ها تربیت یافته اند میتوانند در طبقه جوانان داخل شوند و نیز آنهاییکه مدت قانونی را در طبقه جوانان بسر برده اند میتوانند در مسلك مردان داخل شده رتبه های دولتی بیابند بنابراین کسانیکه در طبقه کودکان و جوانان نبوده اند نمیتوانند در مسلك مردان در آیند بالاخره اشخاصی که در مدت مقرر جزو مردان بوده اند و شکایتی از آنان نشده در ردیف پیرمردان قرار میگیرند بنابراین طبقه پیرمردان ترکیب یافته از کسانی که از تمام درجات نیکوئی گذشته اند چنین است تشکیلات حکومتی که بعقیده پارسیها اخلاق آنها را اصلاح میکند .

امروز هم در میان آنها علامت قناعت میانه روی و اینکه مایل اند غذا را با ورزش تحلیل برند دیده میشود امروز هم نزد پارسیها آب دهن افکندن بینی پاک کردن و کنار رفتن برای چنین کارهایی شرم آور است . خودداری از چنین کارها ممکن نمی بود اگر در موقع خوردن قانع نبودند یا با ورزش رطوبت های بدن را بایران مقصود که جریان دیگر نیابد بیرون نمیگردند اینست آنچه راجع به پارسیها کلیه میبایست بگوئیم .

در جای دیگر ضمن صحبت ماندان مادر کورش با کورش هنگامی که طفل و در دربار ماد بوده است راجع بقضاوت و داد گستری پارسیها مینویسد :

« ماندان بکورش گفت هر آنچه بنظر جدت (مقصود از دی هاگ پادشاه ماد میباشد) عدالت است در پارس عدالت نیست مثلا او در ماد آقای مطلق است ولی در پارس برابری عدالت است بدوت (مقصود کامبوزیا) شخص اول است ولی آنچه را که دولت اجازه میدهد می کند و چیزی را که او میدهد بدوت میرسد قانون اندازه را معین کرده نه هوا و هوس را پس برای اینکه زیر شلاق هلاک نشوی اگر از جدت یاد گرفتی که جبار باشی پس از اینکه برگشتی احتراز کن از اینکه

مراسم ايجگداری نرسی شهریار ساسانی در نقش رستم

بیش از دیگران داشته باش. ۱۰

۳ - بعضی از خصوصیات پارسیان باستان

از قول سترابون : (۲)

• پارسیها را شاهانی که سلطنتشان ارئی است اداره میکنند. مجازات عدم اطاعت دین است که سرو دستهای مقصرین را بریده بدنش را دور میاندازند. آنها زنان زیاد میگیرند و با وجود این زنان غیرعقدی بسیار دارند. منظورشان از این کار داشتن اولاد زیاد است. موقع ازدواج در اوایل بهار است. داماد تمام روز را از خوردن غذا خودداری میکند، ولی قبل از اینکه داخل اطاق زفاف شود قدری میوه یا مغز استخوان شتر میخورد.

از سن ۵ تا ۲۴ با آنها میآموزند. که تیر و زوبین اندازند سوار شوند و راست گویند مرییان آنها اشخاص بسیار پاکدامن و منزه میباشند. اینها قصص و حکایات مفید برای نوباوگان میگویند و کارهای خدایان و اشخاص نامی را برای آنان با موسیقی و گاهی بی آن ذکر میکنند.

جوانان باید قبل از طلوع آفتاب برخیزند، صدای بوغی از مغز اینهارا بیدار میکند. بعد آنها در جایی جمع میشوند و آنها را بدسته های پنجاه نفری تقسیم کرده هر يك را به پسر پادشاه یا پسر يك والی میسپارند. این شخص که رئیس است دسته خود را بمسافت سی یا چهل استاد (يك فرسنگ الی يك فرسنگ و ثلث) میدواند. سپس درسی را که خوانده اند از آنها میپرسند و در این موقع باید جوانان بلند حرف بزنند تا شش هایشان ورزیده شود. با آنها میآموزند که در گرما

۱ - صفحه ۲۵۴ تاریخ ایران باستان

۲ - سترابن Strabon جغرافی دان معروف که از چهل سال پیش از میلاد تا چهل سال بعد از میلاد میزیسته و از نوشته های او آنچه را که ضمن نوشته های هرودوت و گزنفن نیست در اینجا نقل میشود.

وسرما و در موقع بارندگی بردبار باشند از سیل آب‌ها عبور کنند، بی‌اینکه اسلحه یا لباسشان تر گردد، حشم را بچراگاه برند، تمام شب‌در در هوای آزاد کشیک بکشند، میوه‌های جنگلی مانند حب‌النبه و ثمر بلوط و گلایبی جنگلی بخورند.

«غذای روزانه جوانان بعد از ورزش مکتب نان و نان شیرینی و بولاق اوتی و نمک و عسلی است که میزنند یا می‌جوشانند آشامیدنی‌شان همان آب است. ترتیب شکار کردن چنین است که از پشت اسب زوین بطرف شکار پرتاب میکنند، یا تیر از کمان و یاسنگ از فلاخن میاندازند.

عصرها کار جوانان این است: نشاییدن درختان، بریدن ریشه‌ها تدارک اسلحه اعمال جنگی و صیادی جوانان نباید حیوانی را که صید کرده‌اند بخورند بل باید آنرا بخانه برند شاه برای برندگان مسابقه در دویدن و نیز برای فاتحین در پنج مسابقه جایزه میدهند جوانان زینت‌هایی از طلا استعمال میکنند و بظا هر درخشان این زینت‌ها اهمیت میدهند، ولی مرده را نباید با اشیاء زرین زینت دهند یا در آتش بسوزند زیرا آتش مقدس است. جوانان در محل‌ها خدمت می‌کنند و مدت خدمت آنها سواوه یا پیاده از سن بیست تا پنجاه سالگی است. اینها نباید بمعاملات میدانی یا بازاری دخالت کنند، زیرا خرید و فروش کار آنها نیست اسلحه آنها عبارت از سپرهای لوزی و ترکش و تبر و شمشیر کوتاه است. بر سر کلاه‌های دارند شیشه بیرج است و زره از حلقه‌های آهنین ساخته شده. لباس رؤساء عبارت است از: زیر شلواری سه قسمتی کمرچین دو قسمتی که دامنه‌ایش تا زانو میرسد لباس زیر سفید است و لباس رو از رنگهای گوناگون جامه تابستانی ارغوانی یا بنفش است و جامه‌های زمستانی از رنگهای مختلف. دستارها مانند دستار مغ هاست و کفش هایشان گود است. بیشتر مردم قبایمی میپوشند که دامنه‌ایش نصف ساق پارا میگیرد و پارچه‌ای از کتان بدور سر می‌پیچند. هر کس کمان و فلاخنی دارد و نگاهداری پارسپا گران تمام میشود: آنها روی میز هایشان اقسام حیوانات را

درسته می‌چینند بستر و جامها و سایر اشیاء از زر و سیم میدرخشد...
 پارسیها یونانیها را از تمام بیگانگان مهمتر میشناختند زیرا از خارجیهایی که
 آسیا را اداره میکردند فقط پارسیها بر یونان تسلط داشتند. خارجیهایی یونان را نمی
 شناختند و یونانیها هم بمرور با خارجیها آشنایی گشتند آنهم نه از راه مشاهده بل از
 راه گوش (یعنی از دور چیزهایی می‌شنیدند...)

پارسیها اول ملتی هستند که یونانیها را تابع کردند. لیدیها هم قبل از آنها
 چنین کردند ولی آنها (لیدیها) آقای تمام آسیا نبودند و فقط قسمتی را از آن
 تا رود هامل داشتند. دولت آنها در زمان کزروس و آلیات برای مدت کمی پایدار
 بود و چون لیدیها تابع پارسیها شدند از افتخار کمی هم که حاصل کرده بودند
 محروم گشتند پارسیها بعکس پس از اینکه دولت ماد ولیدیه را مطیع و یونانی
 های آسیارا تابع کردند بر قدرتشان همواره افزود بعد آنها یونان لشکر کشیدند
 ولی شکست یافتند. با وجود این آسیارا تا سواحل آن داشتند و این وضع دوام
 یافت تا بکلی تابع مقدونیه شدند...»

گفت کورس مینویسد : «۶»

« این يك عادت پارسی است که اسرار شاهانشان را با نهایت صداقت حفظ میکنند
 نه با پاداش میتوان از آنها این اسرار را بیرون کشید و نه با ترس و تهدید. یکی از
 قوانین قدیم شاهان آنها خاموشی را درین مواقع بآنها امر کرده و مجازات متخلف
 را قتل قرار داده بنابراین سخن چینی در نزد آنها بدترین جنایت است پارسیها
 عقیده دارند که اگر کسی برایش دشوار است راز دار باشد نمیتواند هیچکار
 بزرگی را برعهده بگیرد زیرا خاموشی را طبیعت برای انسان از هر چیز آسان
 تر کرده...»

۱ - گفت کورس Qunjte-Curce مورخ رومی که در قرن اول میلادی میزیسته

• وصف فارس از زبان ابن بلخی

مورخ قرن پنجم هجری

« ولایت پارس منسوبست به پارس و این پارس منسوب است پهلوی و پهلوی بدین پهلوی و پارس ولایتی است سخت نیکو چنانکه هم سهل است و هم جبل و هم بر و هم بحر و باز هر چه در سردسیرها و گرمسیرها باشد جمله در پارس یابند چنانکه بعهد حجاج بن یوسف یکی را از حکماء عرب آنجا فرستاد تا احوال آن ولایت بداند و معلوم او گرداند چون حکیم بنزدیک حجاج باز رسید در جمله صفات پارس که ذکر میکرد گفت جبال و رجال و فیها من کل بلد بلد یعنی کوههاست و مردانند و مانند هر شهری که در جهانست آنجا شهری است و همیشه مردم پارس را احرار الفارس نوشتندی یعنی آزادگان پارس و پیغمبر صلی الله علیه و آله گفته است ان لله خیرتین من خلقه من العرب قریش و من العجم فارس یعنی که خدای را دو گروه را گزیند از جمله خلق او از عرب قریش و از عجم پارس و پارسیا فرا قریش العجم گویند یعنی در عجم شرف ایشان همچنانست که شرف قریش در میان عرب و علی بن الحسین را که معروفست بزین العابدین ابن الخیرتین گویند یعنی پسر دو گزیده بحکم آنکه پدرش حسین بن علی رضوان الله علیهما بود و مادر شهر بانویه بنت یزدجرد فارس و فخر حسینیان بر حسینیان ازینست که جده ایشان شهر بانویه بوده است و کریم الطرفین اند و قاعده ملک پارسیان بر عدل نهاده بوده است و سیرت ایشان داد و دهش بوده و هر که از ایشان فرزند را ولیعهد کردی او را وصیت برین جملت کردی « لا ملک الا بالعسکر و لا عسکر الا بالمال و لا مال الا بالعماره و لا عمارة الا بالعدل » و اینرا از زبان پهلوی بازبان تازی نقل کرده اند یعنی پادشاهی نتوان کرد الا بلشکر و لشکر نتوان داشت الا بمال و مال نخیزد الا از عمارت و عمارت نباشد الا بعدل و پیغمبر را صلی الله علیه و آله پرسیدند که چرا همه قرون چون عاد و ثمود و مانند ایشان زود هلاک شدند و ملک پارسیان دراز کشید با آنکه آتش پرست بودند

پیغمبر صلی الله علیه وسلم گفت لانهم عمرو فی البلد وعدلو فی العباد یعنی از بهر آنکه آبادانی اند در جهان و داد گسترند میان بندگان خدای عزوجل و در قرآن دو جای ذکر پارسیانست که ایشان را بقوت و مردانگی ستوداست یکجا عزمی قابل بعنا علیکم عباداً لنا اولی باس شدید یعنی بفرستادیم بر شما بندگان از آن ما که خداوندان نیرو و بطش سخت بودند

و در جای دیگر میگوید جلت قدرته استدعون الی قوم اولی باس شدید تقاتلونهم او یسلمون و این خطاب با مسلمانان کردست تا با ایشان جنگ کنید و ایشان را می کشید تا آنگاه که مسلمان شوند این قوم که اشارت بدیشان است که پارسیان اند ... و پیغمبر ما صلوات الله و سلامه علیه بسیار لفظ پارسی دانستی و چند لفظ گفته است که معروفست و در ستایش پارسیان خبر مأثور است از پیغمبر (ص) لو کان العلم معلقاً بالثریا لانا لرجال من فارس یعنی اگر این علم از ثریا آویخته بودی مردانی از فارس یافتندی .

۶ = فارس از نظر صاحب معجم البلدان

فارس ولایتی پهناور و کشوری فراخ است اول حدودش از جهت عراق ارجان و از جهت کرمان سیرجان و از جهت ساحل بهراسه سیراف و از جهت سند مکران میباشد . بطمیموس در کتاب ملحه البلاد آورده که طول مدینه فارس ۶۳ و عرض آن ۳۴ درجه است درین ولایت از امهات بلاد مشهور بسیار و قصبه کنونی آن شیراز میباشد . کوره های مشهور فارس پنج است که وسیع ترین آنها کوره استخر و بعد اردشیر خوره و کوره دارابجرد و شاپور و قباد خوره باشد اراضی فارس پیشین و قبل از اسلام میانه شهر بلخ تا آذربایجان و ارمنستان و فرات تا عربستان و عمان و مکران و کابل و طخارستان بود قریب یکصد و پنجاه فرسخ طول و همین اندازه عرض داشته است ...

۷- پارس از نظر حمد الله مستوفی «۱»

« در فارس نامه آمده است که مملکت فارس دارالملک پادشاهان ایران بود .
 است و مشهور است که ایشان اگرچه بر تمامت ایران حکم داشته‌اند ملوک فارس
 خوانده‌اند و قدرت و شوکتشان چنانکه اکثر پادشاهان ربع سکون خراج گذار
 ایشان بوده اند ... و ملک فارس هم بر است و هم بحر : البر ولایت بر بمعنی خشکی
 فارس در قدیم پنج کوره گرفته‌اند چون اردشیر خوره و اصرطخر و دارابجرد و شاپور
 خوره و قباد خوره و در هر یک چندین ولایت و شهر بوده و هست و حدود آن کوره
 ها تا ولایت عراق عجم و خوزستان و لرستان و شبانکاره و بحر فارس پیوسته است
 طولش از قریب تا قیس صد و پنجاه فرسنگ و عرض از یزد تا خوز سیصد و بیست
 فرسنگ مساحتش هیجده هزار فرسنگ باشد . البحر جزایری که از حد سند تا عمان
 در بحر فارس است از حساب ملک فارس شمرده‌اند و بزرگترین آن بکثرت مردم
 و نعمت جزایر قیس و بحرین است و حکام قیس در ایام سالف اکثر ولایات ایران
 بتخصیص تمام ملک فارس را از توابع قیس شمرده‌اند و قیس را دولت خانه خوانده
 اند حقوق دیوانی آنجا هم اکنون بر دفتر چهار صد و نود و یک هزار و سیصد
 دینار است ... »

فهرست شاهان پارسی نژاد هخامنشی و ساسانی

و وقایع مهمه سلطنت آنها

همانطور که گفته شد منظور از نگارش این رساله حتی الامکان ذکر قسمتهای
 مبهم و تاریکی از تاریخ سرزمین کهنسال پارس بود که تاریخ نویسان کمتر روی آن
 بحث نموده و همچنین نقل آنچه را که تاریخ نویسان قدیم راجع بیارس نوشته‌اند

بهین جهت از ذکر و بحث در خصوصیات و سوانح تاریخی و جهانگشایی و جهاننداری دوسلسه بزرگ پارسی نژاد (هخامنشی و ساسانی) صرف نظر شد زیرا مورخین قدیم و جدید در اطراف این دوسلسه مهم که تاریخ پر افتخار ایران قدیم را تشکیل میدهد بطور جامع بحث و تحقیق نموده اند در اینجا فقط برای حضور ذهن خوانندگان گرام بذکر نام و مدت سلطنت و کارهای برجسته شهریاران پارسی نژاد اکتفا مینماید :

هخامنشیها

۱ - هخامنش یا هکهامنش سردودمان سلسله هخامنشی

۲ - چش پش پسر هخامنش جد اعلاى كورش بزرگ که در قرن هفتم پیش از میلاد میزیسته است (۱) پادشاه پارس و انشان (۲)

۳ - کورش پسر چش پش

۴ - کمبوجیه - داماد ازدی هاك آخرین پادشاه ماد و پدر کورش

بزرگ .

۵ - کورش کبیر - پسر کمبوجیه در ۵۹۸ متولد شد در ۵۵۸ پادشاه پارس

۱ - توضیحاً آنکه تقسیم بندی بالا از روی آخرین تحقیقات و کاوشها و مدارك مكشوفه تنظیم گردیده زیرا ضمن لوحه کلی پیداشده در بابل که با ستوانه کورش معروف است و در موزه انگلستان نگاهداری میگردد کورش بزرگ خود را فرزند کمبوجیه شاه بزرگ نوه کورش و از اعقاب چش پش میخواند ولی هر دوت تعداد بیشتری را نوشته که بترتیب اینها هستند : هخامنش - چش پش اول - کمبوجیه اول - کورش اول - چش پش دوم - کورش دوم - کمبوجیه دوم - کورش سوم (کورش بزرگ)

۲ - قسمتی از ایلام قدیم را انشان یا انزان میگفته اند

و انشان شد در ۵۲۹ در گذشت .

در سال ۵۵۳ پیش از میلاد بر آخرین شاه ماد (ازدی هاك یا آستیاژ) قیام کرد در ۵۵۰ او را شکست داد هگمتانه (همدان فعلی) که پایتخت ماد بود بتصرف در آورد در ۵۴۶ سارد در ۵۴۵ مستعمرات یونانی آسیای صغیر را فتح نمود از ۵۴۶ تا ۵۳۸ با ممالک شرقی جنگ نمود در ۵۳۸ بابل را ضمیمه کشور خود نمود و در همین سال رسماً شاهنشاه هخامنشی گردید و تاجگذاری نمود . مادرش مان دانا دختر ازدی هاك برادرش مگابرن . کورش کبیر سه زن داشت که نام دو تای آنها کلسان دان - آمی تیس میباشد از کلسان دان دو پسر کامبوزیا (فاتح مصر) و بردیا (اسمردیس) از زن دومی دو دختر آتس سا مرئه ۱ از زن سومی دختری بنام آرتیس تن پایتخت اولیه و آرامگاه او در پاسارگاد (مشهد مرغاب) ۸۰ کیلومتری بین سعادت آباد و قادر آباد میباشد .

نام کورش در کتیبه های میخی پارس کورو یا کورش (کورا نوش) در کتیبه های میخی بابلی کورش (بکسر راء) در میخی ایلامی کوراش در تورات کورش و کورش (بضم و کسر راء) یونانی کورس و بلاتینی سیروس یاد گردیده است .

۶ - کمبوزیه - پسر ارشد کورش کبیر در سال ۵۲۹ شاهنشاه

ایران شد در سال ۵۲۵ بمصر رفت و آنجا را فتح نمود در ۵۲۴ از طرف صحرای لیبی به قزطاجنه لشکر کشید و در ۵۲۲ پس از سه سال اقامت در مصر هنگام مراجعت بایران در اکباتان شام در گذشت کتزیاس مینویسد که ایگسبات یکی از سرداران پارس نمش او را با خود پایتخت آورد مدفن او بتحقیق معلوم نیست ویرانه سنگی در پاسارگاد معروف بزندان سلیمان را و نیز آفارسنگی بین تخت جمشید و نقش رستم (بنام تخت گوهر) را آرامگاه او حدس زده اند . کامبوزیا چهار زن داشت بترتیب

فایدیم آتس سا (دختر کورش) مرغه (دختر کورش بزرگ) نی ته تیس (دختر
آپریس پادشاه مصر)

نام این پادشاه در کتیبه پارسی میخی بیستون کبوجیه ۱ در نسخه بابلی همین کتیبه
کبوزیه در کتیبه های مصری کنبوت و کمبات مورخین یونانی کامبوزس و اروپایها
کامبیز نوشته اند.

۷ - داریوش اول یا داریوش کبیر - متولد ۵۴۹ متوفای ۴۸۵ و

در سال ۵۲۲ پیش از میلادشاه شد.

داریوش کبیر پسر ویشتاسب ویشتاسب پسر ارشام ارشام پسر آریارمنا آریارمنا
فرزند چش پش (۲)

داریوش پس از طغیان گوماتای مغ بنام بردی که شش ماهی طول کشید در سال
۵۲۲ پیش از میلاد شاهنشاه شد از ۵۲۲ تا ۵۲۰ کشورهای که در دوره قدرت و
زمان طغیان گوماتای مغ سر بلند کرده بودند بجای خود نشانید در سال ۵۱۷ بمصر
و ۵۱۴ بسکائی و سپس به هند رفت و پنجاب و سند را تسخیر نمود ۵۱۲ پ.م در ۴۹۲
تراکیه را از نو مسخر نمود و جنگ اول ایران با یونان اتفاق افتاد در ۴۹۰ جنگ

۱ - Cabudjia ۲ داریوش در کتیبه بزرگ میخی بیستون که در زمان خود او
نوشته شده مند کر میگرد که « هشت نفر از دودمان ما پیش از من شاه بوده اند و من
نهمی آنها هستم » از روی این نوشته چنین استنباط کرده اند که آرسام و آریارمنا
جد وجد اعلاى داریوش کبیر شاه پارس بوده اند. دواوح مکشوفه در مدان این استنباط
و توجیه را تقویت و تأیید مینماید پس هشت نفر پادشاهی که داریوش در کتیبه بیستون
متذکر گردیده که قبل از او شاه بوده اند او نهمی آنهاست بترتیب باید این شاهان
باشند: ۱ هخامنش ۲ - چش پش ۳ کورش ۴ کبوجیه ۵ کورش بزرگ ۶ -
کبوجیه فاتح مصر ۷ آریارمنا ۸ ارشام (آریارمنا و کورش اول جد کورش بزرگ
هر دو پسران چش پش بوده اند - او و ارشام شاید بر قسمتهایی از قلمرو هخامنشیها
شاهی داشته اند)

ماراتن واقع شد. تشکیلات صحیح و مرتبی که امروز بسیاری از کشورهای جهان روی آن دستور عمل مینمایند برای اداره امپراطوری پناور خود و وصول مالیات و اداره استانها داد راههای شوسه مهمی بساخت چابار سریع السیر تشکیل داد سکه طلا بنام داریک و سکه نقره بنام کلرشا زد و بنای تخت جمشید را بنیان گذاری نمود در هکمتان و شوش و سایر شهرهای مهم کاخهای مجلل و باشکوهی ساخت .

زنان داریوش ۷ نفر بشرح زیر : دختر گبیریان - آتس سا (دختر کورش بزرگ)
 پارمیس (دختر بردیا برادر کبوجیه) فایدیم (زن کبوجیه) فرت گون (دختر آرتانس عموی داریوش) آپام

فرزندان او : اززن اولی آریاییک نس - آرت بازان و یک پسر دیگر

اززن دومی - خشیارشا - هخامنش والی مصر - هاسیس تس - وشتاسب و سه دختر آرت زسگر - ماندان - آم تیس .

از زن سوم : آرشام از چهارمی آری مردوس از زن پنجم : ارسامنس از ششمی آبرو کوماس همی پران تس فرن دانس - چهار دختر دیگر نیز داشته که اسامی آنان معلوم نیست (رویهمرفته ۲۰ اولاد داشته است)

برادران داریوش : اردوان - ارتافرن (والی لیدی) - هوتانه - آرتانس و مادر داریوش رد گون نام داشته است .

نام داریوش در کتیبه های میخی پارس داریوش بزبان بابلی دریاوش در کتیبه های مصری آن تریوش مورخین قدیم یونان داریوس (داریس) در باب پنجم کتاب عرزا داریوش مورخین اسلامی داریوش و داریوس و دارای اکبر نوشته اند .

۸ - خشایار شای اول - پسر داریوش بزرگ در سال ۵۲۱ متولد شد و در ۴۸۶ به تخت سلطنت نشست و در ۴۶۵ پیش از میلاد در گذشت وی در ۴۸۴ بمشورش مصر خاتمه داد و در ۴۸۲ بابل را مجدداً مطیع ساخت و آنجا را از مرکزیت و عنوان

پایتختی برانداخت در ۴۸۲ یونان لشکر کشید و آتن را تسخیر نمود در ۴۸۰ جنگ
 سلامین و در ۴۷۹ جنگ پلاته اتفاق افتاد. مادرش آتس سا (دختر کوروش بزرگ)
 زن خشیارشا آتس تریس دختر هوتانه (دختر عموی خشیارشا) و ه پسر بنام
 های : داریوش اردشیر اول ارتاریوس والی لیدی و شتاسب والی باختر تیت رس تس
 و سه دختر که نام دوتای آنها ردگون و داری یای بوده است - قبر او در نقش رستم
 میباشد .

نام این پادشاه در کتیبه های میخی پارس خشیارشا در کتیبه های میخی ایلامی
 خشرشا ۱ در کتیبه های بابلی خشیرشی یزبان مصری خشیرش ۲ در تورات
 اخشورش ۳ مورخین یونانی کسرکسس Xerxes

۹ - اردشیر اول ۴ معروف باردشیر دراز دست پسر خشیارشا در سال ۴۶۵ شاه
 شد و در ۴۲۴ پیش از میلاد بمرد شورش مصر را بین سالهای ۴۶۰ تا ۴۵۴ خوابانید
 با یونانیها عهدنامه کیمون را بست و بموجب این عهدنامه جزیره قبرس بایران
 برگشت و یونانیهای آسیای صغیر استقلال داخلی پیدا نموده قبر او در نقش رستم میباشد
 زنان اردشیر اول : داماسپیا آلوگون کسمارتی دن آندیا و پسرانش سفدیانس -
 داریوش دوم آرسی تس بغابایس و دخترش پروشاتو میباشد نام او در کتیبه های
 میخی پارس ارتخستر ۵ در کتیبه های میخی ایلامی ارته چنرچه در کتیبه های میخی
 بابلی ارتخشت سو بمصری ارته خشش یاد شده مورخین یونانی آرتا کسرکسس و
 مورخین اسلامی اردشیر - کی اردشیر بهممن - بهممن این اسفندیار و امثال این نامها

۱ - بفتح شین اول و سکون بقیه حروف ۲ - بفتح چهارم و ششم ۳ - بفتح اول
 و دوم و سکون سوم و پنجم و کسر چهارم ۴ - اضافه کلمه اول و دوم و سوم و پنجمهای
 کوروش یا داریوش و اردشیر و خشیارشا مبنای قدیمی ندارد و از مبدعات مورخین جدید
 است والا در کتیبه های میخی هر شاهی را بنام پدر و جدش از شاه دیگر هم نامش متمایز
 ساخته اند ۵ بفتح اول و سوم و پنجم و هفتم و سکون بقیه حروف

نوشته‌اند .

۱۰ - خشیارشای دوم و سفدیان (اسکودیانس) خشیارشای

دوم پسر اردشیر اول در ۴۲۴ شاه شد ولی مدت سلطنتش را بین ۴۵ روز تا یکسال نوشته‌اند بعد سفدیان برادر او او را بکشت و خود شاه شد مدت شاهی سفدیان شش ماه و نیم پیش نبود و بدست برادرش داریوش دوم (اخس) والی باختر محکوم باعدام گردید (۴۲۴ پیش از میلاد)

۱۱ - داریوش دوم - پسر اردشیر اول در سال ۴۲۴ سلطنت رسید و در

۴۰۴ پیش از میلاد فوت نمود از وقایع مهم سلطنت او ساختمان مجدد معبد بیبود در اورشلیم است که کورش کبیر فرمان آنرا صادر کرده و تا آن زمان بطور کامل راجع بدان اقدام نشده بود و دیگر شورش بعضی از کشورهای جنوبی بود که تا حدی از آنها جلوگیری بعمل آمده مادرش کسمارتی دن بابلی زن او پرورش دختر اردشیر اول که در امور سلطنت ذی نفوذ بوده و قسمتی از انحطاط امپراطوری را نتیجه دخالت های ناروای این ملکه میدانند . پسران او اردشیر (ارشک) کورش کوچک آرتس تس - اگزات رس استانس و دخترش آس تریس نام داشت . قبر داریوش دوم در نقش رستم است .

نام اولیه او اخس در کتیبه های ایلامی داریوهوشی یا مورخین یونانی داریوس در تورات داریوش مورخین اسلامی دارای دوم - دارا بن بهمن بن اسفندیار نوشته‌اند .

۱۲ - اردشیر دوم - پسر داریوش دوم ۴۶ سال سلطنت از ۴۰۴ تا

۳۵۸ پیش از میلاد و ۹۶ سال عمر نمود با برادر خود کورش اصغر جنگ کرد و کورش در عرصه گوناگوسا کشته شد (۴۰۱ پ.م) عقب نشینی ده هزار سپاه یونانی طرفدار کورش اصغر مربوط یزمن همین پادشاه است وی بین اسپارت و آتن دو

شهر مهم یونان حکم عالی شد شورش مصر و ایالات غربی را خوابانید یونانیهای آسیای صغیر را بموجب عهدنامه آنتالسیداس تابع ایران ساخت (۳۸۷ پ.م)
 زنان معروف او : ستاتیرا آمس تریس آتس سا اسپاسیا و پسرانش داریوش آریاسیس اردشیر آرسانس از دختران او اخا امس تریس آپام ردگون آتس سا معروف میباشند اسم او در کتیبه ها و تواریخ قدیمی مانند اسم اردشیر اول مضبوط است فقط یونانیها برای امتیاز این نام از نام اردشیر اول او را من آمون ۱ یعنی با حافظه خوانده اند . قبر او در تخت جمشید است .

۱۳ - اردشیر سوم - پسر اردشیر دوم (۳۵۸ تا ۳۳۸ ق.م) قبل از او برادرش چندروزی شاهی کرد اردشیر سوم تمام شاهزادگان و اقربای سلطنت را بکشت بمصر و قبرس لشکر کشید و آنها را سرکوبی کرد سرانجام بدست باگواس خواجه خود کشته شد . آرامگاه او در تخت جمشید میباشد .
 از دو زن او نام آتس سا (دختر وزن اردشیر دوم) معروف است پسرانش بیس تانس آریسیس و از سه دخترش نام پروشات را نوشته اند .

اسم او اخس ۲ و پس از جلوس بسلطنت خود را اردشیر نامید در کتیبه ها و تواریخ نام او مثل نام اردشیر اول و دوم ذکر گردیده است .
 ۱۴ - آرشنگ (آرسس) پسر اردشیر دوم (۳۳۸ تا ۳۳۶) بدست همان خواجه (باگواس) کشته شد .

۱۵ - داریوش سوم (کدهان ۳) مدت سلطنت از ۳۳۶ تا ۳۳۰ پیش از میلاد پدرش آرسان وجدش استن ۴ و جد اعلایش داریوش دوم میباشد او آخرین شاهنشاه هخامنشی در زمان او اسکندر مقدونی پسر فیلیپ بالشکری مزدور بایران آمد و در سه پیکار (گرانیک ۳۳۴ ، بسوس ۳۳۳ ، گوکامل ۳۳۱ پ.م) سرداران

۱ - بکسر میم اول و ضم میم دوم ۲ بضم اول و دوم ۳ بضم اول و دوم ۴ بضم اول و فتح سوم

و سپاهیان ایران را شکست داد و به فرمانفرمایی ۲۳۰ ساله هخامنشیها خاتمه داد ۱
 داریوش سوم در تیرماه ۳۳۰ قبل از میلاد در حوالی دامغان بدست دو سردار
 باختری (بسوس و نبرزن) کشته شد و بطوریکه مورخین یونانی نوشته اند اسکندر
 دستور داد نعش او را پیارس آورده در آرامگاه شاهنشاهان هخامنشی مدفون
 سازند . آرامگاه نیمه تمام او در پشت پوزه جنوبی کوه تخت جمشید باقی است .
 زنان داریوش سوم ستاتیرا (خواهرش) آباندهخت و یکزن دیگر میباشد پسران
 او آری برزانس و اخس دخترانش ستاتیرا (زن اسکندر) دری په تیس زن
 هفس تیون سردار اسکندر و دختر دیگرش زن مهرداد نام او در تواریخ بهمان نام
 داریوش دوم مضبوط گردیده است و یونانیها برای امتیاز این نام از دو داریوش دیگر
 او را کدمان نوشته اند .

ب. شاهان محلی فارس

از ابتدای قرن سوم پیش از میلاد تا اواخر قرن دوم بعد از میلاد امرای محلی
 در فارس پادشاهی داشته که در صفحات ۱۲ تا ۳۱ راجع بدانها بحث شد و چون
 مدارک مهمی نسبت بهویت تمام شاهان و حکام این قسمت از زمان تا کنون بدست
 نیامده اطلاعات قابل توجه و جالب دیگری جز آنچه که گفته شده نمیتوان بیان
 داشت و چنانچه روزی در تمام نقاط فارس حفاریهای علمی بعمل آید احتمال قوی
 میرود که از روی اشیاء و مسکوکات مکشوفه بتوانند نام پادشاهان محلی دیگری
 را که تا کنون بر ما مجهول است معلوم گردد .

۱ - ۲۳۰ سال مدت سلطنت شاهنشاهان هخامنشی بر امپراطوری بزرگی که تشکیل
 داده بودند از ۵۵۸ پیش از میلاد که کورش کبیر پادشاه شد تا ۳۳۰ که داریوش
 سوم بکلی شکست خورد میباشد والا دوران سلطنت هخامنشیها در پارس از ۷۳۰ پیش
 از میلاد تا ۳۳۰ (۴۰۰ سال) میباشد .

ج - ساسانیان

از ۲۲۶ تا ۶۵۲ میلادی

ساسان مؤبد معبد اناهیتا (ناهید) درتیس مذهب درشهر قدیمی استخر بود

زن او رام بهشت دختر یکی از پادشاهان بازرنگی

پاپک پسر ساسان درشهر خیر نزدیک نی ریز حکومت داشته شاپور و اردشیر

دو فرزند او میباشند

شاپور پسر پاپک اردشیر برادر خود را مطیع ساخت و خود را پادشاه خواند

(زمان اردوان پنجم اشکانی) دیزیر آوار رفت و مرد (۲۱۱ تا ۲۱۲ میلادی)

۱ - اردشیر (اربت خستر) پسر پاپک پس از مرگ شاپور بسال ۲۱۲ میلادی شاه

شد در ۲۲۳ بر اردوان پنجم بشورید و علم استقلال برافراشت ابتدا کرمان و بعد

خوزستان و عمان و اصفهان را تسخیر نمود اردوان در صحرای هرمزگان سمت

شرقی اهواز باوی جنگ نمود ولی شکست خورد و در ۲۲۴ میلادی کشته شد در

۲۲۶ تیسفون پایتخت اشکانیان را گرفت و سپس تمام خاک ایران را زیر نفوذ خود

در آورد بهند نیز حمله برد و باج و خراج فراوانی از پادشاه هند گرفت در سال

۲۲۸ از رود فرات گذشته با سپاهیان الکساندر سور ۱ امپراطور روم زد و خورد نمود

و در ۲۳۲ سه اردوی روم را شکست داد و سپس ارمنستان را تسخیر نمود و در سال

۲۴۱ میلادی بمرد .

اردشیر اساس ملوک الطوائفی را برچید کتاب مذهبی زردشتیان (اوستا) را

بهمکاری تنسر هیربذان هیربذ تدوین نمود و در تشید مبنای دین زردشت بکوشید

آتشکده هارا رونق بخشید مردم را بر حسب حرفه و کارشان بطبقات تقسیم نمود

Alexandre Severus - ۱

اردشیر مثل داریوش کبیر برای امپراطوری ساسانی يك تشکیلات منظم و صحیحی از احاطه مذهبی و سیاسی و مالی و اداری و داد گستری داد که همان اساس و تشکیلات توانست دومین امپراطوری مقتدر و باشکوه پارس را تا چهار قرن و نیم استوار سازد .

۲ - شاپور اول (شاه پسر) از ۲۴۱ تا ۲۷۱ - پسر اردشیر در سال ۲۴۱ بر تخت سلطنت نشست در سال ۲۴۱ شورش ارمنستان و هاترا را نشانید و سپس با رومیها مصاف داد نصیبین را گرفت و تا انطاکیه و دریای مدیترانه پیش رفت (۲۴۱ تا ۲۴۴ میلادی) از ۲۵۸ تا ۲۶۰ مجدداً با رومیها جنگ نمود سرانجام منجر بشکست رومیها و اسارت والرین امپراطور روم گردید و کور دیاس از اهالی انطاکیه را بسمت امپراطوری منصوب نمود ۱ و تمام آسیای صغیر مسخر وی گردید . مانی فرزند پاتک در زمان این پادشاه دین خود را عرضه داشت از کلهای بر جسته عمرانی او ساختمان سد شادروان بروی رود کلرون است . ساختمان شهر شاپور که اینک خرابه های آن در ۲۴ کیلومتری شمال کلزون موجود است شهر نیشابور در خراسان جندی شاپور در خوزستان میباشد .

۳ - هرمزد اول (۲۷۱ تا ۲۷۲) فرزند شاپور مانی مجدداً در زمان این پادشاه بایران برگشت .

۴ - بهرام اول (وهران) ۲۷۲ تا ۲۷۵ - برادر هرمز اول در زمان این پادشاه کشور تدمر که بین ایران و روم بود بدست اور لیان Aurelien امپراطور روم مضمحل و شروع بدست اندازی بخاک ایران نمود . مانی بدست این پادشاه کشته شد .

۵ - بهرام دوم - (۲۷۵ تا ۲۸۲) - فرزند بهرام اول سکاها را که در مشرق ایران دست اندازی میکردند مطیع نمود کلروس امپراطور روم مشغول پیشروی شد و تا

۱ - نقوش این فتح در نقش رستم هشت کیلومتری شمال تخت جمشید و شاپور کلزون موجود است

تیسفون آمد ولی در اثنای پیشروی دوچار برق زدگی شد و در گذشت.

۶ - بهرام سوم (سکانشاه) پسر هرمزد اول سلطنت او چند ماه پیش طول نکشید (۲۸۴۰)

۷ - نرسی (فارسی) (از ۲۸۲ تا ۳۰۲ م) فرزند شاپور اول در جنگ اول سپاهیان روم را سخت شکست داد: ۲۹۶ ولی در جنگ دوم که بسال ۲۹۷ اتفاق افتاد ایرانیها شکست خوردند و خود نرسی زخم برداشت و رومیها شرایط سنگین صلحی پایران تحمیل کردند و در نتیجه پنج شهر از ساحل راست رود دجله یرومیها و گذار گردید و رود دجله سرحد دو دولت گردید. نرسی پس از انعقاد این معاهده از سلطنت کناره گیری نمود و طولی نکشید که از غصه بمرد.

۸ - هرمزد دوم - (۳۰۱ تا ۳۱۰ م) پسر نرسی در جنگ با اعراب کشته شد

۹ - آذر نرسی - پسر هرمزد دوم چند ماهی پیش سلطنت نکرد چون سفاک و بیرحم بود او را کشتند.

۱۰ - شاپور دوم (شاپور بزرگ - ذوالکثاف) پسر هرمزد دوم هفتاد سال شاهی کرد یعنی از وقتی که در شکم مادر بود شاه شد تا وقتی که مرد (۳۱۰ تا ۳۷۹ م) این پادشاه بزرگ با اقتدار ترین پادشاه ساسانی بوده است در ۱۶ سالگی زمام امور مملکت را بدست گرفت اعراب بحرین را مطیع ساخت. بخلیج فارس کشتی انداخت جنگ اول یا رومیها از ۳۳۸ تا ۳۵۰ طول کشید و از این جنگ فاتح درآمد از ۳۵۰ تا ۳۵۷ با هونها در شمال شرق ایران جنگ نمود و آنها را شکست داد و مجدداً از ۳۵۹ تا ۳۶۳ با رومیها جنگ کرد و تلافی شکست نرسی را با آنها نمود و ولایات از دست رفته را پس گرفت.

۱۱ - اردشیر دوم - (۳۷۹ تا ۳۸۲) برادر شاپور بزرگ.

۱۲ - شاپور سوم - (۳۸۲ تا ۳۸۸) پسر شاپور بزرگ در زمان این پادشاه ارمنستان بین ایران تقسیم گردید و قسمت مهم آن جزو ایران شد.

۱۳ - بهرام چهارم (کرمان شاه ۱) ۳۸۸ تا ۳۹۹ پسر شاپور دوم پس از برادر شاه شد در زمان او خسرو والی ارمنستان بنای بدرفتاری را گذارد بهرام چهارم او را شکست داد و محبوس نمود ناهبرده بدست یکی از سربازانش کشته شد

۱۴ - یزدگرد اول (بزه کار ۲) ۳۹۹ تا ۴۲۰ آرزادیسوس امپراطور روم و لیعهد خودش تئودوس را که طفلی کوچک بود تحت حمایت یزدگرد قرار داد او نیز نسبت به تربیت و سرپرستی و لیعهد روم کوتاهی ننمود شهر یزدرا از بناهای او میداندند.

۱۵ - بهرام پنجم (بهرام گور) ۴۲۰ تا ۴۳۸ پسر یزدگرد اول پادولت روم جنگ نمود گرچه موفقیت شایان اهمیتی بدست نیآورد ولی با شرایط صلح آبرومندانانه ای بجنگ پایان داده ۴۲۱ با هونهای سفید (هیاطله) که شهبو های شمال شرقی را مورد تاخت و تاز قرار داده جنگ نمود و آنها را طوری تار و مار نمود که تا مدتی دیگر از طرف آنها مزاحمتی فراهم نگردید ۴۲۵ درسال ۴۲۸ ارمنستان یکی از ایالات ایران گردید .

۱۶ - یزدگرد دوم ۴۳۸ تا ۴۵۷ - فرزند بهرام پنجم با هونها جنگ کرد بارومیان مختصر زد و خوردی نمود و عهدنامه ای بست .

۱۷ - هرمزد سوم (۴۵۷ تا ۴۵۹) بجای برادر بزرگتر خود فیروز که در سیستان بود به تخت نشست ولی فیروز بهمراهی هونها سلطنت را از برادر خود پس گرفت .

۱۸ - فیروز اول ۴۵۹ تا ۴۸۳ پسر یزدگرد دوم در جنگ با هیاطله کشته شد

۱۹ - بلاش ۴۸۳ تا ۴۸۷ پسر یزدگرد دوم با هونها صلح کرد مذهب عیسوی را در ارمنستان برسمیت شناخت .

۱ - چون در زمان پدرش والی کرمان بود به کرمان شاه معروف گردید

۲ - از جهت اینکه بسایر مذاهب با نظر اغماض و انصاف مینگریسته روحانیون

او را < بزه کار > گفتند

۲۰ - قباد (گوات) ۴۸۷ تا ۵۳۱ پسر فیروز اول ابتدا با خزر ها که مزدی تورانی بودند جنگ نمود و آنها را شکست داد مزدک پسر بامداد در زمان این سلطان پیدا شد قباد باو گروید و مردم براو شوریدند و جاماسب برادرش را به سلطنت انتخاب و قباد را در قلعه فراموشی (گل گرد - کوهستان شرق شوشتر) محبوس کردند (۴۹۸). قباد به همراهی زنتش از محبس فرار کرد و بخان هیاطله پناهنده گردید و با همراهی او مجدداً شاه شد (۵۰۳) با رومیها جنگ سختی نمود و آنها را شکست داد ولی در همان حین که میخواست شرائط سنگین صلح را بپرومیا تحمیل کند گرفتار تاخت و تاز هونها گردید و فقط بدیافت مبلغی از رومیها جنگ خاتمه یافت (۵۰۳) سپس مدت ده سال با هونها جنگید و آنان را بکلی تار و مار نمود (۵۱۲) و مجدداً با رومیها که تجاوز کرده بودند بنای زد و خورد را گذاشت و بطور کلی ازین زدو خورد ها طرفین طرفی نبسته بدون اخذ هیچگونه مزایایی جنگ موقوف گردید (۵۳۱)

۲۱ - خسرو انوشیروان (انوشه روان) ۵۳۱ تا ۵۷۹ در بدو امر رفع شرمزدک و مزدکیان را نمود و هزاران نفر از آنها را بکشت بعد شروع با اصلاحات داخلی و رفع هرج و مرجها و تعدیل مالیات و اصلاح امور لشکری و کشوری نمود تمام مملکت را بچهار قسمت تقسیم نمود و برای هر قسمتی فرمانفرمایی با اختیارات کامل و مبسوطی اعزام داشت مقدم دانشمندی که از اسکندریه فرار کرده بایران آمده بودند گرامی شمرد دانشکده پزشکی را در جندی شاپور بنا کرد. بزرگمهر وزیر او بوده است.

با ژوستینیان امپراطور روم عهدنامه مودت و اتحادی بست (۵۳۳) ولی باز در سال ۵۴۰ با سپاهیان کافی شهر انطاکیه را گرفت و رومیها با عقد شرائطی که بفتح ایران بود صلح را برب جنگ ترجیح دادند ولی این صلح مدت زمانی نپایید و مجدداً از سال ۵۴۱ تا ۵۵۷ جدال طرفین طول کشید گاهی ایران و زمانی روم پیشروی میکردند

تا بالاخره طرفین منتهی شده و در ۵۶۲ معاهده‌ای برای مدت پنجاه سال باهم بستند
 انوشیروان پس از فراغت از کار و ۳ با هونها جنگید و سرزمین هونها یعنی ایران
 و خاقان ترک تقسیم گردید و بناخت و تاز خروها نیز پایانی داد و هم در زمان
 این پادشاه بود که سرداری به یمن فرستاد و حبشی‌ها را از آنجا اخراج و پادشاه
 یمن دست نشانده ایران گردید (۵۷۶) جنگ سوم انوشیروان با رومیها از ۵۷۲
 تا ۵۷۹ طول کشید زوستن امپراطور روم در بدو جنگ شکست خورد و استعفا
 کرد و کنیت می بریوس امپراطور شد و قرار داد متناهی که بست و قرار گذارد سالی مبلغی در حدود
 سی هزار سکه طلا بایران بدهد ولی چون موریس امپراطور روم شد باز منستان
 ایران تاخت و مشغول پیشروی و غارت گردید در همین حین که انوشیروان تدارک
 جنگ میدید بمرد.

۲۲ - هرمزد چهارم - ۵۷۹ تا ۵۹۰ پدرش انوشیروان و مادرش دختر خنان
 ترکان وی برعکس پدر پادشاهی سفاک و بیرحم بود با رومیها جنگ را ادامه داد
 ولی به نتیجه مثبتی نرسید سردار معروف ایرانی « بهرام چوین » خاقان ترک را
 که تجاوز بخاک ایران کرده بود سخت شکست داد. درین محاربه پسر خاقان
 و مقداری زیاد غنائم بدست سپاهیان ایران افتاد هرمزد از شجاعت و نفوذ بهرام
 چوین در ازای بی‌التفاتی دربار از « لازیکا » بقصد تصرف تیسفون (پایتخت)
 حرکت نمود و وعده‌ای نیز که هرمز برای جلوگیری او فرستاده بود به بهرام ملحق
 گردیدند و چون مردم نیز از کردار بد هرمز به تنگ آمده بودند بر او مشورت کردند
 هرمزد فرار کرد و سرانجام بدست و استاخ (بیستام) برادر زش کود و سپس
 کشته گردید.

۲۳ - خسرو پرویز - (خسرو دوم) ۵۹۰ تا ۶۲۷ پسر هرمزد چهارم با کمک
 موریس امپراطور روم تخت اشغال شده توسط بهرام را باز گرفت ولی شهر « دارا »
 که سالهای متعددی متنازع فیه بین ایران و روم بود. بر رویا بر گذار گردید (۵۹۱)

واشخاصی را که با شورشیان همدست شده و در خلع پدرش شرکت کرده بودند حتی «یستام» که از اقربای نزدیک و در اعاده تخت و تاج خسرو سهم بسزایی داشت تنبیه نمود. موریس امپراتور روم چون کشته شد پسرش بدو بار ایران پناهنده گردید. و خسرو پرویز «فکاس» را که بجای پسر موریس به تخت امپراتوری روم تکیه زده بود برسمیت نشتاخت بعنوان خونخواهی موریس با سپاهیلانی فراوان وارد بین النهرین شد و شهر دلرا را محاصره و از چنگ قوی روم بدر آورد (۶۰۵) و تا کرانه های آسیای صغیر پیش رفت در ۶۱۲ اطلاکیه و دمشق و بیت المقدس را گرفت سپس سرداری (شهر راز) اسکندریه مصر را تسخیر نمود و پس از نهد سال باز وادی قیلق تحت اشغال نیروی ایران در آمد ۶۱۶ سردار شجاع دپگرش «شاهین» نیز دنباله فتوحات آسیای صغیر را گرفت و تا حوالی قسطنطنیه رفت ۶۱۷. حدود شاهنشاهی ساسانی در زمان این شاهنشاه بر ابر حدود شاهنشاهی هخامنشی گردید. برای روم فقط شهر قسطنطنیه و قسمتی از یونان و ایتالیا پیش نماند.

هراکلیوس • هرقل • امپراتور روم با کمک خزرها • شهر راز • سردار ایرانی را عقب نشاند (۶۱۵) جنگ ایران و روم تا ۶۲۷ دوام داشت درین سال خسرو را بواسطه رویه تند و زنده ای که نسبت بسرداران فتح و شجاع خود اتخاذ نموده بود از سلطنت خلع و او را کشتند ۶۲۸

۲۴ - قباد دوم (شیرویه) ۶۲۷ تا ۶۲۹ پسر خسرو پرویز پس از ۲۷ سال جنگ مداوم بین ایران و روم با هراکلیوس صلح کرد ۶۲۹ بموجب این معاهده اسرای طرفین و هر آنچه را که از خاک روم گرفته شده بود مسترد گردید صلیب بیت المقدس نیز که در زمان خسرو پرویز بایران آورده شده و جهت عیسویان فوق العاده گرانها بود پس داده شد.

۲۵ - اردشیر سوم - پسر قباد طفلی هفت ساله بود که شاه شد ولی چند روز پیش

سلطنت نکرد ۶۲۹

۲۶ - خسرو سوم - نوه هرمز چهارم ۶۲۹

۲۷ - جوانشیر - پسر خسرو پرویز ۶۲۹

۲۸ - پوراندخت - دختر خسرو پرویز (یکسال و پنجماه) سلطنت کرد بنا

هراکلیوس معاهده صلحی بست و نصیبین برای ایران باقی ماند (۶۳۰)

۲۹ - گشتاسب برده (گشتاسپده) برادر خسرو سوم ۶۳۱

۳۰ - آذرمیدخت - دختر خسرو پرویز ۶۳۱

۳۱ - هرمزد پنجم - نوه خسرو پرویز ۶۳۱

۳۲ - خسرو چهارم - نوه یزدان شاه پسر انوشیروان ۶۳۱

۳۳ - فیروز دوم - برادر خسرو چهارم ۶۳۱

۳۴ - خسرو پنجم (فرخزاد) نوه انوشیروان ۶۳۱

۳۵ - یزدگرد سوم نوه خسرو پرویز ۶۳۲ تا ۶۵۲ در زمان همین شهریار بود

که سپاهیان عرب پس از جنگهای معروف قادیسیه ۶۳۷ که بسقوط مدائن منجر گردید و جنگ

جولای ۶۳۸ و نهایتاً در ۶۴۲ میلادی مطابق سال ۲۰ هجری سیل آسا بعمر سومین امپراطوری

بزرگ ایرانی خاتمه داد و آخرین فصل تاریخ ساسانی با این سقوط پیاپیان رسید

و کشوری پس از ۱۲۰۰ سال جهانداری و دنیامداری از هم گسیخته گردید. یزدگرد

که شاهد سقوط و اقراض خاندان جلیل ساسانی و امپراطوری مهم آن بود پس از

گذراندن ایام ادبار و نکبت در نزدیکی مرو بدست آسیابان طماعی کشته شد

چنین است رسم سرای فریب گهی بر فراز و گهی بر نشیب

موزاییک تصویر زن در حال رقص متعلق به نمای داخلی یکی از قصرهای شاهنشاهان ساسانی در شاپور کلاردون که در سال ۱۳۱۹ بدست آمده است و فعلا در موزه ایران باستان نگاهداری میشود

بسم الله الرحمن الرحيم

ولاة فارس

مقدمه تألیف { هنگامیکه اشتغال بتحقیق و تتبع در مبدئه و منشأ تاریخی عنوان دارالعلم برای شیراز داشتم از آنجهت که ناگزیر بودم تاریخ فارس را از بدو پیدایش اسلام از نظر مطالعه بگذرانم و برای آنکه مطالعاتم بهدر نرفته باشد ضمن

تتبع و بررسی خود رساله تحت عنوان ولایة فارس تا سال ۱۱۵۰ هجری یا اندکی جلو تر و یاقب تر تدوین و یادداشت نمودم که شرح بعضی وقایع فارس و امور فوق العاده و مهمی که در عصر یکی از ولایة در فارس و یا شیراز انجام یافته و اینکه ولایة از طرف کدام یک از سلاطین بوده اند و سال نصب و عزل آنان را محتوی میبود.

در سال ۱۳۳۰ که روزنامه فراتش بمدیریت دوست ارجمندم آقای عبد الرحمن فرمند انتشار یافت بنا بر درخواست ایشان یادداشتهای خود را بصورت مقاله بآن روزنامه میدادم و در سه شماره اولین آن روزنامه درج میگردد. متأسفانه آن روزنامه که درخشش خوب ولی مستعجلی داشت تعطیل شد.

اینکه که نشریه سوم «کانون دانش فارس» در شرف طبع و توزیع است دانشمند محترم و دوست عزیزم جناب آقای سامی شرکت بنده را نیز در این نشریه لازم دانستند و بنده هم امرایشان را متحتم و لازم.

نظر باینکه رساله ای را که خود ایشان در این نشریه بطبع رسانیده اند کاملاً متناسب بیا یادداشتهای نامبرده شده بنده میبود حاضر گردیدم که با محدودیتی که ایشان از لحاظ وضع نشریه و بودجه مختص بآن و تعداد صفحات برای من قائل گردیده اند اسامی ولایة فارس را تا زمان حکومت صفاریان که طلیعه استقلال مجدد کشور ما

بعد از سیطره عرب میبود از یادداشت‌های خود بیرون آورده و با اختصار هر چه بیشتر در نشریه کنونی شرکت نمایم.

اتفاقاً در تقسیم بندی که در موقع انتشار روزنامه نامبرده شده نموده‌ام نیز چنین است یعنی يك قسمت از مقالات تحت عنوان ولایة فارس در زمان حکومت مطلقه عرب و تاحکومت صفاریان از بقیه نام ولایة فارس در ادوار دیگر (دوره حکومت نیم مستقل ایران و دوره حکومت استقلالی مجدد ایران) جدا شده و يك فصل جدا گانه را تشکیل داده لذا همان رویه را پیش میگیرم و در اختصار آن میکوشم تا هم اطاعت امر دوست دانشمند آقای سامی‌زا نموده باشم و هم رعایت مصالحی را که ایشان برای این نشریه در نظر گرفته‌اند.

شیراز صدرالدین محلاتی

ولایة فارس

از زمان اقراض ساسانیان تا پیدایش صفاریان

موضوع نامبرده بالا اولین قسمت تاریخ ولایة فارس است که یادداشت‌های ما از بشرح مذکور در مقدمه تألیف تشکیل داده است و همانطور که بیان نمودم برای اختصار آن نهایت کوشش خود را مینمایم ولی برای روشن شدن موضوع بحث و مطالب این رساله ناگزیر بشرح مقدمه زیر میباشم و آنرا مقدمه رساله خود قرار میدهم.

مقدمه رساله { ۱- در سال ۶۳۴ مسیحی مطابق با سال ۱۲ هجری خلیفه اول مسلمین اُمّی بگر باولین قلمرو حکومت ایران دستور حمله داد و مبداء این حمله عراق و مأمور آن خالد ابن ولید بود.

ولی پیش از این امر در سمت جنوبی ایران و در سواحل خلیج فارس در قلمرو حکومت ایران حوادث خونینی وقوع پیوسته بود که ارتباط کامل بقضایای فارس و تصرف این استان وسیع داشت و ما برای آنکه مبداء این حوادث مرتبطه بموضوع

بحث خود را درست تشخیر دهیم و یا مشخص سازیم. ناگزیریم نظری یک قسمت
حوادث جاریه در بحرین و مجمع الجزایر آن ینعلیم .

۲- بحرین } در زمان پیدایش حکومت عرب بحرین و جزائر متعلقه بآن در قلمرو حکومت
ایران میبوده و جزء نواحی فارس شمرده میشده .

بحرین دوزمان طفولیت شاپور دوم معروف بذوالاکتاف که اوضاع ایران دستخوش
هرج و مرج شده بود بواسطه یانگیری اعراب قطیف و حسا از ایران جدا گردیدولی
چون شاپور بحدشد رسید آنجاوا تصرف گردوچنان از آلمان خون ریخت که تا
زمان انقراض حکومت ساسانیان هوای یانگیری را از دماغ آنان بیرون نمود و حتی
این شاهنشاه بزرگ تا قطیف لشکر یراند .

بحرین از نقاط ساتراپ نشین یا هرزبانی ایران بود (ص ۸۶ تاریخ ایران در
زمان ساسانیان تألیف مورخ معروف پروفیسور آرتور کریستن سن ترجمه مرحوم رشید
یاسمی) و نمیدانم در کجا دیدم که باندازه این قسمت مورد اهمیت بودعلست که گاه
ولیعهد ایران حکومت این نقاط را عهده داو بوده است .

در سال هشتم هجری که از طرف پیغمبر اسلام مبلغین باطرافه گسیل میشد علاء ابن
خضرمی یعنی برادر عمرو ابن خضرمی که در یخته شدن خون او بدست عبدالله ابن جحش
پسر عمه پیغمبر اکرم ع موجب اشتعال فائر جنگ بدر گردید - بعنوان تبلیغ و اوزد بحرین
شد - منذر حاکم بحرین از طرف کشور ایران بود - او وعده زیادی از مردم بحرین
بدست علاء ابن خضرمی قبول اسلام نمودند و در سال دهم هجری جارو بن عبدالقیس
باقیله خود که از مردم منتفذ بودند - از بحرین بسوی مدینه شتافت و بدست پیغمبر
اکرم ع قبول اسلام نمود حرکت جارود بمدینه باتفاق علاء ابن خضرمی بود که وی حامل
جزیه مردم غیر مسلمان بحرین بخزینة دولت جدالتأسیس اسلام میبود .

جارود باتفاق علاء بدستور پیغمبر بحرین بازگشتند و سایر قبائل را مانند قبیله
بکر ابن وائل و ریهه مسلمان نمودند سال یازدهم هجری پیغمبر اکرم ع رحلت فرمود

و ابوبکر کرسی خلافت مسلمین را اشغال کرد - چون خیر رحلت پیغمبر ص و خلافت
 ای بکر ببحرین رسید عده از مسلمین بعنوان اینکه اگر محمد پیغمبر بود هرگز
 نیمرد از دین اسلام خارج گردیدند مندرهم از اینان بود - علاء ابن خضری ناگزیر
 بمدینه مراجعت و این واقعه را برای ابوبکر خلیفه آن روز بیان نمود ابوبکر
 عده ای از لشکر اسلام را با او ببحرین گسیل داشت و علاء ابن خضری راهم امارت
 لشکر و حکومت ببحرین بداد .

۴- اولین والی (۱ - بنا بر این علاء ابن خضری اولین والی بود که از طرف حکومت
 فارس اسلامی در قلمرو ایران منصوب گردید .

اما داستان برگشتن علاء

وی چون ببحرین بازگشت آیه از قرآن را برای مردم بخواند و ما محمد الا
 رسول قد خلت من قبله الرسل افان مات او قتل انقلبتم علی اعقابکم
 یعنی نیست محمد جز فرستاده از طرف خدا که پیش از آن نیز فرستادگانی آمدند و
 رفتند آیا (اگر این فرستاده) مرد یا کشته شد (ای مردم) بشمار تجمع میگردید و بسوی
 پیشینیان خود ملحق میشوید. (آیه ۱۳۸ سوره آل عمران).

مورخین چنین نویسند که لشکر علاء در این معاودت ببحرین رنج بسیار کشید
 از آنجمله در صحرای سوزان عربستان بی آب شد و نزدیک بود خود و لشکریانش
 نابود شوند دست تضرع و نیاز بسوی ملکوت اعلی دراز نمود فی الحال ابر سیاهی
 مانند عقاب بر سر آنان ظاهر گردید و چنان ببارید که همه سیراب شدند و چون در
 ساحل دریار رسید و خواست بسوی بحرین برود مشاهده کرد که تمام وسائل سوار
 شدن را سوزانیده اند ولی دو رکعت نماز حاجت بخواند و بخدا عجز و الحاح نمود
 و سپس بسم الله را بر زبان راند و با نسب از کرانه بسوی بحرین حرکت نمود و
 بلشکریانش نیز گفت در پی من آئید و همه باین نحو وارد بحرین شدند بدون
 آنکه صدمه ای بکسی وارد آید و یاپای اسب ایشان تر شود .

سپس در نتیجه تبلیغ حقایق اسلامی و اینکه دین خدا مقامی آنچنان دارد که پیمبران برای نشر آن باید بیایند و بروند و برابر ناموس الهی و سنت لایتغیر مرگ تسلیم شوند و دین را پا برجا گذارند - عده از آنان که در دامان ارتداد افتاده بودند باز گشتند ولی در نتیجه حکومت ازدست ایران در این منطقه خارج گردید.

۲ - در سال چهاردهم هجری علاء ابن خضرمی از حکومت بحرین معزول و بحکومت بصره منصوب گردید و بجای او عثمان ابن ابی العاص ثقفی از طرف عمر ابن الخطاب خلیفه دوم بحکومت بحرین نصب شده و از مدینه رهسپار مقر حکومت خود گردید

۳ - در سال پانزدهم عثمان ابن ابی العاص از حکومت بحرین عزل شده و قدامه ابن ابی مطعون بجای او منصوب گردید .

۴ - در سال شانزدهم قدامه از حکومت بحرین معزول و بجای او علاء ابن خضرمی برای بار دوم بحکومت برقرار گردید و مسلم است که تمامی این عزل و نصب ها در زمان خلیفه دوم واقع شد ،

مقدمه مادر اینجا پایان یافت - اینک در اصل موضوع بحث مینمایم و قبلاً این موضوع را ناگزیریم بیان کنیم که چون مبنای ما همانطور که بیان کردیم بر اختصار است لذا از ذکر اختلافات تاریخی خودداری نموده و بطور اجمال مدارک مطالعات و مطالب آینده را بیان میکنیم .

مداوک ما . تاریخ ابی جعفر طبری تاریخ کامل ابن اثیر فارسنامه ابن البلخی فارسنامه ناصری تحقیقات کنت گوینو سفیر کبیر فرانسه در ایران در نیم قرن پیش و فارسنامه ناصری که جامعترین کتب مربوط بفارس است بیشتر مورد توجه قرار گرفته هر چند در میان بعض مطالب کوتاه آمده و از ذکر بعض ولات یا بعمد و یا سهواً خودداری نموده ولی ما بمطالعه در کتب دیگر آنچه را که این کتاب نفیس از ذکر آن خودداری نموده بیان مینمایم .

قسمت اول

ولایة فارس در زمان استیلا. اعراب تا اولی حکومت صفاریان

در سال ۱۷۷ هجری در آن موقع که سعد بن ابی وقاص پایتخت ایران (طیسفون) را بتصرف در آورده بود و عتبه حکمران بصره شهر اهواز و قسمتی از خوزستان را تسخیر کرده بود این خیر بگوش علاء خضرمی در بحرین رسید. چون وی خود را رقیب سعید میدانست و نمیخواست دست کمی از او پیدا کند بدون اجازه از مقام خلافت اسلامی که شاغل آن عمر ابن الخطاب بود بقصد تصرف فارس افتاد. لشکری سپه‌مکین تحت امارت جارود بن معلا (که همان جارود بن عبدقیس گفته شده پیش می‌باشد) و سواران بن همام ترتیب داد و امارت کل را به خلیل بن منذر وا گذاشت و با چندین کشتی بزرگ و کوچک آنان را رهسپار سواحل خلیج فارس نمود. و خود نیز همراه این سپاه حرکت کرد. چون لشکر علاء بساحل پیاده گردید میخواست بدون اطلاع لشکر ایران خود را باستخر پایتخت فارس برساند. در این موقع شهرک فرزندان سلیمان فرمانفرمای فلاس و هرید که سمت دامادی شاه را داشت سپهسالار قشون فارس میبودند. شهرک بر ورود لشکر بحرین بخاک فارس آگاه گردید و بمقابلگی با آنان پرداخت و در کنار دریا با آنان نبرد نمود. در این جنگ لشکر بحرین شکست یافت و جازود و سواد سرداران لشکر بحرین کشته شدند ولی طرفین دست از پیکار نکشیدند و لشکر بحرین رو بسمت بصره حرکت نمود. و در پی آن لشکر فلاس بتعقیب دشمن اشتغال داشت و سر و کار آنان با جنگ و گریز بود. گرفتاری لشکر بحرین در مدینه بگوش خلیفه وقت رسید و عتبه ابن غزوان حکمران بصره را امر نمود که لشکر بصره را مساعدت کند.

عتبه ابن غزوان لشکری بتعداد دوازده هزار نفر سرداری احنف ابن قیس بیاری علاء ابن خضرمی و سپاهیان او فرستاد و باین وسیله لشکر بحرین تقویت گردیده

واندك پیروزی نصیب آنان شد و شهرک در یکی از جنگها با قشون تازه نفس کشته گردید «۹۶» و لشکر بحرین خود را از جنگال لشکر ایران با کمک لشکر بصره نجات داد و از طریق ارجان و راه مرز رهسپار بصره گردید.

خبر نجات این دسته از سپاهیان اسلام با اطلاع خلیفه رسید و همین موجب گردید که فرمان حمله عمومی سپاهیان اسلام ساخلوی بصره بفارس از طرف خلیفه مسلمین عمر این للمخطاب صادر گردد.

بنابر این علاء خضری والی بحرین پیروی هوی و هوس خود و بدون اجازه از مرکز امر موجبات حمله عمومی بفارس را فراهم آورد و فرمان حمله عمومی بموقع اجراء گذاشته شد و تمام نیروی مسلمین در بصره و بحرین و عمان در شهر بصره تجمع نمودند و بسه دسته تقسیم گردیدند.

مجاهد ابن مسعود مأموریت ناحیه شهر و خوره اردشیر (فیروز آباد) و کوره شاپور (نواحی کازرون) عثمان ابن ابی العاص تقفی مأموریت شهر استخر و نواحی

۱ - بروایت فارسنامه ابن البلخی شهرک بدست سواران امام العبدی در جنگ ریشهر

کشته شد مس ۹۳ چاپ شده در مطبعه مهر - تهران

ما آنچه را که در موضوع کشته شدن شهرک بیان کردیم طبق روایتی بود که در بعض تواریخ نگاشته شده و مورد تایید کریستن سن مستشرق معروف و دانشمند دانمارکی هم واقع گردیده ولی بروایت تاریخ طبری شهرک والی فارس در جنگ استخر کشته گردید هر چند تاریخ طبری هم چند روایت مختلفه را بیان میکند که تفصیل آن باین اختصار بیکه ما در نظر داریم سازگار نیست در اینجا دو نکته را بی تناسب نمیدانم که بیان کنم یکی آنکه قریه کنونی معروف به شهرک که در نزدیکی استخر واقع است بیکى از روایات تاریخ طبری منتسب بهمین شهرک والی فارس است و با آنکه نگارنده درست نمیدانم فاصله بین قریه شهرک کنونی (شهرک و حسام آباد) با استخر چند فرسخ است ولی همان روایت تاریخ طبری فاصله آنرا سه فرسخ بیان کرده است دیگر موضوعی است که اضطراراً و برای تفرج خاطر خوانندگان عزیز و تنوع در کلام و هم اطلاع و بی بردت بقیه در صفحه بعد

آن و ساریه بن زینم مأموریت داراب و فسا و جهرم یافتند و در سال ۱۸ هجری سپاهیان بصوب مأموریت خود از بصره حرکت نمودند - پس از جنگها و زد و خورد های زیاد که شرح آن از حوصله این مختصر خارج است تا سال ۲۳ تمام نقاط فارس در تصرف عرب درآمد و برای هر قسمتی حکومتی تعیین گردید پاین نحو :

اولین ولایه } الف عثمان ابن ابی العاص ثقفی والی شهر استخر ب - حکم ابن
ابی العاص برادر عثمان حکومت شیراز و نواحی آن ج - ساریه بن
فارس } زینم دیلمی والی داراب کرد و پسا (فسا) و نواحی آن د - مجاشع

ابن مسعود ثقفی برادر ابو عبیده ثقفی که در واقعه جنگ (جسر) یا (مروحه) در ساحل فرات و شکست قشون اعراب در زیر پای پیل خورد و نابود شد والی شهر توج یا توز (آثار خرابه های این شهر در نزدیکی سعد آباد شبانکاره موجود است و این شهر یکی از شهرهای مهم فارس و محل شکست لشکر ایران است) و کازرون و نواحی آن گردید و تا سال ۲۳ هجری حکومت فارس بدست این افراد مستقر بود و در این

بقیه از صفحه قبل

بقیه از صفحه قبل
فلسفه و علت حقیقی پیشرفت عربها ذکر میکنم و آن این است که یکی از مسلمین ملازم سباه مجاشع ابن مسعود بنام کلیب نقل مینماید که چون ما شهر توج «توز» را فتح نمودیم و آن کشتار عجیب انجام یافت من پیراهنی در بر داشتم که پاره شده بود بگوشه نشستم و سوزن و ریسمانی در دست گرفتم و شروع بدوختن لباس خود کردم ناگاه چشم یکی از کشته ها افتاد که پیراهن بی هیمی در بر دارد من برخاستم و پیراهن را از بدن آن کشته خارج کردم و آنرا شسته و بین دو سنگ قرار دادم تا بوسیله فشار خون را از آن پیراهن بزدایم سپس آنرا پوشیدم در این موقع مجاشع فرمانده سپاه ما در بین سپاهیان بر خاست و بیان نمود که مضمون آن پس از ستایش خداوند این بود که گفت ای مردم گرد خیانت نگردید و سپس آنرا خواند و من یقل یأت بما غل یوم القیمه (آیه ۱۵۶ سوره آل عمران) و گفت هر کس کمترین خیانتی و دزدی کند اگر چه بیک سوزن باشد روز قیامت با همان چیز دزدی در معرض عدل الهی احضار میشود و مجازات میگردد کلیب گفت چون من این بیان را شنیدم پیراهن را از بدنم بیرون آوردم و آنرا در میان غنایم افکندم تا بطریق عدل و مساوات و طبق مقررات تقسیم گردد .

سال عمر ابن الخطاب خلیفه دوم بدست ابولؤلؤ غلام مغیره بن شعبه مقتول گشته و خلافت اسلامی بدست عثمان ابن عفان اموی افتاد.

۲- عبدالله ابن عامر پسر خالوی عثمان در سال ۲۴ از طرف عثمان ابن عفان حکومت بصره و اهواز و فارس را بدست آورد و او عبدالله ابن معمر را والی فارس قرارداد در زمان او یزدجرد پادشاه بخت و از گون ساسان بحوالی فارس آمد و هرمز مردم را باطاعت یزدگرد در آورد و مردم استخر عبدالله ابن معمر را از استخر بیرون نمودند و در بیرون شهر استخر جنگ نمود و کشته شد عبدالله ابن عامر بفارس آمد و شهر استخر را بگشود و با مردم صلح نمود و هرمز را در استخر مستقر داشت:

مجاهد ابن مسعود در پی یزدگرد رفت و یزدگرد بسوی سجستان فرار کرد و عبدالله ابن عامر بسوی داراب رفت در غیبت او باز مردم استخر شورش نمودند عبدالله ابن عامر مراجعت با استخر نمود و آنجا را پس از کشتار زیاد بگشود ۱
عبدالله ابن عامر شریک ابن اهور را حاکم استخر قرارداد و او اولین مسجد جامع در استخر بنا نمود بین سال ۲۹ تا ۳۱ و در سال ۳۲ مصلحه ابن معمر (ابن هیره شیبانی) حکومت استخر یافت.

۳ = عبدالله ابن عباس - در سال ۳۵ هجری در ماه ذی الحجه عثمان ابن عفان

۱ - بروایت ابن البلیخی ابو موسی اشعری از طرف عثمان ابن عفان ماموریت خاموش کردن آتش اغتشاش استخر یافت چون با استخر رسید با حاکم استخر که ماهک نام داشت صلح کرد و عبدالله ابن عامر بشهر جور (فیروز آباد) رفت و آنجا را تحت نظم در آورد در آنجا شنید که باز مردم استخر شورش کردند وی سوگند یاد نمود که از خون مردم استخر جو پها جاری سازد چون با استخر رسید آنجا را با چنگ بگشود و چنان قتل عام کرد که خونها بر روی زمین جمع گردید ولی جاری نشد برای انجام آنچه سوگند خورده بود با آب گرم خونها را جاری ساخت و عدد کشتگان ۴۰۰۰ نفر بود و این اولین خلل و ویرانی بود که در استخر روی داد و این فتح در سال ۳۲ هجری بوده است ص ۹۴ و ص ۹۵ (فارسانامه)

خلیفه سوم در سن ۸۲ سالگی کشته شد و خلافت بعلی امیرالمومنین علیه السلام رسید و از طرف علی علیه السلام عبدالله ابن عباس حکومت اهواز و بصره و فارس را یافت و او سهل ابن حنیف را والی فارس قرارداد و برای هر تبه دیگر مردم استخر بر سهل ابن حنیف شورش کردند با مر عبدالله ابن عباس زیاد ابن ابیه حکومت فارس یافت و شهر استخر را فتح نمود و کشتار عجیبی از مردم این شهر کرد و کرمان را فتح نمود و نزدیک استخر قریه ای بنام خود بنا نمود (گویا زیاد آباد توابع ارسنجان باشد) در سال ۴۰ ماه رمضان علی علیه السلام کشته شد و در سال ۴۶ زیاد ابن ابیه از حکومت فارس از طرف معاویه معزول شد.

۴ - عبدالله ابن عامر - او آخر سال ۴۱ عبدالله ابن عامر بار دیگر حکومت فارس و اهواز و بصره یافت و چون زیاد ابن ابیه ملحق بمعاویه شد و فارس و اهواز و بصره در حکومت او قرار گرفت زیاد ابن ابیه عبدالله بن عامر را والی فارس قرار داد و وی تا او آخر سال ۴۲ والی فارس بود.

۵ - زیاد ابن ابیه - در سال ۴۲ زیاد ابن ابیه از طرف معاویه حکومت عراق عرب و فارس و کرمان و یزد و خراسان و سیستان را یافت و وی قبلاً از شیعیان علی علیه السلام بود ولی پس از کشته شدن علی توسط مغیره ابن شعبه نزد معاویه رفت و معاویه او را استلحاق بنمود کرد و استشهد نمود که نطفه زیاد در رحم مادرش از طرف ابی سفیان منعقد گردیده و باین نحو چنین دست قوی و نیروی متجاوزی برای خود تحصیل نمود زیاد ابن ابیه در حکومت خود بمعاویه نوشت من فارس و عراق و کرمان و خراسان و سیستان را بدست چپ خود گرفته ام دست راستم یکبار است حجاز را بدست راستم و اگذار. وی قبول نمود و حجاز را هم ضمیمه حکومت او کرد.

ابن زیاد در سن ۵۳ سالگی وفات نمود.

۶ - عبدالله ابن زیاد - معاویه در سال ۶۰ هجری بسن هفتاد و پنج سالگی پس از نوزده سال سلطنت و تحول خلافت اسلامی بخانواده اموی وفات کرد و پسرش یزید

ابن معاویه بجای او مستقر گردید و او عیدالله بن زیاد را بحکومت عراق و فارس و اهواز و بصره منصوب نمود حکومت وی از سال ۶۰ تا ۶۴ بود .

۷ - مهلب ابن ابی صفره ازدی - یزید بن معاویه در سال ۶۴ بسن ۳۸ سالگی وفات کرد و مردم فارس عیدالله ابن زبیر بیعت کردند و او مهلب ابن ابی صفره را بحکومت فارس منصوب نمود حکومت وی از سال ۶۵ تا سال ۶۸ بوده است .

۸ - عمر ابن عبداللہ ابن محمر - وی پسر عبداللہ ابن معمر است که مدتی والی فارس بوده است در زمان او خوارج حمله بفارس نمودند و شهر استخر را تصرف کردند عمر ابن عبداللہ فرزند خود عیدالله را بجنک آنان فرستاد و در جنک کشته شد خودش بسوی استخر حرکت نمود و بجنک خوارج پرداخت خوارج فرار نمودند و بسوی شاپور و کازرون رهسپار شدند عمر در پی آنان برفت و آنان را شکست داد و بسوی اصفهان برانند حکومت وی بیش از یکسال طول نکشید و در سال ۶۹ از طرف مصعب ابن زبیر که مردم فارس با وی بیعت کرده بودند معزول گردید .

۹ - مهلب ابن ابی صفره ازدی - مهلب برای بار دوم نظر به بصیرتی که در امور فارس پیدا کرده بود بحکومت فارس از طرف مصعب ابن زبیر منصوب گردید و بحکومت او از سال ۶۹ تا ۷۲ بوده است مصعب ابن زبیر در سال ۷۱ بدست عبدالملک ابن مروان کشته شد .

۱۰ - خالد ابن عبداللہ - در سال ۷۳ خالد ابن عبداللہ از طرف عبدالملک ابن مروان بحکومت اهواز و بصره و فارس را پیدا نمود. خالد نیز از طرف خود عبدالعزیز والی فارس قرارداد و مهلب را مأموریت تعقیب خوارج در اهواز داد در زمان عبدالعزیز خوارج در حدود داراب اغتشاش میکردند وی بجنک آنان رفت و در حدود داراب شکست سختی از خوارج خورد و تمام لشکریانش بجز سی تن کشته شدند و عبدالعزیز فارس را ترك نمود و تمامی فارس تا راهرمز بدست خوارج افتاد تا لشکریان کوفه و بصره فارس را از دست خوارج بیرون آوردند حکومت وی از ۷۲ تا ۷۳ بود

۱۱ - حجاج ابن یوسف ثقفی - در سال ۷۳ حجاج ابن یوسف ثقفی حکومت

کوفه و بصره و عراق عجم و اهواز و خوزستان و فارس و کرمان و خراسان و سیستان را از طرف عبدالملک ابن مروان بدست آورد و او برادر خود را محمد ابن یوسف ثقفی والی فارس قرارداد محمد ابن یوسف در سال ۷۴ شیراز را تجدید بنا نمود و نیز مهلب ابن ابی صفره را مأموریت تعقیب خوارج داد وی خوارج را از رامهرمز تا کازرون دوانید در نزدیکی کازرون حدود یکسال با خوارج بجنگ پرداخت تنگی معیشت خوارج را مجبور نمود که بسوی کرمان که مرکز آنان بود رهسپار شوند مهلب سر راه بر آنان بگرفت و جنگ سختی بین طرفین گردید و از هر دو طرف کشته زیاد داده شد تا بالاخره خوارج از طریق سرروستان و روئیز و سیرجان بکرمان رسیدند و مهلب آنان را در کرمان شکست سختی داد حکومت وی از سال ۷۳ تا ۸۰

۱۲ - عبدالرحمن ابن محمد ابن اشعث ابن قیس - عبدالرحمن از طرف عبدالملک ابن مروان حکومت نطاطی که در دست حجاج بود یافت ولی عبدالرحمن به ترتیب پادشاه کابل ملحق گردید حکومت وی از ۸۰ تا ۸۱ بوده است.

۱۳ - حجاج ابن یوسف ثقفی - برای بار دوم حجاج حکومت نطاطی که در دستش بود یافت وی محل اقامت خود را بصره قرارداد و ولایتی برای فارس بر میگزید که در حقیقت نایب او بودند و این نواب عبارت بودند گاه مهلب ابن ابی صفره و گاه محمد ابن یوسف برادرش و گاه قاسم ابن ابی عقیل پسر عمویش.

در سال ۸۶ عبدالملک ابن مروان وفات نمود و ولید ابن عبدالملک بجای او نشست و حکومت حجاج را تثبیت نمود حجاج از سال ۷۵ تا سال ۹۵ باستانه همان یکسال که در ردیف ۱۲ ذکر شده حکومت بر اقطاع وسیعه عراق عرب و عراق عجم و فارس و غیره را داشت تا سال ۹۵ که وی وفات نمود بنابر این نوزده سال حکومت او بطول انجامید.

۱۴ = یزید ابن ابی مسلم - در سال ۹۵ حجاج وفات نمود در حالی که امارت سپاه تمام نواحی فارس را به یزید ابن ابی کثیر و عمل خراج را به یزید ابن ابی مسلم بر گذار کرده بود و در حقیقت یزید والی فارس بود بعد از فوت حجاج و یزید ابن عبدالملک عمل حجاج را تصویب کرد و او در سال ۹۵ حکمران فارس بود و در سال ۹۶ بدست سلیمان ابن عبدالملک معزول گردید .

۱۵ = یزید ابن مهلب ابن ابی صفره - در سال ۹۶ و یزید ابن عبدالملک فوت کرد و بجای او سلیمان ابن عبدالملک بر کرسی خلافت نشست و یزید ابن ابی صفره را بحکومت فارس منصوب نمود و حکومت وی تا سال ۹۹ بطول انجامید .

۱۶ = عدی ابن ارطاة فزاری - در سال ۹۹ سلیمان ابن عبدالملک وفات نمود و بجای او عمر ابن عبدالعزیز نشست و او یزید ابن مهلب را از حکومت معزول نمود و عدی ابن ارطاة فزاری را بحکومت فارس و بصره و اهواز مستقر داشت و در سال ۱۰۱ بشرح زیر از حکومت برکنار شد .

۱۷ = یزید ابن مهلب ابن ابی صفره - در سال ۱۰۱ عمر ابن عبدالعزیز که بهترین خلفاء اموی بود و روش خلفاء راشدین را تعقیب میکرد بعد از بیست و نه ماه خلافت بدرود حیوة گفت و بجای او یزید ابن عبدالملک نشست و در همین موقع یزید ابن مهلب بر یزید ابن عبدالملک یاغی شد و عدی ابن ارطاة را از فارس بیرون نمود و عده دیگری را بحکومت فارس و کرمان و خراسان و بصره بگماشت و در حقیقت فارس از سال ۱۰۱ مجدداً در دست یزید ابن مهلب بود ولی در سال ۱۰۲ بدستور یزید ابن عبدالملک کشته شد و سر او را برای یزید بردند .

۱۸ = مسلمة ابن عبدالملک = یزید ابن عبدالملک پس از کشته شدن یزید ابن مهلب حکومت فارس و عراق و اهواز و بصره و کرمان و خراسان را به مسلمة ابن عبدالملک بر گذار نمود و وی امارت بر فارس و کرمان و خراسان را به عمر ابن هبیره فزاری وا گذاشت کرد در سال ۱۰۲ تا ۱۰۵ حکومت مزبور بطول انجامید .

۱۹ - خالد بن عبدالله قسری بجای - در سال ۱۰۵ یزید بن عبدالملک وفات کرد و هشام ابن عبدالملک بجای او مستقر گردید هشام مسلمه ابن عبدالملک را از حکومت ایالات مشروحه عزل نمود و بجای او خالد بن عبدالله را بحکومت مستقر داشت و خالد از طرف خود ابان ابن ولید را بامارت فارس منصوب ساخت حکومت و امارت نامبرده از سال ۱۰۵ تا سال ۱۲۰ طول کشید.

۲۰ - یوسف ابن عمر الثقفی - در سال ۱۲۰ حکومت فارس و عراق و کرمان و خراسان از طرف هشام ابن عبدالملک به یوسف ابن عمر الثقفی استقرار یافت وی فارس و بصره را به کثیر ابن عبدالله سلمی و تحت امارت او قرار داد و تا سال ۱۲۶ بجای خود مستقر میبود.

۲۱ - منصور ابن جمهور - در سال ۱۲۵ هشام ابن عبدالملک وفات کرد و بجای او ولید ابن یزید ابن عبدالملک بخلافت منصوب گردید و او یوسف ابن عمر را بحکومت خود مستقر داشت ولی سال ۱۲۶ ولید ابن یزید بواسطه سخنان کفر آمیزش کشته شد و بجای او یزید ابن ولید منصوب بخلافت شد و او یوسف ابن عمر را معزول و منصور ابن جمهور بجای او حکومت فارس و بصره و عراق و کرمان و خراسان را دارا شد و در همان سال پس از چند ماه معزول گردید.

۲۲ - عبدالله ابن عمر ابن عبدالعزیز - وی از طرف یزید ابن ولید بحکومت فارس و کرمان و خراسان و عراق در سال ۱۲۶ منصوب شد و در همین سال یزید ابن ولید فوت کرد و سر جای او ابراهیم ابن ولید بخلافت رسید ولی کارش نظمی نگرفت و مروان ابن محمد معروف به مروان حمار بجای او بخلافت منصوب گردید و عبدالله ابن عمر را بر جای خود مستقر داشت ولی در سال ۱۲۷ عبدالله ابن معاویه ابن عبدالله ابن جعفر طیار ابن ایطالاب دعوی خلافت نمود و بر عراق و اصفهان و کرمانشاه مسلط گردید و محارب ابن موسی لشکری که در فارس مورد توجه بود بیاری او بر خواست و فارس را بحیطه تصرف در آورد و کلانان را فتح نمود و بشیراز آهد و آنرا تصرف

کرد و بدار الاماره استخر روانه گردید و مسلم ابن حسیب عامل عبدالله بن عمر را بکشت و در حقیقت بحکومت وی خاتمه داد و برای عبدالله ابن معاویه ابن عبدالله بیعت گرفت و این امر در سال ۲۲۹ واقع گردید.

۲۳ = عبدالله ابن معاویه ابن عبدالله ابن جعفر طیار ابن ابی طالب - در سال ۱۲۹ وی توسط معارب ابن موسی از اصفهان بفارس آمد و در استخر مستقر گردید و عدّه از بنی هاشم و بنی امیه اطراف او را گرفتند و همه جا بنام او برای او بیعت گرفتند ولی در لواخر همان سال معن ابن زائده که از مردان شجاع بود و دود ابن یزید و عامر ابن ضیارة از طرف مروان خلیفه اموی مأمور جنگ با عبدالله ابن معاویه شدند و او را در شیراز شکست دادند و از آنجا برانندند سال ۱۲۹

۲۴ = معن ابن زائده - در سال ۱۲۹ معن ابن زائده که شیراز را از جنگ عبدالله ابن معاویه بیرون آورد بحکومت فارس از طرف مروان حمار آخرین خلیفه اموی منصوب گردید و تا سال ۱۳۲ که خلافت اموی خاتمه پذیرفت در شیراز و فارس حکومت داشت.

۲۵ محمد ابن اشعث یا اولین حکمران فارس در خلافت بنی العباسی - در سال ۱۳۲ ابو مسلم خراسانی محمد ابن اشعث را از خراسان بفارس روانه و بحکومت منصوبش داشت و ابو العباس سفاح اولین خلیفه عباسی عموی خود عیسی ابن علی را، ولی عیسی ابن علی تحت انقیاد محمد ابن اشعث در آمد محمد ابن اشعث در سال ۱۳۴ از حکومت فارس از طرف سفاح معزول گردید.

۲۶ = یحیی ابن محمد عموی ابو العباس سفاح - در سال ۱۳۴ بحکومت فارس منصوب گردید و در سال ۱۳۵ در شیراز وفات کرد (و بروایت کنت گوینو تا سال ۱۵۶ در شیراز و فارس حکومت داشته و این قول اصح است) و در هر صورت وی در شیراز وفات کرده است.

۲۷ عمارة ابن حمزه - در سال ۱۵۶ حکومت فارس و اهواز از طرف ابو جعفر

منصور خلیفه دوم عباسی به عماره ابن حمزه بر گذار شد و تا سال ۱۵۸ که منصور وفات نمود وی در فارس بود .

۲۸ نصر ابن حرب ابن عبدالله - چند ماه پیش از فوت منصور عماره از حکومت فارس و اهواز معزول و نصر ابن حرب منصوب گردید و چون در سال ۱۵۸ منصور وفات کرد محمد ابن منصور معروف به مهدی بجای او نشست و در سال ۱۵۹ از طرف مهدی معزول گردید بنابراین حکومت وی از سال ۱۵۸ تا ۱۵۹ بوده است .

۲۹ عماره ابن حمزه - در سال ۱۵۹ از طرف محمد ابن منصور بحکومت فارس و اهواز نصب و در سال ۱۶۰ عزل گردید .

۳۰ - محمد ابن سلیمان - در سال ۱۶۰ از طرف محمد ابن منصور (مهدی) بر حکومت فارس و اهواز و بحرین و عمان مستقر گردید و در سال ۱۶۵ معزول شد

۳۱ - نعمان فلاط خاصه مهدی خلیفه عباسی - در سال ۱۶۵ بحکومت فارس و اهواز و بحرین و عمان و کرمان نصب و در سال ۱۶۶ عزل شد

۳۲ - معلی فلاط دیگر مهدی - در سال ۱۶۶ بحکومت قسمتهای مذکوره منصوب و در سال ۱۶۷ عزل شد .

۳۳ - یحیی ابن خالد ابن برمک - در سال ۱۶۷ بحکومت فارس و اهواز و بحرین و عمان و کرمان منصوب شد و در سال ۱۶۹ مهدی محمد ابن منصور خلیفه عباسی در سن ۴۳ سالگی وفات نمود بنابراین در خلافت این خلیفه مدت حکومت یحیی از ۱۶۷ تا ۱۶۹ بوده است .

۳۴ - یحیی ابن خالد - در سال ۱۶۹ در اول سال چون مهدی فوت کرد خلافت بموسی هادی رسید موسی یحیی ابن خالد را بر حکومت فارس و نقاط دیگر که نامبرده شد منصوب نمود ولی هادی در سال ۱۷۰ در سن ۲۶ سالگی وفات کرد و هارون الرشید برادر کهنتر هادی منصوب بخلافت گردید و او یحیی ابن خالد را معزول نمود

۳۵ = محمد ابن سلیمان ابن طلی - در سال ۱۷۰ بحکومت فارس و کرمان و اهواز و بحرین و عمان منصوب گردید و تا سال ۱۹۳ بجای خود مستقر بود و چون در سال ۱۹۳ هارون الرشید پس از بیست و سه سال خلافت با عظمت در گذشت امین ابو عبد الله محمد بن خلافت رسید بنا بر این حکومت محمد ابن سلیمان در سرتاسر خلافت هارون الرشید بود.

۳۶ = محمد ابن سلیمان - در سال ۱۹۳ که خلافت با امین فرزند هارون الرشید رسید وی محمد ابن سلیمان را بحکومت فارس و مواضع شرح داده شده مستقر داشت و تا چهار سال مدت خلافت امین نیز محمد ابن سلیمان حکومت داشت.

۳۷ - فضل ابن سهل - در سال ۱۹۸ مأمون بخلافت رسید و او فضل ابن سهل را بحکومت فارس بکار داد و مدت حکومت وی تا سال ۲۱۰ یعنی دوازده سال بود.

۳۸ - قتلخ خان ترك - در سال ۲۱۰ مأمون فضل ابن سهل را معزول و قتلخ خان ترك را مأمور حکومت فارس نمود و تا سال ۲۱۸ حکومت بر فارس داشت و در این سال مأمون خلیفه عباسی پس از بیست سال خلافت در گذشت و المعتصم بالله ابو اسحق محمد بجای او نشست.

۳۹ - فضل ابن سهل - فضل ابن سهل از طرف المعتصم بالله در سال ۲۱۹ بحکومت فارس و نقاط دیگر مشروطه منصوب شد و تمام مدت خلافت هشت ساله معتصم بر جای خود مستقر بود المعتصم بالله در سن ۴۸ پس از هشت سال خلافت در سال ۲۱۸ بدرود حیات گفت و از اتفاقات عجیبه این است که این خلیفه سرو کارش همه با هشت بوده و گویند در خزینة اش هنگام فوت ۸۰۰ دینار بوده و از این جهت او را منمن و ثمانینی گفته اند.

۴۰ = طاهر ابن عبد الله - در سال ۲۲۷ که المعتصم خلیفه عباسی وفات کرد بجای او الواثق بالله هارون نشست و او طاهر ابن عبد الله را بر فارس و اقطاع تابعه آن

حکومت داد و سرتاسر خلافت الواثق حکومت بطاهر ابن عبدالله بود الواثق بسال ۲۳۲ وفات کرد

۴۱ = محمد ابن ابراهیم ابن مصعب - محمد ابن ابراهیم در سال ۲۳۲ بحکومت فارس از طرف المتوکل علی الله جعفر جانشین الواثق مستقر گردید و سال ۲۳۶ از حکومت معزول گردید

۴۲ = حسین ابن اسمعیل ابن ابراهیم ابن مصعب - حسین ابن اسمعیل در سال ۲۳۶ بحکومت فارس و اهواز و بحرین منصوب گردید و تا سال ۲۴۷ که المتوکل علی الله در گذشت حکومت داشت

۴۳ = حسین ابن اسمعیل ابن ابراهیم - از طرف المنتصر بالله محمد خلیفه عباسی که بجای المتوکل علی الله نشست حسین ابن اسمعیل بحکومت فارس مستقر گردید و المنتصر بالله در سال ۲۴۸ جای خود را به المستعین بالله داد و وی حسین ابن اسمعیل را معزول نمود حکومت او در زمان این خلیفه تا سال ۲۴۸ بود

۲۴ = عبدالله ابن اسحق ابن ابراهیم ابن مصعب - در سال ۲۴۸ از طرف المستعین بالله احمد خلیفه عباسی و جانشین المنتصر بالله عبدالله ابن اسحق بحکومت فارس منصوب گردید و تا سال ۲۵۲ سرتاسر خلافت المستعین حکومت داشت

۴۵ = علی ابن حسین ابن شبل - در سال ۲۵۲ از طرف المعتز بالله محمد ابن متوکل علی ابن حسین بحکومت فارس و اقطاع دیگر تابعه فارس حکومت یافت و تا سال ۲۵۵ که ظهور حکومت صفاریان بود بجای خود مستقر بود

در این سال یعنی سال ۲۵۵ یعقوب ابن لیث صفاری ظاهر گردید و فارس را تصرف نمود و حکومت و یا سلطنت نیمه مستقل ایران بدست فرزند لیث روی کر شروع شد و این طلیعه استقلال ایران بود .

در اینجا قسمت اول کتاب ما در بیان ولایة فارس خاتمه یافت .

خاتمه - بنابر آنچه گفته شد از بدو حکومت خلفا در ایران ظاهر و مقبول
 ابن ایث صفاری چهل و پنج قهر والی و حاکم بر فارس بودند و اکثر حکومت
 کرمان بحرین عمان اهواز بصره عراق از توابع حکومت فارس بوده است
 و از آنچه ما بیان کردیم این نکته آشکار گردید که شکست لشکر ایران
 در جنگ بالاعراب جهت دیگری عیراز آنچه مورخین بیان نموده اند داشته و آن این
 بوده است که لشکر عرب از نقاط مختلفه بایران هجوم آوردند که بدو آن از بحرین
 و سواحل خلیج فارس شروع گردید چنانکه شرح آن در مقدمه این رساله بیان
 گردید و این نکته را نیز ناگزیریم تذکر دهیم که در تعداد حکام فارس مختصر اختلافی
 در تواریخ میباشد که بواسطه ضیق مجال و محل از بیان آن خودداری نمودیم تا اگر
 مجال بدست آید بشرح آن در قسمتهای دیگر این رساله اقدام کنیم
 و از خوانندگان محترم بایستی معذرت بخواهم که نتوانستم آنطور که مقتضی
 است یادداشتهای خود را مکملاً تقدیم نمایم مگر خدای متعال توفیق دهد مشروحاً
 و یا بار دیگر حوادث جاریه در این مدت را بعرض برسانم و همین مقدار موفقیت این
 بنده برای بطبع رسانیدن این یادداشتهای خود بعد از فضل و عنایت حق مرهون
 جدیت و پشتکار و کوشش دوست ارجمندم آقای سامی است توفیق ایشان و سایر
 آقایان اعضا محترم و دانشمند کانون دانش فارس را از خداوند مسئلت مینمایم

پایان قسمت اول

ضمیمه نشریه شماره ۳

آرانتشارات کانون دانش پارس

کسده قانی

شامل شرح حال مفصل

حکیم قانی شیرازی

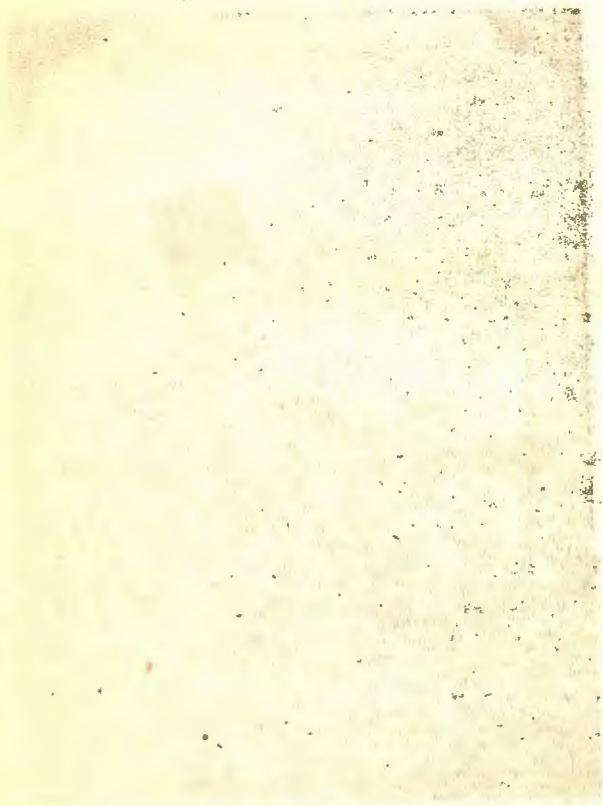
نگارش

علی تقی مجبوری

دبیر دبیرستانهای شیراز

۱۳۳۳

[Faint, illegible handwritten text in Arabic script]

ملک نژادا چومن جهان نژاید همی
 پس ازمن ای بس حکیم که می بیاید همی
 بمرگ من پشت دست زغم بخاید همی
 دودست خود از اسف بهم بساید همی
 که کاش قاآنیآ بدی در این روزگار!

تنها عکسی است که از حکیم قاآنی شیرازی در دست است

قصیده ایست که شاعر هنرمند و دانشمند فرزانه آقای حسین فصیحی متخلص به «شیفته» بمناسبت سده حکیم قاننی سروده اند.

تازه صد سال درست است که قاننی
آنچه بایست و بشاید همه را گفته است
نثر او دفتری از خوبی و طنازی
زاده گلشن و در گلشن طبع او
ادب و فصاحت و بوشکفتی دو
کامبر تافته با سبک «منوچهری»
گرچه اندر استاد سخن «معدی»
لیکن آنجا که بود رتبت استادیش
«افوری» را نگرفته است بشاگردی
کامبر زمزمه سامریانست عصر
گله بر سفسطه مدعیان عهد
آنهمه گنج گران قیمت داشت را
طبع سیال وی است ایسکه روان کرده است
این نه مبنای قصیده است بستواری
ابر و بحرند مگر خاطر و فکر او
خوانده در بزم ادب نفیسه «داودی»
گر «محمدشه» «حسان عجم» خواندش
کی رسد باز بدان رتبت و دانائیش
او اول مرد حکیمی است که در دوران

دم فرو بسته است از شعر و سخن دانی
شعرها سخسته، سخنها همه برهانی
نظم، مجموعه ای از شوخی و فتانی
رسته گلنای معانی بفرادانی
کاین چه نیروست که نظم و سخنرانی؟
گاه در تاخته بر شیوه «خاقانی»
خویش را خوانده چو شاگرد بدستانی
و ندو آن جا که زند نوبت سلطانی،
«عنصری» را پذیرفته بدر بنانی!
قلمش معجزه موسی عمرانی
فلسفه اش کرده ارسطوئی و لقمانی
بهر ما هفته بدین مفتی و ارزانی
دجله هتا هرسو باسهلی و آسانی
کوه را بوده همانا بمثل بانی!
این بدرخیزی و آن در گهر افشانی
زده در ملک سخن کوس «سلیمانی»
ورز «شه ناصر» شد شهر به «سحبانی»
دانش و رتبت سحبان و حسانی
چه بعرفان، چه بحکمت، نبش ثانی

آنش دیوان که پرازج است و در او درج است
 نامه او را ، طراحی خامه او
 شعر او معجزه یا شعبده، یا سحر است
 بود در سال هزار و دوصد و هفتاد
 جسم این شاعر شیرازی در «ری» ماند
 گرچه زین واقعه نك يك سده بگذشته است
 پیش کرهر «سده» بدرسم که در ایران
 هان بیاد وی و آن نثر «پریشان» است
 نه عجب، دست اسف ساید در سوکش
 چند که پیش بیزی که عزیزانی
 ذکر این شاعر استاد به پیش آمد
 همه گفتند مرا: کی گهر طبع
 گرچه او رفته ولی باز ز فضل او
 با در مدح تو زان فاضل معنی سنج
 پس از آن دوست به روزم «به روزی»
 گفت در این «سده» منم بنگارم نیز
 پی تشویق وی و خواسته یاران
 وه که نظم سره «شیفته» ای هم ماند

هر چه رمز حکمی ، نکته عرفانی
 نقش ارزنگی داده ، صور مانی
 هر چه هست ، از وی عقل است ببحیرانی
 رحلت او ز جهان کهن فانی
 جانش شد در کف رحمت رحمانی
 ادبا راست همان انده و پژمانی
 جشن گیرند بشادی و تن آسانی
 جمع در این «سده» اسباب پریشانی
 سالها کیتی ، از فرط پشیمانی!
 همه بودند در آن جمع بهممانی ،
 که از او کاخ ادب رست ز ویرانی
 از درخشانی ، چون لعل بدخشانی
 بس حسودان که برشکند و گرانجانی
 حق گزاری است سزاوار و ثناخوانی
 کرد سودای مرا سلسله جنبانی
 شرح حال وی و فرزندش «سامانی»
 سقتم این گفته بشیوائی و شایانی
 یادگار از سده رحلت قاآنی

۱ - اشاره است بکتاب نثر قاآنی بنام «پریشان»

فهرست مطالب کتاب

صفحه	مطالب	صفحه	مطالب
۳۱	اضافه و نقصان اشعار	۱	دیباچه
۳۸	قدرت طبع قآنی	۵	قصیده آقای حشمت زاده
۴۷	بدیهه سرائی قآنی	۱۰	مقدمه
۵۰	قآنی و وصال	۱۰	شرح حال گلشن
۵۳	قآنی و سعدی	۱۲	« حاج میرزا محبعلی
۵۵	کوشه‌ای از زندگانی قآنی	۱۳	« « ندیم
۵۵	نامه قآنی	۱۷	« « حکیم قآنی
۶۰	وفات قآنی	۲۲	اوصاف قآنی
۶۲	محل قبر قآنی	۲۳	گفتار قآنی
۶۵	سامانی فرزند قآنی	۳۰	پریشان
۶۹	منابع عمده کتاب	۳۱ و ۳۰	نمونه خط قآنی بین صفحه ۳۰ و ۳۱
		۳۰	آثار دیگر قآنی

از خوانندگان گرامی تقاضا میشود که پیش از خواندن اغلاط زیر را تصحیح

فرمایند .

اغلاطنامه

صفحه	سطر	غلط	صحیح
۵	۳۶	تابکی	تاکی
۵	۹	خذف	خزف
۷	۲۰	آینه	آینه
۳۰	۵	برایشان	پرایشان
۳۸	۵	اینکه	اینکه
۳۹	۲۲	نبست	فبست
۵۱	۲۰	جلویری	جلوگیوی
۵۶	۱۳	یرون	یرون
۶۳	۲۴	دستگری	دستگردی

دیباچه

بتصدیق دوست و دشمن ، شاعر بزرگ شیرازی « حکیم قآنی شیرازی » اشعر
شعرای دو قرن اخیر ایران است که از حیث ذوق و قریحه شاعری و جودت ذهن ،
در میان شعرای سلف و خلف کمتر نظیر داشته است .

قصاید غراء ، تغزلات دلکش ، مطایبات زیبا و تشبیب های روان این شاعر هنرور
از بهترین اشعار زبان فارسی است .

حکیم قآنی شیرازی ، پس از دو استاد بزرگ سخن « شیخ سعدی و خواجه
حافظ » از بزرگترین شعرای شیرازی است که موجب افتخار فارس و فارسی میباشد
وصیت شهرت او نه فقط در اقطار ایران پیچیده بلکه بگفته سعدی « در بساط زمین »
نیز رفته است .

آقاخان محلاتی ، پیشوای فرقه اسماعیلیه که در سال ۱۳۲۹ شمسی پایران آمد ،
ضمن مصاحبه مطبوعاتی که روز ۲۵ بهمن ماه همانسال با خیر نگاران جرائد بعمل
آورد اشاره مهمی هم بقآنی نمود که عیناً از روزنامه اطلاعات چاپ تهران نقل
میشود :

« ... بعد در باره اهمیت زبان فارسی در دو کشور های پاکستان و هندوستان
اظهاراتی نمود و گفتند : در این دو کشور در خانه های نیست که دیوان قآنی وجود
نداشته باشد و از دیوان حافظ فال نگیرند ... »

اشعار قآنی از همان زمان خودش مشهور عام و خاص شده و موزد توجه عموم فارسی زبانان قرار گرفته است چنانکه در زمان حیات خود شاعر قسمتی از دیوان او در هندوستان چاپ گردیده است .

مطابق تحقیقاتیکه بعمل آمده (و در متن این شرح مندرج است) حکیم قآنی در سال یکهزار و دوست و هفتاد هجری قمری در تهران از این جهان رخت بر بسته است . بنابراین در سال یکهزار و سیصد و هفتاد هجری قمری (۱۳۲۹ شمسی) درست یکصد سال از تاریخ وفات آنشاعر بزرگ میگذشت .

در ممالک متمدن که بزرگان و شعراء ، علماء و دانشمندان ، ارج و احترام بسیاری دارند و مردم ایشان را مورد تجلیل و تکریم قرار میدهند ، همیشه روز های تولد ایشان را جشن میگیرند و حتی پس از مرگ آنها نیز در چنان روز ها می یاد آ مردانیکه با نبوغ فکری خود ، وسیله افتخار کشور و هموطنان خودشان را فراهم ساخته اند ، مجالس تذکری ترتیب میدهند و خدمات ایشا ترا مؤرد تمجید و تقدیر قرار میدهند و بروح پاک آنراد مردان درود میفرستند و بدانوسیله هم حقوق دانشمندان و بزرگانرا ادا میکنند و هم برای آیندگان و وسائل تشویق فراهم میسازند .

متأسفانه در محیط و جامعه ما که در اثر پائین بودن سطح معلومات عمومی هنوز بارزش علم و دانش و مقام علماء و شعراء و بزرگان آنطوریکه باید و شاید پی نبرده اند ، بزرگان و شعراء و علماء و هنرمندان از تجلیل و تکریم محرومند ؛ در ادوار تاریخی هزاران عالم و شاعر ، هنرمند و فاضل در اینکشور پا برصه وجود گذاشته اند که متأسفانه امروزه نه اسمی از آنها برده میشود و نه حتی از قبور آنان اثری هست ؛ و این مسئله برای ملتی که وسیله تفاخر و مباهاتش در برابر ملل متمدن امروزه دنیا که بزیور علم و دانش و کمال و هنر آراسته اند ، جز همین وجود بزرگان علم و ادب چیز دیگری نیست ، موجب کمال تأسف است .

بنابراین به پیروی از رویه مستحسن ملل متمدن ، در اینسال که مصافف با
 « **مده وفات حکیم قآنی شیرازی** » بود نگارنده برای تجلیل و تکریم از
 « **سومین شاعر بزرگ شیرازی** » شرح حال مفصل و مشروحی از پدر و خویشاوندان
 و فرزندان خود قآنی نگاشتم و در روزنامه وزین پارس چاپ شیراز منتشر کردم .
 این شرح حال که با تحقیقات کامل و تتبع بسیار نگاشته شده بود مورد توجه
 عده کثیری از فضلا و دانشمندان واقعد شد و تقریظهای متعددی بر آن نگاشتند که
 برای نمونه یکی دوتای آنها را در اینجا نقل میکنیم :

آقای غلامرضا پوروالی از تهران مینویسند :

« بعدالعنوان ... از زحمتی که متحمل شده و شرح حال شاعر عالی مقام حکیم
 قآنی را که در روزنامه پارس درج بود نوشته اید حقاً و انصافاً زحمات حضرتت
 در خور کمال تحسین و تمجید است و راستی حکیم قآنی را پس از یکصد سال
 و گذشتن یکقرن از میان قبر بیرون آوردید و بدینا کما هو حقہ معرفی فرمودید
 و شاعری دانشمند با آن مایه و مرتبه حیف بود که یک سلسله گزارش حالش بطور
 پراکنده در اذهان مردم بوده باشد ... »

روزنامه پارس نیز در شماره ۱۱۱۴ مورخه دهم اسفند ۱۳۲۹ خود چنین
 نوشته است :

قدردانی و تحسین

« پس از انتشار شرح حال کامل شاعر شهیر شیرازی حکیم قآنی که بوسیله دانشمند
 محترم آقای علی نقی بهروزی از روی تتبع و تحقیق نگاشته شده و در چند شماره
 روزنامه پارس درج گردید ، تقریظهای بسیاری بدفتر روزنامه رسیده و همه شرح
 حال مزبور را مورد تمجید و تحسین قرار داده و از زحمات نویسنده مطلع آن قدردانی
 نموده اند .

نوشتن اینگونه مقالات تحقیقی کار پر زحمتی است چنانکه آقای بهروزی برای

نوشتن این شرح حال ، چند سال متحمل زحمت شده و برای جمع آوری مطالب مزبور کتب و مجلات بسیار را مورد مطالعه و تتبع قرار داده‌اند .

ما از اینکه می بینیم مقالات پر مغز روزنامه پارس مورد توجه خوانندگان گرامی واقع میشود و نویسندگان روزنامه پارس را مورد تمجید و تشویق قراو میدهند مسروریم و امیدواریم که همیشه مندرجات روزنامه پارس برای خوانندگان عزیز قابل استفاده باشد .

و ضمناً لازم میدانیم که از طرف خوانندگان دانش دوست روز نامه پارس از زحمات آقای بهروزی قدردانی کنیم و مخصوصاً همانطوریکه چند نفر پیشنهاد کرده‌اند تقاضا نمائیم که شرح حال مزبور را جداگانه چاپ و بیادبود « سده وفات حکیم قآنی » آترا بشکل کتابی منتشر سازند .

اینک خیلی خرسندم که آن مقالات را با تعلیقات و اضافات دیگری بشکل کتابی منتشر میسازم و امیداست که اینکتاب که در واقع مکمل دیوان قآنی است مورد توجه هموطنان گرامی واقع گردد.

در پایان ، قصیده غرائی را که شاعر معروف معاصر آقای احمد حشمت زاده بمناسبت سده وفات قآنی سروده‌اند در زیر درج میکنیم .

فلی قهی = بهروزی

شیراز ۱۳۷۰ هجری قمری

بمناسبت سده استاد سخن حکیم قزانی

سروش دوش بگوشم سرودلین گفتار
 که خواب تایکی؟ بگشای چشم وشویدار
 ز جای خیز و درین کنج اتروا منشین
 میان به بندو زبان بر گشای دیگر بار
 یکی چکامه بوصف سخن، سرا، که بود
 بنزد عقل به از در و لؤلؤ شهنوار
 بگفتمش که منزله بود سخن از وصف
 خذف چگونه بگو هر توان نمود نثار
 جوا بداد: نگفتم بگو مدیح سخن
 بشرح طرز سخن بایدت سرود اشعار
 که نظم و نثر بدوران چگونه باید گفت؟
 که نیک آید در دیده اولوالابصار
 کدام یک ز اساتید ما تقدم شعر
 مسلمند و مقدم، بهر زمان و دیار؟
 سرودمش: سخن جانفزا چو نظم و چو نثر
 همی بیاید آنرا صفت بود دو چهار
 فصیح و موجز و نغز و بدیع، کز این چار
 پسند افتد در خاطر صغار و کبار
 بلیغ و روشن و صاف و روان چو ماه معین
 کازو شوند خواص و عوام بر خوردار
 به پنج قسم سخن آمده است و میآید
 به پنج قسمت استاد، پنج تن بشمار

نخست رزم و دوم بزم و سومش اندرز
 چهارم است غزل پنجمین قصیده، نکار
 قصیده گر چه مقدم بود بچار دیگر
 ولیک طبع بتأخیر آن بود ناچار
 بزم مهر سپهر سخن که همچو مسیح
 نمود زنده عجم را دو باره از گفتار
 یکانه خسرو ملک سخن که گیتی را
 گرفت زیر نگین سخن، سلیمان وار
 حکیم طوس مهین پهلوان عرصه رزم
 که محو کرد ز گردنکشانشان نظم، آثار
 همواره دولت ایران ماست تا باید
 رهین منت آنشاعر نکو کردار
 به بزم شیخ نظامی که تالی او را
 نیافریده دیگر کرد کار لیل و نهار
 خجسته طوطی شیرین مقال کلشن نظم
 که جای شعر شکر ریخته است ازمنقار
 چو طبع نازک او گاه بزم آ را می
 ندیده دیده این هفت گنبد دوار
 هزار مرتبه شیرین تر است گفتارش
 ز لعل شیرین، کاوه است برشکر سالار
 بگاہ بند و غزل سعدی اوستاد سخن
 که گوی سبقت برد از اکابر اقطار
 بگلستانش هرگز خزان نیابد راه
 چو گلستان ارم باشدش همیشه بهار

هزار شاخ گل نو شکفته است در آن
 که نغمه ساز بهر گل بود هزار، هزار
 بیوستانش گر نیک بنگری بینی
 درختها همه آورده فضل و دانش بار
 بجای سرو و صنوبر، نصیحت و اندرز
 فصاحت و ادب و علم با شدش اثمار
 بطیباتش گر بگذری شوی سر مست
 ز طیب نافع چین و زبوی مشک تثار
 زهی یگانه ادیبی که نغز گفتارش
 برای عالمیان رهنما ست در هر کور
 پیمبر عجم ارخوانمش رواست که هست
 کتاب فضلش محکم دلیل در انظار
 بود بحکمت و عرفان فرید، شمس الدین
 که مه زپرتو طبعش نموده کسب، انوار
 لسان غیب مهین خواججه حافظ شیراز
 که قطب دایره عقل و عشق راست، مدار
 یگانه عارف حق حافظ کلام الله
 علیم، علم لدنی و کاشف اسرار
 کتاب او همه سر نهان قلب ترا
 عیان و فاش چو آینه میکند اظهار
 منکیر خرده اگر وحی منزلش خوانم
 که هست کاشف اسرار و واقف اضمار

ولی قصیده که میزان آزمایش هاست
 که طبع کیست گران سنک یا سبک مقدار
 مسلم است با استاد فضل « قَا آ نِی »
 که طبع اوست یکی ژرف قلزم ذخار
 مگوی طبع ، که بحر است در و مرجان زای
 مگوی طبع که ابر است لعل و گوهر بار
 مگوی طبع که دریای فیض رحمان است
 مگوی طبع که بینای ییکران و کنار
 چو عنصری بمدیح و چو عسجدی بگریز
 چو انوری به بهاریه ، فرخی به نکار
 بلف و نشر بود عبد واسع و عمق
 کند بصفت اغراقش ازرقی اقرار
 غضا پرست بگاہ سپاس از ممدوح
 بوقت شکوه چه مسعود سعد در بحصار
 بگاہ حکمت و توحید بر قصائد او
 اگر درست به بینی بدیده بیدار
 شوی ز نشوه الفاظ او گهی سرمست
 ز روح بخش معانیش که شوی هشیار
 بهر فنی ز فتون قصیده در دوران
 مسلم است چو در جنگ حیدر کرار
 یکی چکامه نغزش درست اگر خوانی
 بگوشت آید بانگ زه ، ازیمین و یسار
 تمام لب به تحیر گزند و از قولش
 هزار بار کنند این دو بیت را تکرار

«تبارك الله از فکر بکر قا آنی
 که جان حاسد از ابکار او بود افکار»
 «خطای شرش چون صبر عاشقان اندک
 قبول نظمش چون جور دلبران بسیار»
 فن قصیده بدو ختم گشت درءالم
 چنانکه ختم رسالت باحمد مختار
 کسی مدایح شخص رسول و آتش را
 نگفته است چو او از مهـاجر و انصار
 کنونکه يك «سده» از مرگ او گذشته رواست
 که بر مزارش گریند اهل دانش ، زار
 گمان مبر که یکی چون حکیم قا آنی
 زمانه آرد دیگر ز بعد سال هـزار
 بخوان کتاب وی و پی بیر بدانش او
 ز من چه میکنی از علم و فضلش استفسار
 چگونه وصف کمالش نویسم ار که شوند
 درختهای جهان خامه و دوات ابـحار
 بس است «احمد» توصیف اوستاد که مشک
 معطر است چه حاجت بگفته عطار؟
 زبان ز وصف به بند و دهان گشا بدعا
 بخاک «فارس» که میپرورد چنو بکنار
 هماره تا بخزان برك ریزد از اشجار
 همیشه تا که دهد گل بفرودین گلزار
 خزان نه بیند هرگز بهار دانش فارسی
 بمردمانش اقبال و بخت یاور و یار

شرح حال مفصل حکیم قآنی شیرازی

مقدمه - از زمانیکه اختر فروزان و خورشید در خشان شعر و شاعری یعنی «لسان النیب، خواجه حافظ شیرازی» رخ در تقاب خاک کشید و یا بگفته خود «غبار تن را که حجاب پرده جانش بود بردید و سدره نشین عالم بالا گشت» بعلل جنگها و زد و خورد ها، ناامنی ها و خونریزیها، محیط شاعر پرور فارس از تربیت گویندگان نامی و شعرای خوش قریحه بازماند و در این دوره فترت که تسلط فتوحلیشاه قاجار، یعنی تقریباً پانصدسال ادامه داشت، شاعری زبردست و یا گوینده‌ای توانا که نام و شهرتی کسب نموده باشد، جز «اهلی شیرازی» سراغ نداریم.

پس از رویکار آمدن سلطنت قاجاریه و تسکین آن آشوبها و پیدایش آرامش، محیط فارس هم برای پروراندن شعراء و گویندگان مساعد گردید و اول شاعر سخنوریکه ازین خاک پاک بر خاست «وصال شیرازی» بود که خود مکتب خاصی بوجود آورد و علاوه بر فرزندانش هنر ور خود، جمعی دیگر از مردان با استعداد فارس را نیز تربیت نمود و دوره ایرا ایجاد کرد که از حیث کثرت عده شعراء و گویندگان در فارس کم نظیر است.

بزرگترین شاعر و گوینده‌ایکه در ایندوره پا بعرصه وجود گذاشته و از حیث جودت ذهن و قدرت طبع وحدت قریحه و شهرت از همه بالاتر بوده است «میرزا حبیب الله - حکیم قآنی شیرازی» بوده است که شرح حال مفصل اورادر زیر بنظر خوانندگان گرامی میرسانیم:

پدر قآنی - قآنی فرزند «میرزا محمدعلی گلشن» است که او نیز خود یکی از شعراء بوده است. حاج علی اکبر نواب در تذکره خود بنام «دلگشا» او را چنین معرفی میکند:

«گلشن، اسمش میرزا محمدعلی و متخلص بگلشن مشهور است. اصلش از

طایفه زنکنه در « دارالعلم شیراز » متولد و در آن خاک پاک نشو و نمایافته است .
شاعریست با بهره و در فن عروض و قوافی شهره - در مدیح اعمه طاهرین قصائد رنگین
گفته - دوازده بند ، یکی بر نظم قوافی و ردیف « محبتشم گاشی » و دیگری بر
قوافی دیگر ، از گلشن طبعش شکفته ... »

حاج میرزا حسن ، صاحب فارسنامه ناصری نیز اصل او را از طایفه زنکنه
کرمانشاهان دانسته ، میگوید :

« ... در شیراز متولد شده و شاعریست سخندان و دیوانش گلستانی است مالمال

کلهای الوان ... »

« گلشن » دارای دیوان بوده و ابیات زیر نمونه اشعار اوست :

ز مهر خویشتن دانم که باشد یار ، یار من

بحکم آنکه راهی هست دلها را سوی دلها

آید از باغ فغانی که کند خون در دل

گوئی آنجا خبر مرغ گرفتاری هست

گلشن بکف ساقی ، در جام تما شا کن

از عارض و زلف او ، عکس گل و ریحانها

قرخ آنسر که دهد عشق تو او را بر باد

خرم آن تن گه کند تیر تو او را آماج

خسته آن دل که عنایتی تو ربودی از کف

مفلس آنجان که متاعش تو نکردی تاراج

حاصلم نیست جز افسردگی از خاطر جمع

ای خوش آنروز که از عشق ، پریشان بودم

اشعار گلشن نقل از مجمع الفصحاء :

دریغ از تمنای محالش

دلدم دارد تمنای وصالش

مبادا مردنم گیرد مالش!

بیالینم میاریدش دم ترع

شده تابش ز زلف از تاب زلفش پریشانی بجمع لشکرش بین
 ز فاف، آن خونکه مردم را بدل کرد کنون بر عارض از چشم ترش بین!
 فرزندان گلشن - میرزای گلشن دارای سه فرزند بوده است که بترتیب
 عبارتند از:

اول - حاج میرزا محبعلی

دوم - میرزا حبیب الله (قاآنی)

سوم - میرزا اکبر (ندیم)

و این سه برادر در خانه‌ایکه در محله میدان شاه شیراز (تزدیک بقعه معروف به
 بی بی دختران) بوده، اقامت داشته‌اند.

حاج میرزا محبعلی - فارسانه ناصری شرح حاح او را چنین نگاشته است:

« حاجی میرزا محبعلی واعظ شیرازی مادام العمر بهدایت مردمان پرداخت - بیشتر
 اوقات خود را در اماکن مشرفه، بوعظ و نصیحت خلائق گذرانید و در عتبات عالیات
 برحمت ایزدی پیوست ... »

حاج میرزا محبعلی در « مسجد حاج میرزا هادی » که یکی از مساجد
 شیراز است منبر و محراب داشته و مردی متقی و پرهیزگار بوده است و از دو
 برادر دیگر خود « قاآنی و ندیم » که از ملاحی و مناهمی روگردان نبوده اند،
 متأذی بوده است - گویند او در شیراز مجالس روضه خوانی و سینه زنی هفتگی
 را که باصطلاح امروزه آنرا « حوزه » میگویند مرسوم کرده است .

حاج میرزا محبعلی را دو پسر بوده است . یکی میرزا محمدعلی مجتهد شیرازی
 که پس از کسب علوم در عتبات عالیات بشیراز عودت کرده و در مسجد نوشیران،

امام جماعت بوده است و فرصت الدوله در آثار عجم شرح حال اورا چنین نگاشته است :

« ... امام آن مسجد ... میرزا محمد علی بن میرزا محبعلی شیرازی است - مجتهدی است که گنجینه سینه اش بجواهر دقایق مغزون وزاهدی است که ضمیر منیرش بلوامع حقایق مشحون - میرزا حبیب قآنی ویراعم است و جناب شیخ محمد تقی متخلص به « فاطمی » اورا ولدی مکرم و این ولد ارجمند، از علوم ظاهری ، از پدر نصیبی برده و در شیوه شاعری ؛ عم پدیرا « قآنی » وارث گردیده است . »

پسر دوم حاج میرزا محبعلی ، حجة الاسلام مرجع تقلید، میرزا محمد تقی شیرازی است که شهرتش پیش از آن است که در اینجا بیشتر معرفی شود .

فارسانامه ناصری درباره او مینویسد :

« میرزا محمد تقی شیرازی پسر دوم حاج میرزا محبعلی است که در سمره با استفاده و افاده علوم دینیه اشتغال داشته است »

بدیهی است شرح فوق وقتی نگاشته شده که مرحوم حجة الاسلام بدرجه اجتهاد و معرفت نرسیده بوده است .

میرزا اکبر ندیم - پسر سوم میرزای گلشن « میرزا اکبر » است که به « میرزا اکبری » معروف بوده و « ندیم » تخلص داشته است - میرزا اکبری نیز مردی فاضل و دانشمند و شاعر بوده است و طبعی رسته و لاقید داشته است . اشعار شیوایی از وی بیادگار مانده ولی چون مردی ظریف بوده ، بیشتر در هزل میکوشیده است .

صاحب فارسانامه ناصری در باره او مینویسد :

« سبحان زمان ، حسان دوران ، نادره عصر ، مالک زمام نظم و نثر ، میرزا اکبر ندیم » تخلص است .

اشعار دلفریب لطیفش کشیده است در گوش روزگار بسی در شاهوار

اشعار آبدان خود را جمع ساخت و دیوانی پرداخت و این چند بیت از او
بیادگار ثبت گردید :

خاطرت از قید غم آزاد کن وجه می خلری آ ماده کن
سنگر بلور پر از باده کن شیر غمانرا همه قلا ده کن

خویش رفیق بتکی ساده کن

ماه رخ و سرو قد و گلزار

خیز و تماشا بلب جو، ی کن چشم سوی لاله خود روی کن

روی از این سوی بدان سوی کن باده بخور، های کن و هوی کن

ها ، همه با آن بت دلجوی کن

کاختر مستی به نیننی خمار

غزل

سلاربان! بشتاب از چه بری محمل را ؟

می نیننی مگر این خسته یا در گل را ؟

کاروان بار سفر بست و از آن میترسم

که کنم گریه و سیلاب برد محمل را !

ایکه گفتی ز رخس دیده بگیرم ، گیرم

بر گرفتم ز رخس دیده ، چه سازم دل را ؟

شیخ منعم تواند کند از شیدائی

زانکه دیوانه چسان پند دهد عاقل را ؟

نگذارم که کسی جز تو کند جا بدلم

زانکه بهر تو صفا داده ام این منزل را !

نوادرو حکایت بسیاری در باوه اخلاق و رفتار مرحوم ندیم و رستگی و

بی پروائی او ذکر میکنند و ما برای مثال چند تای آنها را در اینجا نقل میکنیم :

۱ - گویند میرزا اکبری در شرب خمر و بلعه نوشی الفراط عی کرده و غالباً مست بوده است و برخی اوقات بقدری مست میشده که در کوچه ها و مساجد بیهوش میافتاده است .

شبی در حال مستی وسط کوچه افتاده بوده است - یکی از علمای شیراز موسوم به « میرزا ابراهیم فسائی » او را بدافعال می بیند و از راه خشم لگدی بسرو میزند . ندیم از شدت درد بهوش میآید و چون چشمش بدان آخوند میافتد فوراً این بیت حافظ را میخواند:

هر آستانه میخانه گر سری بینی مزان پیاش که معلوم نیست نیت او !

۲ - گویند مسجد نوشیراز را خادمی بوده است بنام « سید ششیری » - وی چون با خلاق ندیم آشنائی داشته ، هر وقت او را میدیده باششپریکه داشته بسر او میتاخته و دهان او را بومیگ کرده است و اگر از دهان ندیم بوی شراب استشمام میکرد او را مورد اذیت قرار میداده است از اینرو مرحوم نفعیم این شعر را در باره او سروده است :

سید ششیری از بهر شراب دمدم بوی کند یوز سر ا
بعد ازین خمر اماله بکنم تادیکر بوی کند ... مرا !

۳ - گویند روزی از مکتبی میگذشته است - مشاهده میکند که پسر بیچه ای با صباحت منظر جزء شاگردان است - فوری نزد مکتبدار رفته التماس میکند که او را جزء شاگردان بپذیرد تا بلکه از برکت پیدا کردن سواد ، قرائت نماز و خواندن قرآنش درست بشود !

مکتبدار ساده لوح باور کرده او را میپذیرد و بنا به خواهش ندیم او را با همان پسر ، همدرس میکند !

ندیم مدتها با آن پسر « ابجد ، هوز » میخوانده است !

تاروژی تصادفاً مکتبدار از (مدرسه خان) شیراز که مدرس دا نشمند ان و علماء بوده میگذشته، مشاهده میکند که شاگرد بیسو اد او، مجلس درس دارد و عده ای طلبه نزد او کتاب «اصفار» درس میخوانند!

مکتبدار از تعجب، مبهوت میگردد ولی ندیم چون او را می بیند و بفراست تعجب او را مشاهده میکند میگوید:

«آقامیرزا! هنوز موقع (ابجد هوز) خواندن من نرسیده - وقتیکه رسید

خدمت میرسم!»

۴ - گویند شبی بمسجد حاج میرزا هادی رفته و از شدت مستی تاصبح بیهوش میافتد - صبحگاهان که حاج میرزا محبعلی (برادر او) بنماز میروند ندیم را بدانحال می بیند، میگوید او را بیدار کنند تا نماز بخواند - ندیم چون بیدار میشود میگوید: اخوی! من اصلاً نماز نمیخوانم والا کی بهتر از شما برای امامت است؟ حاجی عصبانی میشود و میگوید او را کشیده از مسجد بیرون بیندازید! ندیم فوری میگوید: مگر من (مد و لا الضالین) هستم که مرا بکشند؟!

۵ - وقتی دیگر حاج میرزا محبعلی او را در کوچه می بیند که مست لایعقل است فوق العاده عصبانی شده و با شدت تمام او را بیدار کشیده گرفته، پی درپی، بصورت او سیلی میزند - ندیم بیهوش آمده میگوید: اخوی! مگر کشیده ها (وضو) میباشند که آنها را می تجدید میکنی؟!

شرح حال حکیم قآنی

پسر دوم میرزای گلشن میرزا حبیب الله میا شد که در سال یک هزار و دو بیست و بیست و دو هجری قمری در شیراز متولد شده است. وی مقدمات علوم و ادبیات را در شیراز فرا گرفت و سپس برای تکمیل معلومات خود بمشهد مقدس (خراسان) رهسپار گردید. از قواعد منطق و حکمت الهیه، کلام و هندسه، هیأت و حساب، نجوم و سایر علوم، بمقامات عالیه رسیده (۱)

اگرچه مجله ارمغان طی شرح حالیکه در شماره ۲ و ۳ سال نهم خودنکاشته مینویسد: «وقتیکه میرزا حبیب، بعنفوان شباب رسید باین خیال افتاد که بفرنگستان برود و تکمیل تحصیل خود را در آنجا بکند. چنانکه پیاریس رفت و چندین سال در آنجا رحل اقامت افکند! میگویند میرزا حبیب در زبان فرانسه اینقدر مهارت پیدا کرد که او را (پارسی و پارسی) میگویند!»

ولی رفتن قآنی بفرنگ بیچوجه صحت نداشته چنانکه مجله یادگار در شماره سوم سال سوم خود مینگارد:

«تاکنون کسی متعرض فرنگ رفتن قآنی نشده است. آن مقدار فرانسه را هم که او میدانسته لابد در دستگاه شاهزادگان قاجاریه مثل حسنعلی میرزا شجاع السلطنه و علیقلی میرزا اعتضاد السلطنه که برای فرا گرفتن السنه خارجی، معلمینی داشته و با کشیشان و اطباء و معلمین خارجی محشور بوده اند. آموخته و در اینکه قآنی زبان فرانسه را بقدر کفایت میدانسته شبهه ای نیست زیرا که بعد از خشم گرفتن مرحوم میرزا تقی خان امیر کبیر بر قآنی و قطع حقوقیکه او از بابت شاعری از دولت داشت، اعتضاد السلطنه پیش امیر از قآنی وساطت کرد و از او استدعا کرد

که بار دیگر حقوق او را (قآنی را) برقرار سازد - امیر گفت: قآنی غیر از شاعری چه هنری دارد؟ و چون بعرض او رسید که مقداری فرانسه میداند امیر کتابی را در فلاحت برای ترجمه بقآنی سپرد و آنشاعر، هر هفته‌ای يك جزوه از آنرا از فرانسه بفارسی ترجمه میکرد و بتوسط اعضاء السلطنه پیشرامیر میفرستاد و در ازاء آن مزدی (در حدود پنج تومان آنوقت) میگرفت. مرحوم میرزا محمد علی فروغی میفرمودند که بعضی از این جزوه‌های ترجمه شده قآنی تا این اواخر نزد مرحوم حاج میرزا عبدالغفار نجم الدوله بود.

قآنی زبان ترکی و عربی و فرانسه را میدانسته و اولین شاعری است که بزبان اروپائی آشنائی داشته است (۱)

چیزیکه مسلم است این است که حکیم قآنی اگر در غالب علوم مهارت نداشته از اینهایکه می‌شمارد اطلاعاتی داشته است. چنانکه در مسمط معروفیکه بدین مطلع است:

باز برآمد بکوه، رایت ابر بهار

سیل فرو ریخت سنک از ژبر کوهسار

اسامی و اصطلاحات آنعلوم را می‌شمارد و بدانوسیله اطلاعات خود را بیان میکند:

آنکه بملک هشر دعوی شاهی کند

چون ز طینی سخن یا ز الهی کند

حل مشاغل همه نیک کماهی کند

چون ز او امر حدیث یا ز نواهی کند

رمز اصول و فروع شرح دهد آشکار

شکل مجسطی تمام کشیده اندر بصر جداول زیبها نگاشته در نظر

نسبت قطر و محیط ، صورت قوس و وتر
 زاویه و جیب و ظل ، جمله بدانند زبر
 وینهمه با علم او ، یکیست از صد هزار !
 بعصام جنیزلفیا ، یعنی در وصف از جن
 که چند هشتش بیار ، که چیست اش طول و عرض
 هم از رسوم ملل هم از تکالیف فرض
 هم از نظام دول و لشکر و باج و قرض
 چندان داند که وهم ، می تواند شما ر
 یازده سیاره را گرد کسره آفتاب
 ببیند دور بین دیده ، درمک و شتاب
 دوره اعمار را نیک بداند حساب
 قلبی و قسنی از لونیکنه برو نکته یاب
 فیوتن و کیلزش حق شمر و حق گزار
 مطالب صرف و نحو ، زبر بخواند همی
 مسائل فلسفی ؛ ز بر بدانند همی
 ز غلمهای غریب سخن براند همی
 شدن بچرخ برین می بتواند همی
 برائی سیاهه سیر ، بفکر گردون سپار
 تا آخر که گوید :
 ملک بزادا چو من جهان نژاید همی
 پس از من ای بس حکیم که می بیاید همی
 بمرگ من پشت دست ز غم بخاید همی
 دو دست خویش از اسف بهم بساید همی

که کاش قآنیا، بدی درین روزگار؟

در صفحه ۲۵۲ شماره ششم سال دوم مجله یغما نوشته شده است که :

« قآنی در آغاز جوانی در دستگاه شاهزاده حسین علی میرزا که از سال ۱۲۱۴ تا ۱۲۵۰ در فارس حکومت داشته راه یافته و در مدح او قصائدی گفته و صلوات نیکو دریافت داشته است، چندی بعد، در سفریکه شاهزاده حسنعلی میرزا شجاع السلطنه (برادر کوچکتر حسین علی میرزا) بفارس آمد، قآنی با او آشنائی پیدا کرد و بهمراهی او بخراسان رفت و مدتی از پرتو صلوات و جوائز این شاهزاده ادب پرور بخوبی زیست و قصائد غرائی در مدح او سرود »

از اینقرار قآنی پس از فرا گرفتن خواندن و نوشتن و مقدمات علوم نزد مکتبداران و پدرش (میرزای گلشن) برای تکمیل علوم بخراسان سفر میکند و در اینجا بوده که بدربار شاهزاده حسنعلی میرزا (شجاع السلطنه) حاکم خراسان و کرمان راه مییابد و آن شاهزاده چون استعداد او را می بیند بتریتش همت میگذارد تا در علوم و فنون ادب و اصول هندسه و ریاضی و حکمت و فلسفه تبحر کافی پیدا میکند و پس از دوازده سال با حسام السلطنه بتهران میرود و وارد دربار پادشاه میگردد .

قآنی ابتدا نام خود را « حیب » تخلص میکرده ولی بعدها که وی و میرزا عباس بسطامی که بدو « مسکین » تخلص داشته بخدمت حسنعلی میرزا شجاع السلطنه والی خراسان و کرمان میرسند، شاهزاده مزبور بمناسبت اسم دو فرزند خود « اگتای قآن » و « فروغ الدوله » یکیرا « قآنی » و دیگریرا « فروغی » تخلص داد (۱)

در صفحه ۸۷ شماره ۲ و ۳ سال دوم مجله یغما نوشته شده است که :

« قآنی پسر ان شجاع السلطنه را مداحی مینمود و بمناسبت نام « ابا قآن » تخلص قآنی اختیار کرد .

شجاع السلطنه چهار پسر داشته (۱) که اسامی آنانرا وصال شیرازی درین شعر آورده است :

شد ایران دلم از چار ترك جنگجو ویران

(هلاکوخان) و (ازغونخان) و (اوکتای) و (آباقآن) ...

آثار عجم مینگارد :

«... قآنی در آغاز شباب بخدمت شاهزاده علیقلی میرزا اعتضادالسلطنه میرسد و چون شاهزاده استعداد او را می بیند همت بتربیتش میگذارد و در تشویقش دقیقه ای فروگذاری نمیکنند تا گوی سبقت از همکنان ربود و (حسان العجم) لقب یافت، فصاحت و بلاغت در اقطار جهان گوشزد جهانیان گردید»

قآنی در خراسان بوده تا پس از عزیمت عباس میرزا و ولیعهدش (محمدشاه) بخراسان، در سلك درباریان محمد شاه وارد میشود و بالو بتهران میآید و در تهران بمنصب (مجتهدالشعرائی) و لقب (حسان العجم) مفتخر میگردد چنانکه در قصیده ای که بدین مطلع است :

ایام غلام ، من امروز سخت پزیمانم

بسان زلف تو سر تا پیا پریشانم

میگوید :

چنان مدان که (محمدشاه) آفتاب ملوک

نیازموده ، لقب بر نهاده (حسانم) !

۱ - پسران شجاع السلطنه پنج تن بوده اند چنانکه قآنی اسامی آنانرا در ضمن قصیده ای که در مدح ایشان سروده چنین معرفی میکند :

مرا در شش جهت از پنج تن خاطر بود شادان

که هر یک در سپهر جاه هستند اختیری تابان

«هلاکوک» زان سپس «ازغون» «آباقآن» و «منگوشه»

که قآن دوم باشد و زان پس «اوکتای قآن»

قاآنی پس از مراجعت از خراسان و تهران تا سال ۱۲۶۲ (سال فوت وصال) در شیراز بوده و سپس بتهران مسافرت میکند و در دربار ناصرالدینشاه رله مییابد. در اینموقع که ناصرالدینشاه تازه بتخت سلطنت جلوس کرده بود قاآنی بحضور شاه بار یافته و مورد عنایت واقع میشود. و از آن پس شاعر رسمی دربار شده و در اعیاد و جشنها قصائد میخوانده است.

در این سفر حکیم بخدمت شاهزاده علیقلی میرزا (اعتضاد السلطنه) که مردی ادیب و دانشمند بوده میزیسته و از تخوان انعام و جراحم او بهره‌ور میشده است. «قاآنی» فتحعلیشاه عباس میرزا، محمدشاه، ناصرالدینشاه و وزراء ایشان و حکام فارس و بعضی از شاهزادگان قاجاریه را مدح گفته است.

اوصاف قاآنی - حکیم قاآنی مردی بوده است خوشگذران و هرچه بدست میآورده صرف عیش و نوش میکرده است (۹) - و مخصوصاً از بند و بخشش خودداری نداشته است چنانکه گویند غالباً فقرا و مینولیان با وی بدربار میآمده‌اند و پس از ورود حکیم بدربار آنان دم در منتظر مراجعت او می‌نشسته‌اند - و قتیکه حکیم قاآنی از دربار خارج میشده و معمولاً صله و دیبافت کرده بوده، و هر یک از ایشان پول و یا خلعتی که بدست آورده بوده می‌بخشیده است و شاید بهمین جهت بوده که که نه فقط اندوخته‌ای نداشته بلکه بشرحیکه مجله یادگار نگاشته است در او خرد عمر تپی دست و برای معاش در مضیقه بوده است.

مجله یغما نقل از تذکره حقیقة الشعراء نوشته است که:

«... بکرات و مرات سیصد تومان و چهارصد تومان (بیول آنروز) در یکروز از رسوم سالیانه وانعام باو، رسیده و یشب نرسیده! و میان ادباء و ندما تقسیم کرده است.»

«قاآنی آدمی بوده است تنومند، مجدر، قصب قرمز پایش بوده، جبه ترمه

وقباه صوف داشته . شال بزرگ ترمه « خلیل‌خانی » هم کمرش بوده وغالباً يك لوله کفشد هم « پر » شال کمرش داشته است (۱)

قاآنی غالباً شراب می نوشیده و « خوش » بوده است وغالب اشعار خود را وقتی سروده است که باصطلاح « جامی زده بوده » است واین مسئله در غالبی از قصائد وتشیب های او صریحاً اظهار شده است .

گفتار قاآنی - قاآنی دارای جودت ذهن و ذوق سرشار و حدت قریحه و طبع بلندی بوده است . قوه حافظه عجیبی داشته و کلمات در دست او چون موم بوده است ودر انتخاب کلمات وتلفیق آنها مهارت و استادی کاملی داشته است . قصائد غرای او از بهترین قصائد فارسی است که با قصائد اساتید بزرگ قدیم و جدید لاف برابری میزند - تغزلهای او در روانی و شیوایی بی نظیر است - در غزل نیز اگر چه یای اساتید نمی رسد ولی غزلهای خوب هم دارد .

« قاآنی در تنظیم الفاظ وترصیع وتردیف آنها و هر گونه محسنات لفظی که بتصور آید قدرتی بخرج داده که در آثار ادبی گذشتگان مثل و مانند آن کم است و بجزرات میتوان گفت که قاآنی در میان شعرای ایران ، ازسلف و خلف ، یکه تاز میدان الفاظ است (۲)

اگر چه این ادعا بامقایسه قصائدوی که باستقبال قصائد انوری وخاقانی ومنوچهری و دیگران گفته بخوبی روشن است ولی برای مثال ، ذکر قصیده « لف و نشر » او بهترین شاهد این مقال است

« **عبدالواسع جبلی** » که یکی از اساتید شعرای قدیم است قصیده ای در لف و نشر دارد که خیلی معروف است و برخی آیات آن بقول زیر است :

قصیده عبدالواسع جبلی

که دارد چون تو معشوق و نکار و چابک و دلبر
 بنفشه موی و لاله روی و نرگس چشم و نسرین بر
 باشد چون جبین و زلف و رخسار و لب هرگز
 مه روشن ، شب تیره ، گل سوری ، می احمر
 بکزداز دل و عیش و سرشک و جسم من داری
 دهن تنک و سخن تلخ و لبان لعل و میان لاغر
 ندارم در غم و رنج و جفا و جور تو خالی
 لب از باد و سر از خاک و رخ از آب و دل از آذر
 بحسن و رنگ و بوی و طعم در عالم ترا دیدم
 قد از سرو و براز عاج و خط از مشک و لب از شکر
 نشان دارد مرا در عشق و هجر و جور و مهر تو
 سرشک از در و چشم از لعل و موی از شیم و رواز زر
 سزد گز من ترا دایم بطبع و طوع و جان و دل
 کنم خدمت ، برم فرمان ، نهم گردن ، شوم چاکر
 که تو داری جو بزم و خلق و لطف و طلعت سلطان
 دل خرم ، خط زیبا ، لب شیرین ، رخ انور
 جهانداریکه بی یار و قرین و مثل و شبه آمد
 بعلم و حلم و رزم و بزم و عزم و حزم و فخر و فر
 جهان بخشی که دارد وقت جور و حرب و مهر و کین
 کف حاتم ، تن رستم ، دم عیسی ، دل حیدر
 درخت عز و تمکین و جلال و قدر او دارد
 سعادت بیخ و عصمت شاخ و رفعت برگ و حشمت بر

ز بخت و دولت و تأیید و یمن او همنی خیزد
 ز خابرا زر، ز نی شکر، ز کان گوهر، ز یم عنبر
 بیندازند پیش رمح و گرز و تیغ و تیر او
 مراکب نعل و پیلان یشک و ماران زهر و مرغان پر
 ز شکر و آفرین و نعت و مدح او فرو ماند
 زبان عاجز، خرد حیران، سخن قاصر، قلم مضطر
 ایادرساعد و انکشت و کوش و کردن ملک
 ظفر یاره، امل خاتم، هنر حلقه، شرف زیور
 ترازیب که جنگ و مصاف و حمله و هیجا
 فرس کردن، کمر جوزا، سیر کیوان، علم مخور
 حسودت را بود در چشم و اندام و بنان و دل
 عدویت را شود در کلام و عرق و تارک و حنجر،
 مرز و رمح و عصب پیکان و ناخن تیغ و رگ ناخج
 زبان زوین و خون سنگین و مغز الماس و دم خنجر
 همیشه تا بود تنگ و فراخ و خرم و فیرخ
 دل عاشق، غم هجران، شب وصل و رخ دلبر،
 مبادا بسته و دور و جدا و خالیت هرگز
 لب از خنده، کف از سابر، دل از شادی، سر از افسر
 قآبی در استقبال این قصیده چنین داد سخن داده است :
 فرو بگرفته کیتی را براغ و باغ و کوه و در
 نم ابر و دم باد و تف برق و غو تندر
 شخ از نسرين، هوا از مه، چمن از گل، تل از سبزه
 حواصل بال و شاهین چشم و هدهد تاج و طوطی پر

ز ابرو اقحوان و لاله و شاه اسپرم ، یینی
 هوا اسود، زمین اییض، دمن احمر ، چمن اخضر
 عقیق و کهربا و بسد و پیروزه را ماند
 شقیق و شنبلید و بوستان افروز و سیسنبیر
 کنون کز سنبل و شمشاد و باغ و بوستان دارد
 چمن تزیین، دهن تمکین، زمین آئین زمان زیور،
 بصحن باغ و طرف راغ و زیر سرو و پای جو
 بزن گام و بجو کلام و بخور جام و بکش ساغر
 بویزه با بتی شنکول و شوخ و شنگ و بی پروا
 سخن پرداز و خوش آواز و افسونساز و حیلتگر
 سمن خوی و سمن بوی و سمن روی و سمن سیما
 پری طبع و پریزاد و پری چهر و پری بیگر
 برش دیبا، فرش زیبا، قدش طوبی ، خدش جنت
 تنش روشن، خطش جوشن، رخش گلشن، لیش شکر
 بیالاکش، بسیما خوش ، بمو دلکش ، بخو آتش
 بیچشم آهو، بقدر ناژو، بخد مینو، بخط عنبر
 چو سیمین سرومن کش هست روی و موی و چهر و لب
 مه روشن ، شب تازی ، گل سوری ، می اجمر
 کفش رنگین ، دلش سنگین ، خطش مشکین ، لیش شیرین
 بخو توسن، برو سوسن ، برخ گلشن ، بتن مرمر
 دو هاروت و دوماروت و دو گلبرک و دو هرجانش
 پراز خواب و پراز ثاب و پراز آب و پراز شکر

مرا هست از غم و اندیشه و فکر و خیال او
 بقا مشکل ، دوپادر گل ، هوی دردل ، هوس دوسر
 ز عشقش چون انار و نار و هار و اژدرها دارم
 بری گفته ، دلی تفته ، تنی خفته ، قدی چشبر

خراشد سنگ و پاشد گرد و ریزد خاک و سنبد گل
 بسم اشهب ، بدم ابرش ، بتك ادهم ، بنعل اشقر
 بزیرت ادهمی چالاک و چست و چابك و چیره
 شیخ آشوب و زمین کوب و ره انجام وقوی پیکر
 سرین و سم و ساق و سینه و کتف و میان او
 سطر و سخت و باریک و فراخ و فربه و لاغرا
 پیش باد و سمش سندان ، تنش ابرو تکش طوفان
 کفش برف و خویش باران دوش بوق و غوش تندر
 یک آهنک و جنگ و عزم و جنبش در کمنداری
 دو صد دیو و دو صد گیو و دو صد نیو و دو صد صغندر
 یک ناورد و رزم و حمله و جنبش ز هم دری

دو صد پیل ، دو صد شیر ، دو صد بیر ، دو صد اژدر !
 چنانکه ملاحظه میشود قصیده قآنی نه فقط پای کمی از قصیده عبد الواسع
 جلی ندارد بلکه پیاره جهات از آن برتری دارد .

آقای دکتر شفق در تاریخ ادبیات خود میگوید :
 « قآنی را میتوان بعد از صائب معروفترین شاعر ایران در تمام دوره صفوی و
 قاجاریه شمرد و شاید در طراز سخن و خوبی وصف و انتخاب کلمات و استعمال لغات
 و تتبع اشعار قدماء کمتر کسی از سخنگویان ایندوره با او برابری توان کرد .

مخصوصاً هنر او در قصیده است و در غزل نیز استادی نشان داده است - در مسمط و ترجیع بند دستی داشته و مهارت بخرج داده است. تغزلهای شاعر که بمناسبت قصایدی در نوروز و وصف بهار و مدح شهریار سروده الحق هر يك بنوبه خود نمونه بدیع از لطف ضمیر و طبع منیر اوست»

آقای دکتر لطفعلی صورتگر در مجله مهر (شماره ۲ سال هفتم) در ضمن مقاله‌ای زیر عنوان «سوگند در ادبیات فارسی» مینکارد:

«پس از دو مهر فروزنده فارسی (سعدی و حافظ) نگارنده در هیچیک از آثار متأخرین سوگندی دل‌پسندتر جز در يك شعر قآنی نیافته‌ام که خبر از ذوق فیاض و قریحه جمال پرست ایرانی بیاورد.

شعر قآنی این است:

محمود، ماه من که غلامش بود ایاز

دیشب دعای میر بدینگونه کرد ساز

بر کف گرفت زلف که یارب بموی من

عمر امیر کن چوسر زلف من در از !

مرحوم ملك الشعراء بهار ضمن مقالات مفصلی که در شماره‌های سال سیزدهم و چهاردهم مجله آرمغان تحت عنوان «بازگشت ادبی» نکاشته اگر چه نسبت به برخی گفته‌های قآنی انتقاداتی کرده است، ضمناً هم نوشته است:

«قآنی شهرتش بسبب صراحت گفتار و سادگی شعر و مضامین تازه اوست اما غالب مضامین تازه‌اش دارای صراحتی دور از عفاف است ولی تازگی طریقه‌اش او را شهرتی بسزا بخشوده و از غالب اساتید قدیم تقلید نموده و عاقبت سبکی خاص که از آن پس به «سبک قآنی» شهرت یافت برگزید و بالجمله مکتبی از برای خود در شعر گشود که تا دیری شعرای تهران و ایالات ایران بتقلید او شعر میگفتند. قآنی از شعرایی است که مبیایست کتابی در حماسه‌های ملی میگفت چه در ساختن

قصه و پشت هم انداختن مطالب و روایت و انتخاب لغات فنی و آن خشونت و غریزی که مستلزم حماسه سرایی است در وی جمع بوده است»
 اگر چه بسیاری از تذکره نویسان و ارباب تحقیق در قدرت طبع وجودت ذهن و غرائی قصائد و شیوایی تفریلات او سخن گفته‌اند و او را سر آمد گویندگان دوره زندیه و قاجاریه می‌شمارند ولی عده‌ای نیز از تملقهای بیجا و تعریف و تمجید های بسیار و مخصوصاً هزلیات رکیک او سخت انتقاد کرده و بر وی خرده گرفته‌اند و گفته‌اند که :

« این عیوب بردامن گفته‌های او کردی مینشانند و از اهمیت مقام او می‌کاهد »
 اگر چه این ایرادها بر قآنی وارد است و یک نفر شاعر ادیبی که خود را نیز « حکیم » میدانند نباید اینقدر جلو قلم و زبان خود را رها سازد و در نظم و نثر ، از دایره نزاکت خارج شود و لی اگر ما مقتضیات زمان و مکان دوره قآنی و عقاید و تمایلات آن دوره ، مخصوصاً جریانهای دربار و مجالس وزراء و امراء آن روز را در نظر بگیریم ، شاید قآنی را خیلی مقصر نشماریم مخصوصاً که خود قآنی تا درجه‌ای عذر اینگونه گفتار خود را در این قطعه خواسته است :

ایدل ایدل اهل عالم جمانگی طفلند ، طفل

کز برای خنده می‌خواهند شیرین قصه‌ای

زانهمه در قصه باید رازها گفتن نهان

تا نباشد کو دکانرا در شنیدن غصه‌ای

هم مگر قآنی صاحب دلی پیدا شود

تا که در هر قصه یابد از نصیحت حصه‌ای

و هم چنین ضمن یک قصیده‌ای باز هم متذکر شده است که :

باری از هزلی فتد گاهی بنادر در سخن

حکمتی دارد که داند نکته یاب دور بین

هزل و طبیعت، طینت افسرده را آرد بوجد
آنچنان کز تلخمی خوش خوش بوجد آید حزین

همچو «ملح اندر طعام است» اینمزاح اندر کلام

این سخن فرمود آنکو بد نبی را جانشین
پریشان - قآنی علاوه بر دیوان قصائد و تغزلات، مسمطات و غزلیات، کتاب
دیگری برسبک گلستان سعدی ساخته و آنرا «پریشان» نام نهاده است. پریشان
که حاوی قصص و پند و نصایح است در جای خود یکی از کتب ادبی قابل توجه است
ولی متأسفانه درین کتاب نیز پاره مطالب و بیاناتی که نباید گفته شود ذکر شده و تا
حدی از قدر و مکانت آن کاسته است.

قآنی میگوید که تمام مطالب این کتاب اعم از نظم و نثر، از خود او میباشد و از
کسی اقتباس نکرده است:

شکر که از یاری یزدان من	جمع شد اوراق «پریشان» من
نیست در او عاریت هیچکس	خاص من است آنچه در او هست و بس
جز دوسه ییتی ز عرب وز عجم	کامده جاری بزبان قلم

آثار دیگر - بطوریکه آقای سهیلی خوانساری در صفحه ۴۶۶ سال دوم مجله
یغما نوشته اند در تذکره «حدیقه الشعراء» نوشته شده است که:

«... حکیم قآنی میفرمودند که من در خراسان چندین هزار بیت (شعر)
گفته‌ام که همه با اصطلاحات و لغات و الفاظ آنحدود و افغانه بوده و حالا در میان
افغانه مشهور است و در ایران کسی نمیداند و نمیخواند و دیگر اینکه خود شان
(قآنی) تاحیات داشتند ابتدا اعتنا بجمع کردن اشعار خود نداشتند - یکی از
تلامیذشان چندی اوقات صرف کرد و قدری جمع نمود آنهم در حیات حکیم از بین
رفت و این دیوان (دیوان حکیم) بعد از رحلت حکیم بسعی بعضی از آشنایان
که هر قصیده و غزلی را از جایی پیدا کردند، جمع شد...»

نمونه خط حکیم قآنی

صفحة آخر جنک

سپس آقای سهیلی مینویسند که قآنی را رسائل دیگری نیز هست که «هجرة للناظرین» یکی از آنهاست و نیز برای دوستان رسائل بسیار و اخوانیات پیرشمار باقتضای وقت نگاشته که اگر آنها را با دیباچه‌هایی که بر کتب مؤلفین معاصر خود نگاشته یکجا جمع کنند خود کتابی مفصل خواهد شد.

در کتابخانه استاد ملك الشعراء بهار مجموعه ایست شامل رساله و رساله دو علم هندسه جدید و مقالاتی نیز در (نیر نجات) از تألیفات حکیم که بخط وی میباشد. و نیز در کتابخانه ملی ملك جنکی بخط قآنی میباشد که در پایان یکی از رسائل آن، حکیم این رباعی را که در دیوان چاپی او نیست، بخط شکسته خوش نوشته است.

گر نامه سیاه هست و گر نامه سفید ما را نبود جز بخند اوند امید
ای قفل هنایت الهی قمری تا قلب صنوبری نلرزد چون بید
این جنک را حکیم در سال ۱۲۴۹ استنسخ کرده و در سال ۱۲۵۶ کسی بمبلغ سه تومان از خود او ایشباع کرده و در پشت ورق اول چنین نوشته است:

«در دار الخلافه طهران از میرزا حبیب الله قآنی تخلص ایشباع شد» ولی مهری که در زیر این خط ملاحظه میشود خوانا نیست و بالای ورق اول کتاب را شا هزاره اردشیر میرزا مهر نموده است»

اضافه و قصان اشعار - در دیوانهای چاپ شده قآنی بسیاری از قصائد وی درج نشده است چنانکه مجله یادگار دو شماره سوم سال سوم خود مینویسد که قآنی بیست و هشت قصیده داشته که در هر یک از آنها حرفی را حذف کرده بود ولی از آن بیست و هشت قصیده تنها قصیده بر دیده معذوف الالف (که بعداً درج خواهد شد) موجود است، آفهم در دیوانهایش چاپ نشده است.

مرحوم حشمت شاعر معروف شیرازی میگفت که «پدوم جنکی خطی داشت که در زمان حیات قآنی نوشته شده بود و شامل قصائد زیادی از شعراء آن دوره

بود و از آن جمله شش هفت قصیده از قافی آنی داشت که در هیچیک از دیوانهای چاپی وی ضبط نشده بود و متأسفانه خنک مزبور مفقود شده است .
 از جمله قصائدیکه در دیوان حکیم چاپ نشده قطعه مفصل قصیده مانند ای است که هنگامیکه ایوان حضرت امام رضا (ع) از طرف حسام السلطنه ، سلطان مراد میرزا تعمیر شده است بعنوان تاریخ گفته و اطراف ایوان مزبور نوشته شده است و چون قصیده مزبور در هیچیک از دیوانهای چاپ شده ضبط نگردیده ما عیناً آنرا در اینجا نقل میکنیم :

در زمان ناصرالدین شه شهنشاهی که هست
 نه فلک در مطبخ احسان او مشتی رماد
 والی دنیا بصورت ، از چه ؟ از قدر جلیل
 تالی دریا بمعنی ، از چه ؟ از قلب جواد
 تیغ او داسی است کز فرق شهان جوید درو
 رمح او کلکی است کز خون میان خواهد هداد
 بغل از جودش هراسان سال و مه فی کل وقت
 ظلم از عدلش گریزان روز و شبی فی کل واد
 بهر دفع دشمنان آنسان که او جنبد ز کین
 صرصر عاصف نجبید بهر دفع قوم عاد
 با ثبات حزم او بی ادعای معجزه
 آب چون یخ بر سر آتش پذیرد انجماد
 با ثبوت علم او بی اقتضای کیمیای
 زریق رجراج همچون سیم جوید انعقاد
 نیست ده یک با عیار سیم دار الضرب او
 بدر را گر ناقدی بیند بچشم انتقاد

صاد در معنی ندارد حالت چشم بتان
 گرچه در صورت بشکل چشم خوبان است صاد
 ورچه باشد نیلگون چون ظل چشم اوسپهر
 هم بظل چتر او پیوسته جوید اعتضاد
 صاد ماند ضاد را در شکل لیکن در عدد
 هست چندین صاد پنهان در بطون حرف ضاد
 رأی او در حل و عقد ملك ، قلاب الامور
 قهر او در طی و نشر دهر طلاع النجاد
 نیست در ظل ظلیلش نور وظلمت را جدال
 نیست با عدل جمیلش آب و آتش را تضاد
 اول اردیبهشت و دور عالم دور اوست
 روز عمرش زان سبب هر دم پذیرد ازدیاد
 پشت دین و بازوی دولت حسام السلطنه
 والی ملك خراسان ، عم شه ، سلطا نمراد
 نیست گردد فقر از جودش چو او همام از یقین
 پست گردد خود از گرزش چو اورام از ضماد
 خصم چون یسند ترسد ار پلنگ است از نهنگ
 مال چون بخشد نرسد از طریف است ارتداد
 فرق شیران چون سر مفلوج از او در ارتعاش
 جان میران چون تن مصروع از او در ارتعاد
 کشتی نوح است اندامش که طوفان جنگ
 کشتیش را کوه جودی کوه اسب جو اد

ز اختران هر شب بدفع چشم زخم جله او
 آسمان آرد سپند و بخت خواند ان یكاد
 شام غمهای عدویش از درازی آنچنانك
 هر زبانه گوید احاد ام سداس فی احاد
 زان سپس كانددر خراسان نار طغیان و فتن
 دمبدم چون آتش دوزخ پذیرفت اشتداد
 شاه آنکشور بدو تفویض کرد و لو ز صدق
 باروانی شاه جو بر فضل حق کرد اعتماد
 باگران جیشی كه خارا از تف شمشیر شان
 همه و خوب خشك از آتش پذیرفت افتاد
 درعشان موج غدیر و قوسشان ابر مطیر
 خودشان چرخ انیر و خشمشان قدح زناد
 چون سبك سیلی زمین كن كایداز دریا بموج ●
 زیر رانشان در نشاط از تاختن خیل جیاد
 کرد گرد موكب او هر وهادی را تلال
 ساخت نعل مركب او هر تلالی را وهاد
 رفت و باد خشم خصم از آتش خنجر نشاند
 و اب تیغش پاك کرد آنخاك از لوث فساد
 كشت دشمن را چنان كز بیم تیغ او تنش
 باورم ناید كه اندر حشر پذیرد معاد
 مشهد پاك رضا را باز کرد آنسان كه كشت
 چون حرم دارالامان و چون ارم ذات العما د

وز برای آنکه آمد مضجع خیرالامم
 شلیدار خوانیش تاروز جزا خیرالبلاد
 زاده خیرالبشر فرمانروای خیر و شر
 مهبط وحی و کرامت معدن صدق و سداد
 بضعه موسی بن جعفر بوالحسن گز غیر حق
 جسته در مقصوده وحدت روانش انفراد
 گرز علمش راز گومی عنده ام الکتاب
 ور بکاخش راه جوئی دونه خرط القتاد
 هیئت مخلوق دارد وصف خالق ، لاجرم
 در مدیجش به که بنمایم طریق اقتصاد
 نی توانم خواندنش مخلوق چون دانم که او
 عکس حق است و نباشد عکس باهاکس مضاد
 نی توانم گفتنش خالق که در صقع وجود
 ظل و ذی ظل فریق دلرد با کمال اقتصاد
 مورد مار و نور و نار و وحش و طیر و انس و جان
 جمله زو جویند رزق و جمله زو خواهند زاد
 عم شه زان پس که از فرط ارادت روز و شب
 بهر طوف مرقد او رفت از چشمش برقاد
 خار حفاظ حرم را نکرد تعمیر آنها نك
 چون فلك باقی لمست بنیادش آلی يوم للتقاد
 تاسمی گفتی فرزد ایزد بیجنات ثمان
 نامنی گفتی قدر پیوست با سبع شداد

سقف آن یکشیر آنسوتر که گردد منتهی

عالم اجساد را در ملک صورت امتداد

بعد این در کهکشان چون بعد گردون از زمین

فضل آن بر آسمان چون فضل انسان بر جماد

خلق را زان بقعه کاهد رشک فردوس برین

نام عقبی شد زیاد و حب دنیا شد زیاد

الغرض چون تازه شد این بقعه از تعمیروی

آنچنان کز عود صحت تازه میگردد فؤاد

چون مریدی کومراد خویش را جوید بیجان

از پی تاریخ سال آن نمودم اجتهاد

پیر عظم گفت « قآنی » پی تاریخ او

مصرعی گویم که هم بنمایدت راه رشاد

گفتمش احسنت آن مصراع دلکش چیست ؟ گفت :

گرمردی جوی ازین در که وزین سلطان مراد

همانطوریکه بسیاری از اشعار قآنی در دیوانش چاپ نشده چند قصیده که

متعلق بدیگران است بنام او در دیوانش ضبط شده است .

از جمله قصائد دیگران که در دیوان قآنی درج شده دو قصیده از مرحوم

« وصال » است . یکی بمطلع :

دوش چون گشت جهان از سپه زنگ سیاه

از درم آن بت زنگی پندر آمد ناگاه

میباشد و این قصیده را مرحوم وصال وقتی گفته است که « آصف الدواہ » حاکم

فارس کنیزک سیاهرا باتفاق دو غلام بیچه ماه پیکر برایش فرستاده است (وصف آن

بخوبی در قصیده ذکر شده است)

با دقت در ادبیات این قصیده بخوبی میتوان پی برد که گوینده « وصال » است
نه « قآنی » زیرا که اولاً گوینده معیل است چنانکه گوید:

خانه حجره او هفت و درونش هفتاد

سفره کرده او پنج و بگردش پنجاه

و این « وصال » است که از کثرت اولاد و اهل منزل معیل بوده نه قآنی که
اولاد چندانی نداشته است.

ثانیاً تشبیهاتی که میکند مثل درین بیت :

ینیش چون « الف » اما بسر « های » دهن

ابرویش همچو یکی « مد » که نهی بر سر آه!

بخوبی می‌رساند که شاعر « خطاط » بوده و این بروصال بیشتر صادق است تا بر

قآنی علاوه بر اینها قصیده فوق عیناً در دیوان وصال ضبط است.

قصیده دیگری که از وصال در دیوان قآنی ضبط است قصیده ایست بدین

مطلع :

ایزلف یار چرا ، آشفته و دژنی ؟

همخوا به قمری ، همسایه صمی ؟

قصیده دیگری که در دیوان قآنی درج است و متعلق بوی نیست قصیده ایست

بدین مطلع :

رساند باد صبا مزه بهار امروز

ز توبه ، توبه نمودم هزار بار امر وز

که متعلق به « روشن » است (۱) این قصیده در دیوان « روشن اصفهانی »

۱ - ادبای شیرازی این قصیده را به « میرزا احمد روشن پسر اول میرزا محمد حسین

عالی » نسبت میدهند - برای دانستن شرح حال این روشن رجوع شود بفارس

نامه ناصری

(که شرح جلال او در مجمع الفصحاء مندرج است) ثبت شده است . خود شاعر طی این بیت که جزء قصیده مزبور است سرریز نام خود را ذکر کرده است .

بنوش پاده و بگذار تا بگوید شیخ

که نیست همچون « روشن » سیاه کار امروز

علت اینکه این قصیده روشن جزء اشعار قآنی درج شده این است که :

در آخر یکی از دیوانهای چاپی قآنی نوشته شده است که :

« نواب والا شاهزاده علی قلی میرزا اواده طبع کتاب دیوان مرحوم حکیم

قآنی فرمودند - از جهت دوستی و محبتی که نسبت به مرحوم « روشن » داشتند

خواهش کردند که یک قصیده از قصائد روشن نیز در پایان دیوان نوشته شود و طبع

کردد »

پیداست بعدها نسخ دیوان ، آن قصیده را از قآنی پنداشته و آنرا در متن

دیوان جای داده اند .

قدرت طبع قآنی - داستانها و نوادر بسیاری که حاکی از قدرت طبع و

قریحه سرشار و حسن ذوق حکیم قآنی است نقل میکنند که ما مقداری از آنها

را در اینجا ذکر میکنیم :

۱ - این مقاله از شماره ۳۱ روزنامه « نسیم شهاب » مورخه سال ۱۳۱۲ شمسی

نقل میگردد :

« چون در یکی از مجلات مهم مرکز (مجله ارمغان) مسابقه ای واقع به

« اشعر شعرای دو قرن اخیر » گذارده شده است و تمام شرکت کنندگان

در امتیاز مابین « ادیب المعالک » و « قآنی » صحبت میاورند لذا مراسله ذیل را

که میتوان یک « نابلو ادبی و تاریخی » محسوب داشت از کتابخانه حضرت

مستطاب آقای حاج سید نصرالله تقوی مدعی العموم کل . تمیز و رئیس دانشکده

معقول و منقول استنساخ و با آن میتوان قدرت طبع « استاد سخن حبیب الله قآنی »

را معلوم نمود

« بسم الله تعالى، درسته ۳۰۱ هجری (۱۳۰۱) قمری، زمانیکه مرحوم ناصر - الدینشاه از خراسان مراجعت مینمود « آقا ابراهیم امین السلطان » در راه فوت نموده و میرزا علی اصغر خان « امین السلطان » شده بود. این اقل السادات (نویسنده نامه) بتهران آمده، مرحوم « یحیی خان مشیرالدوله » وزیر عدلیه و تجارت بود و مرحوم « میرزا محمد علی صدر قزوینی » که بعد « صدر الممالک » و متولی باشی آستان قدس رضوی علیه السلام شد، مرجع امور عدلیه بود که در عمارت بهارستان تشکیل میشد و بمناسبت سوابق مرحوم میرزا حسن خان مستوفی، پدر بنده، و وزیر و صدر و توفیه ای که شده بود بر حسب دستخط سلطنتی بنده (نویسنده نامه) هم داخل عدلیه شدم و در اطاق صدر با مرحوم « میرزا ابوالقاسم متخلص به آشوب » که در کتاب « کنج شایگان » در حرف « الف » جزء « ماوخین » (کذا ۱۴) میرزا آقاخان صبر اعظم، شرح حالش درج شده، بمناسبت فضایی که داشت سمت دو سنی کامل حاصل شد. مشارالیه هم چون بواسطه ضعف شیخوخیت از خواندن و نوشتن محروم بود غالباً مذاکرات ادبیه مینمود و از ادبای سالفین تذکره میکرد.

از جمله شرح حالات مرحوم « حکیم قافانی » را بمناسبت معاشرت کاملی که داشته بلکه از تلامذه او بود مفصلاً بیان مینمود و هواردیکه بآن مناسبت قصاید یا غزلیات سروده است بیان میکرد که بعد از اطلاع آنها، گویا روح دیگری در آن اشعار دیده میشد.

از آن جمله است غزلیکه مطاع آن این است :

برنگ و بوی جهانی، نه ۱، بلکه بهتر از آنی

بحکم آنکه « جهان » پیرگشته و توجوانی ۱

که بظاهر چندان لطافتی ندارد و مطلب تازه و بدیعی نسبت ولی بطوریکه قصد کرده خیلی لطیف است زیرا که برای « عزت الدوله » گفتند که مادرش مهسد

علیا «سلطان جهان خانم» بوده است.

بهر جهت مقصود از این مقدمات بیان قصیده فریده «حکیم» بود که آخر قصیده و شعر اوست و شرح آن از اینقرار است:

مرحوم «آشوب» بیان نمود که شبی در «دز آشوب» شیران با مرحوم «حکیم» مهمان بودیم. اول شب از طرف دربار سلطنتی که در صاحبقرانیه (محل اقامت سلطنت وقت) بود ابلاغی برای حکیم آوردند که باید فردا صبح در سلام رسمی حاضر شده، قصیده بخوانی.

چون قصائد سلام را مرحوم حکیم رسماً قرائت مینمود از این ابلاغ، حکیم تعجب نموده که فردا عیدی نیست که سابقه داشته باشد. اظهار شد که ناصرالدینشاه مقرر داشته که روز «سیزده رجب» که مولود مسعود حضرت امیر مؤمنان صلوات الله علیه است، عید رسمی بوده و سلام عام منعقد شود. حکیم دیگر اعتنائی نکرده و مثل سایر لیالی بمفاکحات و مذاکرات معموله شب را پایان برده و در موقع استراحت نمود.

صبح که از خواب برخاست، بعد از ادای فریضه، لباس پوشیده، جبه را بدوش انداخته، گفت برخیز برویم. باو گفتم قصیده چه خواهد شد؟ اظهار کرد قلمدان و کلغذرا همراه بردار. نزدیک طلوع آفتاب، از دز آشوب پیاده رو بصاحبقرانیه حرکت کرده در بین اینکه تکمه دست را می بست و لباس را مرتب مینمود نظرش بافتاب افتاد که چون بسمت مشرق میرفتیم، خورشید با اشعه طلایی خود از سرکوه سرکشیده بود، فوری گفت:

خیمه زر بفت زد، بر چرخ نیلی آفتاب

وز برند نیلگون پیچیده بس زرین طناب

و شروع بگفتن این قصیده فریده که انصافاً از حیث فصاحت و بلاغت و معانی بدیع و مطالب رفیع، شمس القلاده اشعار او بلکه اشعار متقدمین و متأخرین است

نهود و مسلسل میگفت و من مینوشتم تا وقتیکه وارد صاحبقرانیه شدیم تمام شد!!
و عجب این است که علاوه بر مضامین مبتکره آن از قبیل :

همچو نوروز جلالی ، شاید از این عید را

خلق « عید ناصری » خوانند بهر اتساع

و مطالب بلند و عالی آن مثل :

نه تو انم ممکنش خوانم نه واجب ، زان سبب

اندرین ره نه درنکم ممکن است و نه شتاب

الی آخر و در شعر آخر گفته که :

ختم کردم من سخن ، والله اعلم بالصواب !

و اتفاقاً این آخر شعر حکیم بود که دیگر شعری نگفته و بعد از چند روز تب
نموده و یک هفته بعد وفات نمود و حسن عاقبت آن مرحوم این شد که باید خاتمه
اشعارش این قصیده فریده بوده و در آن تغزلهای دیگر و قصائد بلکه مدایح اغزاق
و غلویکه در سایر قصائد بطور اغلب هست ، در آن نیست - بلکه مدح سلطانت این
است :

خاکپای بو تراب است این ملک کز رشک او

آسمان گوید همی « یا لیتنی کنت تراب »!

و نیز صریحاً ختم سخن کرده مثل متنبی در آخر قصیده اش که در مدح « عضد

الدوله » گفته و در چند شعر نظیر آنرا به ختم سخن و بستن دهن ولی :

میان ماه من تا ماه گر دون تفاوت از زمین تا آسمان است ؛

متنبی ختم سخن بمدح عضدالدوله کرده ولی حکیم ختم سخن بذکر مدایح

و مقامات اول شخص عالم امکان نموده است که البته قصد هر دو بامدوح خودشان

خواهد بود .

محض امتثال امر جناب مستطاب اجل اکرم آقای حاج سید نصر الله تقوی

دام اقباله العالی این صفحه تسوید گردید و انالعبد العاصی مرتضی قلی طباطبائی
 نایینی غفرالله فی لیلۃ التاسع عشر جمادی الاولی ۳۵۲ - ۱۹ شهریور شمسی
 ۱۳۱۲

۲ - آقای حاج میرزا یحیی دولت آبادی در شماره ۷ سال اول مجله آینده
 مینویسند :

« یکی از معاشرین او (حکیم قآنی) میرزا ابراهیم « صافری » اصفهانی که
 در ۱۳۰۲ هجری (قمری) ازدنیا رفت بنکارنده میگفت : صبح نوروزی بود بخانه
 حکیم رفتم تا باتفاق او بدیدن سلطان العلماء و امام جمعه اصفهان رفته باشیم . چون
 از خانه درآمد گفت : شاید مناسب شود که شعریمم بخوانیم در صور تیکه چیزی
 ندارم - آیا قصیده ای حفظ داری ؟

گفتم آری از « انوری » گفت يك يك قافیه های آنرا بگو . من قافیه را میگفتم
 و او کمی اندیشه میکرد و میگفت : بگو . قافیه دیگر میگفتم تا رسیدیم بمسجد
 جامع که نزدیک خانه ممدوح است . بر در مسجد نشست و تمام قصیده را از بر
 نوشته باخود برد و در مجلس خواند .

۳ - آقای دوستعلی معیر الممالک در شماره ۱۲ سال سوم مجله یغما شرحی
 راجع بقآنی نوشته اند که عیناً نقل میکردد :

« و نیز حکایت میکرد (خاتون جان خانم خیال مرحوم میرزا عباس
 فروغی بسطامی » که فروغی وقآنی دوستی کاملی داشتند و همه شب یا این بخانه
 آن بود ، یا آن بخانه این - ولی قآنی بیشتر بمنزل فروغی میآمد - باندازه ای
 دوستی شان محکم بود که فروغی بمن سپرده بود از قآنی روی مپوشان ، اگر
 وقتی قآنی بمنزل آمد و نبودم البته او را بخانه بیاور و پذیرایی کامل نما تا من
 برسم .

غذای شب ایندو نفر دو قسم کباب بود که من برایشان آماده میکردم و بایک

محبت خاص بسفره می نشستیم و غذا با نان و شراب صرف میشد.

شبى با شوهر نشسته بودم و او مرا در آغوش داشت که ذق الباب شد. قآنى بود. در را گشودم بصحبت و همی خوردن نشستند. پس از ساعتى فروغى پرسید قآنى فردا عید است، چه قصیده‌ای سروده‌ای برایم بخوان. گفت چیزى نكفته‌ام خوب شد خبزم کردى زیرا که هیچ بخاطر نداشتم فردا عید است. حال یکی دو پیاله یمن به پیما و متکائی بگو برایم بیاورند در کنار دیوار بگذارند. یمن اشاره کرد. فوری متکارا حاضر آوردم و سقایتش هم نمودم. قآنى برخاسته جبه را در آورد و کلاه را برداشته انگشتها را جفت نموده زیر سر نهاد و گفت برادر قلم و کاغذ بردار و بنویس

سپس دو پای خود را بدیوار زده لاینقطع پاها را بدیوار میکوبید.

«خاتون جان خانم» قسم میخورد مثل گسیکه قصیده‌ای را از بر داشته باشد بدون تأمل و لکنت میگفت و فروغى مینوشت. هنوز نوشتن يك بیت تمام نشده بود که بیت دیگر را میخواند!

تقریباً یکساعت طول کشید که قصیده خاتمه یافت و قریب شصت هفتاد بیت بود میگفت (خاتون جان خانم) باینکه سن کمی داشتم معذک ازین طبع روان درحیرت بودم.

فروغى نیز غزلی در مدح شاه سرود و صبح جبه هارا پوشیده، ورقه های مدح در دست رفتند. نهار را هم در دوبار خورده طرف عصر مراجعت نمودند.

هر دو خیلی خوشحال بودند. جبه هارا کردند و هر کدام مشتی پول زرد روی تشك ریختند و اظهار داشتند که پول مارا شاه بدست خود مرحمت فرمودند و هر کدام (هر يك از قآنى و فروغى) بیست پنجهز اری یمن (خاتون جان خانم) دادند.

در همسایگی ما مطربی بود از جهودیها. فوراً نوکر فرستاده دسته مزبور را

آوردند - تا زن و کمانچه زنی بود و تنبک زنی و آواز خوانی و دو رقص خرد سال که یکی بسیار خوشگل بود و قآنی برای او جان میداد !

علاوه بر پولهای زرد ، خلعتی هم بقآنی مرحمت شده بود - یکشب و روز را در طرب گذزاندند »

۴ - حکیم قآنی قصیده‌ای دارد « بردیه » با التزام حذف « الف » در ستایش محمد شاه که در زیر درج میشود . این قصیده که در دیوانهای چاپی او درج نشده بنا بر تقاضای نگارنده در صفحات ۷۵ و ۷۶ شماره سوم سال سوم مجله یادگار درج گردیده است و چون حذف « الف » که تکیه گاه کلام گفتار فارسی است ، آنها در يك قصیده کار بسیار مشکلی است ، این قصیده حکیم ، دلیل دیگری است بر قدرت طبع او .

چنانکه مجله یادگار مینویسد : از جمله تفننهای قآنی در شعر گوئی ، گفتن بیست و هشت قصیده است که در هر يك از آنها یکی از حروف هجاء حذف و خود را بر عایت این قید ملزم نموده است و از این قصائد بیست و هشت گانه تنها همین قصیده « محذوف الالف » او باقی است »

چون این قصیده در هیچ دیوانی چاپ نشده ، ما تمام آنها در اینجا درج میکنیم :

برد ز گیتی برون ریع چو لشکر

لشکر دی ملک وی نمود مسخر

دهر ز دم سردیش بخویش مشوش

مهر ز بی مهرش بمیغ مستر

کوه و دمن گشته سیمتن چو بر همن

دشت و چمن پسته چون وثن زر و زیور

سلطنت وی نگر چو فر فرید و ن
 کش بشم بسته یخ چو سد سکندر
 منعم و مفلس ز فرط سردی ، بیحس
 بر همه سوزنده شعله شد طبق زر
 بحر بصورت چو زهم — ریر فسرده
 بزز پرودت به برف برده فرو سر
 من شده خلوت گزین ز کیتی پر کین
 گشته بغم همشین و بسته بخود در
 تن بتب و در تعب ز گردش گردون
 خشک لب و دیده تر ، ملول و مکدر
 هر چه بعلوی ز گرد کلفت من کور
 هر چه بسفلی ز درد ندبت من کر
 مویه ز بس ، پر جزع ز من شده کیتی
 گریه ز بس ، پر فزع ز من شده کشور
 نی ز فنوسم کسی بمحنت مونس
 نی ز عبوسم کسی بشفقت غمخور
 بخت بلندم بچنگ بود که دیدم
 شد چوقمر جلوه گرز در ، رخ دلبر
 دلبر خوشخوی ، شید روی ، سیه موی
 شوخ ، سمن بوی ، بذله گوی ، سخنور
 کلشن کلشن ز روی ریخته سوری
 خرمن خرمن ز موی پیخته عنبر

شکر گشتش خجل، زچه؟ زدو بسد
 مشک شدش منفعل، ز چه؟ ز دو چنبر
 سبزه خطاش برخ چو روضه جنت
 چشمه نوشش بلب چو چشمه کوثر
 سرو قدش منزل نمود مزین
 شمع رخس محفلم نمود منور
 پیش رهش رقتم و درودش گفتم
 گفت که چونی؟ نمودش رخ چون زر!
 زردی رویم چو دید و چشم چو جویم
 گفت مغرور غم که میشوم بتو غمخور
 گفتم کردهر دون شکسته دلجم، گفت
 چون تو بسی کرده دهر شوم، مکدر!
 خیز و گهر ریز شو بمدح کیسی، کت
 دور شود: رنج غم، سرو رزند سر
 گفتم، وصف که و بمدح که؟ بسزود:
 فخر بشر، نور چشم حیدر صفدر
 شمس شمس و خدیو طوس که جودش
 موجد جود وجود کهنتر و مهتر
 کوکب زینده، برج چرخ نبوت
 گوهر رخشنده، درج بحر پیمبر
 مرکز دین مبین، وسیله هستی
 بضعه پینغمبر و نتیجه حیدر

هست چو حب محب ، محبت محبوب
 پس بمدیج محب شویم سخن دور
 گفت : محب حقیقیش که ؟ بگفتم :
 خسرو زر بخش ، مهر چرخ مدور
 میر « محمد شه » خد یو که هر دم
 نخل وجودش بهر کسی بدهد بر
 موکب عز مش چمدبمعر که ای چون ،
 مرکب رزمش جهد بمهلکه ای گر ،
 قلمز قلمز فتید ز پیکر پره خون
 کشتی کشتی بود همی تن یسر
 شخص تو بر تخت چیست ؟ نوربخورشید
 رخت تو بر تخت چیست ؟ مهر بمنظر
 بس زر و گوهر بخلق ریخت زجودت
 ریخت زجودت بخلق بس زر و گوهر
 گفته بوصفت قصیده ای و « الف » نی
 جز بهمین فرد ملتزم شده دیگر
 زین نکند ذکر وی که بر تو بتعظیم

نیست چو دیگر حرف منحیش سر !!
 بدیهه سرائی قآنی - حکیم قآنی در بدیهه سرائی نیز مهارتی بسزا
 داشته است چنانکه علاوه بر ساختن دو قصیده ای که ذکر آنها گذشت ، داستانهای
 زیر را هم درباره او نقل میکنند :

۱ - گویند هنگامیکه قآنی در سن هفت سالگی در مکتب خانه بوده ، کوزه
 آبی داشته است و برای اینکه آن کوزه با سایر کوزه های شاگردان عوض نشود

این بیت را مرتجلاً گفته و بر روی آن کوزه نوشته است:

این کوزه ز میرزا حبیب است

يك پول ز کوزه گر خرید است

و این بیت اولین شعر قآنی است.

۲ - گویند روزی در مجلس خاص ناصرالدینشاه، یکی از ساقیان که جمالی

بیمانند داشته، بارونی گشاده، جامی زرین از می ناب پرساخته بشاه تقدیم میکند.

شاه تحت تأثیر قرار گرفته فوراً این مصرع را میگوید:

قدح در کف ساقی بی حجاب

ولی هر چه سعی میکند نمیتواند مصرع دوم آنرا بسازد. پس فوراً قآنی را

احضار کرده و او را بساختن مصرع دوم مأمور میسازد. حکیم هم بیدرنگ

میگوید:

سپهلی است در پنجه آفتاب!

۳ - گویند وقتی میخواستند در همسایگی خانه قآنی مسجدی بسازند و یا

آنرا توسعه دهند (گویا مسجد حاج میرزا هادی واقع در محله سرباغ شیراز بوده

است) و عاقبت بواسطه کمی جا مجبور میشوند که بستوی منزل او را هم خراب

کرده جزء مسجد کنند. چون آنرا خراب میکنند می بینند که در طاقچه های

بستو، تنکها و قرابه های شراب گنجانده شده است. حاج میرزا حبیبلی برادر

بزرگ قآنی که مردی روحانی و زاهد بوده بقآنی پرخاش میکند و او را از

نگهبانستن شراب و نوشیدن آن سرزنش میکند. قآنی در پاسخ بالبدیهه

میگوید:

شرابخانه ما را به بین و پایه آن

که چون خراب شود، خانه خراب گردد!

۴ - گویند ناصرالدینشاه روزی در فصل بهار در کاخ سلطنتی در ارس که

مشرف بباغ بوده نشسته و غلیان میکشیدم است. در اینموقع درخت نسترنی را مشاهده میکنم که غرق در گل شده و منظره بدیعی را پیدا کرده است لذا طبع شعرش بجوش آمده بیدرنگ میگوید:

این بته نسترن که اندر نظر است
و هرچه فکر میکند نمیتواند بقیه آنرا بسازد پس قآآنی را احضار کرده باو
میگوید این مصرع را تمام کن. قآآنی هم بیدرنگ میگوید:

گویا طبق زمرد پر گهر است
یا مجنونی است پنبه داغ بتن
یا لیلی سبزپوش چادر بسر است!

۵- قآآنی خودش در کتاب پریشان میگوید:

«سالی در معسکر ملکزاده نشسته بودم - امیری بنیاد مفاخرت نهاد که وقتی
بشکار رفتم، پلنگی دیدم، تفنگی بجانبش راسته کردم و بر این هیئت بر پشت مرکب
شدم و فی الحال که صدای تفنگ بر آمد، پلنگ از پای درآمد و باری هنوز ش این
سخن بر لب بود که دراز گوشی چنان تیزی داد که غالباً از تفنگ امیر پانگش
تیز تر بود.

حالی بی اختیار گفتم: گواه عاشق صادق در آستین باشد!

و مجرد ظرافت این ایات بر بدیهه رفت:

بملك طوس شبی هرکس از کمان دووغ

ز شیت مکر بصید سخن، خدنگی زد

ز روی مکر میر دامغان فرمود

که همچو من به تفنگی چنان پلنگی زد

هنوز نام پلنگش بله که از یکسو

جری برسم شهادت عجب تلنگی زد!

جز این میانه خر با امیر فرق نبود

که خر بنقد تلنگی زد، او پلنگی زد !!

۶ - گویند هنگام مرگ حکیم، یکی از متشرعین بر بالین او بوده است.

چون وی را در حال احتضار مشاهده میکنند بوی میگوید:

« شما در زندگی، از نوشیدن باده و بوسیدن ساده و سایر کارهای خلاف شرع خودداری نداشتید. بهتر است در اینموقع که هنگام رحیل است توبه کنید و از درگاه خداوند استغفار! »

قآنی نگاهی بوی افکنده سپس از اطرافیان خود جامی باده خواسته و آبر را لاجرعه سر میکشد و این بیت را بر بدیبه میگوید و جان بجان آفرین تسلیم میکند:

شرمنده از آنیم که در روز مکافات

اندر خور هفتو تو نکر دیم گناهی !!

قآنی و وصال - قآنی در او اهل عمر که در شیراز بوده است با مرحوم

« وصال شیرازی » انس و الفت فراوانی داشته و نسبت بوصول احترام بسیاری قائل بوده است. قآنی خود در قصیده ای میگوید:

چون من، پس از وصال نیایی کس

صد بار اگر بکاوی ایترانرا

با ما ورا قیاس میکن زیراك

با جوی نیست نسبت عما نرا

در بحر فکرش ز نی ارغوطه

تا خشر می نیایی پایا نرا

روابط بین قآنی و وصال بقدری صمیمانه و خوب بوده که قآنی فرزندان

وصال را اطفال خود میدانسته و آنگان نیز بنظر پدری بوی مینگریسته اند چنانکه

مرحوم « وقار » فرزند ارشد « وصال » در طی قصیده‌ای که بدین مطلع است :

تبارك الله ايماء روى سيمين بر
که مهر چرخ دگر شد ، تو آفتاب دیگر

گوید :

دو سروراند مقرر بملك فضل و هنر

کزین دو، فضل و هنر راست روقی دیگر

سخن پژوه و سخن پرور و سخن آرا

هنر پرست و هنر پیشه و هنر پرور

جهان مجد و معالی ، وصال و قآنی

که یافت فضل و معانی از ایندورسته و فر

تا آخر که گوید :

بدین دو ختم شد اندر جهان ، سخنگومی

بدان مثابه که پیغمبری به پیغمبر !

قآنی بر خلاف وصال که عزلت را دوست داشته میل بگردش و سیاحت و

مسافرت داشته است ولی علاقه‌ای که بوصال داشته او را تاحدی پای بست شیر از

میکرده است تا عاقبت طاقت نیاورده و قصیده‌ای را بمطلع :

خیز ایلام و زین کن یکرانرا

آن برق سیر صاعقه جولانرا

سروده و قصد عزیمت بتهران میکنند ولی وصال پاسخ او را در قصیده‌ای بمطلع :

هان ای « حبیب » زار مکن جانرا

مگمار بر دلسم غم هجرانرا

داده و از مسافرت او جلو پری میکند تا سال ۱۲۶۲ هجری قمری که وصال

برحمت ایزدی میبویند ، حکیم قآنی هم بتهران سفر میکند .

چون این قطعه را مرحوم « میرزا عبه الباقی » دانشمند معروف و مدرس مدرسه مقیمیه « که یکی از بزرگان آندوره بوده ، میشوند ، حکیم را مورد عتاب قرار میدهد که چرا شیراز و فارس را نکوهش کرده است ؟
حکیم نیز پشیمان شده و قصیده غرائبی را در مدح و وصف فارس میسرآید که بدین مطلع است :

تبارك الله از فارس آن خجسته دیار که می نیند چون آن دیار يك دیار
قآنی و سعیدی - اینده داستارا نیز درباره قآنی ذکر میکنند :

۱ - گویند شبی قآنی در منزل وصال مهمان بوده است و عده ای از دوستان آندو نیز در آن مجلس حضور داشته اند . « محمدخان عرب » که یکی از عرفا و خوانندگان خوش آواز بوده و سه تار را خوب مینواخته نیز حضور داشته است . شب زمستان بوده و بخاری میسوخته است . قآنی نیز گویا یکی دو جام می زده و سر دماغ بوده است . در این موقع محمد خان غزل معروف شیخ بزرگوار سعدی را که بدین مطلع است :

يك امشبى که در آغوش شاهد شکر م

گرم چو عود بر آتش نهند غم نخورم

با طرز موثری میخواند و آنرا با سه تار مینوازد تا بدین بیت میرسد :

به بند يك نفسی ای آسمان در بجه صبح

بر آفتاب که امشب خوش است با قمر م

ناگاه قآنی دست در بغل کرده و بیاض غزلیات خود را که همراه داشته بیرون میآورد و آنرا بوسط بخاری پرتاب میکند !

وصال و سایرین از این حرکت حکیم متعجب شده بسرعت و زحمت بیاض را

بیرون می‌آورند ولی غالبی از غزلیات آن سوخته بوده است. وصال او را از این حرکت ملامت میکند و میگوید: حکیم مگر مستی؟

قاآنی میگوید: نه مست نیستم، بلکه کاملاً هوشیارم، ولی وقتی که این غزل شیخ را می‌بینم مشاهده می‌کنم که سعدی غزل را بعد کمال رسانیده و بعد از او نباید کسی دیگر غزل بسراید!! - گویا در همین موقع بوده که ضمن تغزلی گفته است:

ترا ز آب روان تشنه باز نشناسد

اگر برهنه نمائی کنار جوی اندام

غزلسرائی سعدی نه حد قاآنی است

مسلم است که با پخته بر نیاید ختام

میگویند یکی از علل اینکه در دیوان حکیم قاآنی غزل کم است همین مسئله است زیرا که بسیاری از غزل‌های او در آن شب سوخت و از میان رفت.

گویند پس از اینکه حکیم بیاض غزلیات را در آتش افکند و گفت پس از سعدی باید کسی دیگر غزل نسازد، یکی از آن‌میان گفت: بیاض قصائدت را نیز در بخاری بیفکن!

قاآنی گفت: نه! قصائد من در ردیف بهترین قصائد زبان فارسی است و نباید حفظ شود

۲ - گویند روزی وصال بملاقات قاآنی می‌رود. چون وارد میشود می‌بیند که حکیم باتأثر و گرفتگی بسیار کنجی نشسته و سر زار روی زانو گهاده و کتابی هم وسط اطاق پرتاب شده است! چون بدقت کتاب را مینگرد می‌بیند که دیوان سعدی است! از حکیم ماجرا را جویا میشود. قاآنی میگوید:

از دست اینمرد حوصله‌ام بتنگ آمده است!

وصال میگوید: کدام مرد!؟

میگوید: سعدی ازیرا هر چه فکر میکنم و مضمون بگر و تازه ایرادر نظر میکنم

که غزلی بسازم می بینم که او قبلاً آنرا ساخته و دیگر موضوعی را باقی نگذاشته است !!

گوشه‌ای از زندگانی قآنی - آقای اقبال یغمائی در شماره ششم سال بیست و پنجم مجله ارمغان این شرح را که شامل یکی از مراسلات قآنی است و ضمناً وضع آخر زندگانی و طرز تدفین او را می‌رساند نگاشته است که عیناً نقل میشود :

«... آنچه‌آنکه برمی‌آید شاعر (قآنی) برای اینکه در این اوان یزند گانی ظاهراً آشفته خود ساما نی دهد و از تنهایی برهد بسال ۱۲۵۶ - در ۲۴ سالگی همسر اختیار و دل بدین خوش کرد که باقی عمر را در پناه لطف و مهر بانی یار دلجوی خود راحت و آرام بگذرانند اما روزگار بدخواهش نگشت و یارش مار او شد ! آنکه بامید اینکه بمراد رسد زن قدیم را ، بی آنکه رها سازد «چون گاهنامه پارینه» از نظر انداخت ، همفسی نو برگزید تا هم آن ناهل را پاداش دهد و هم خویش را از بند غم برهاند - اما همسر تازه نیز با وی یکدل و مهربان نشد و سر بار بلای دیگر و مایه فزونی تشویش و اضطراب خاطرش گردید ! عاقبت هم آن دو ناکس دون صفت آتش در خانه‌اش زدند و روزگار را بر آنشاعر شوریده عشرت طلب باذه پرست سیاه کردند !

قآنی وقتی دستش از همه جا کوتاه شد ازین ماجرا شکایت پیش ناصر الدینشاه برد و نوشت :

نامه قآنی - : « اکنون سا لهاست که گرفتار دو « حلیله » غیر جلیله خیزه چشم زود خشم شده که یکی خود را « سوکلی جلیله » میخواند و دیگری خود را « نوکلی جمیله » میداند ، یکی شجره انساب « قوانلو » در دست گرفته که نمره آن شجره و اصل آن فرعم و ذی‌گیری طومار قبیله « دوانلو » بچنگ آورده که نیله آن قبیله و حاصل زرعم او با آنکه بقدر پیشرفت هر یک را از زمان ماضی تا حال راضی داشته‌ام هر روز مفسده و هر شب عربده دارند .

دو مادر زن غدارم غواره ، خبیث الہیاکل ، کرہ المشاکل ، پر اکل بدشکل ،
بیباک ناپاک دارم کہ همسال جهانند و مادر بنی جان ! - از زال فلک پیرتراند و از
ہند جگر خوار شیر تر ؛ کہ گویا فردوسی درباره ایشان فرموده :

زن و ازدها هر دو در خاک به جهان پلک ازین هر دو ناپاک به
نه چندان سینه سوز و کینه توزند کہ مر این غلام یکی از ہزار را معروض
دارد :

از آنجملہ چندی قبل بہانہ زنانہ را دستاویز کردہ ، خاک کشتی ریختند و
چون دو « نوجہ پہلوان » دست بر ہم کمر گرفته با ہم آویختند چندانکہ صورتشان
از زخم سیلی نیلی و از ضربت کفش بنفش و رو ہا خراشیدہ و خونہا پاشیدہ ، گیسو
ہا کندہ ، خاطر ہا پراکندہ ، رنگہا پریدہ ، جیہا دویدہ شد !

مادر زن « قوانلو » چون خود را مغلوب و منکوب دید بخانہ خویشان دوید ،
نعرہ و اغیرتا بر کشید ، معشرش چون محشری برپا دیدند بحمایتش با چوب و چماق
از خانہ و اطاق بیرون دویدند ، کتیزان ، نیمسوز و کفگیر بر گرفتہ و خانہ شاگردان
بیل و دستہ جازوب برداشتہ مجدداً با غلغلہ ترکی و ہلہلہ عربی بخانہ تاختن آوردند
جنگ در گرفت ، جنگ در ہم زدند ، غوغا برخاست ، ہنگامہ بزرگ افتاد ، ہمسایگان
بتماشا تاختند !

سکان شکاری کہ در خانہ بودند جمعی بیگانہ دیدند ، حملہ آوردند و با جنگ
برداشتند - سگان بازاری نیز بہوای آنکہ سگان خانہ را مرداری بچنگ افتادہ
عضعف کنان در رسیدند ! - سواد ہمسایگانرا بر بام گمان دزد کردہ بر آنہا
تاختند - ہمسایگان خود را از بیم جان از بل خانہ ، بخانہ دوا فکندند .

خادمان برای تمتع بر خلاستند کہ ہمسایگان را بیرون کنند - سگان از عقب
حملہ آورده ، ایشانرا در میان گرفتند . جنگ مغلوبہ شد و غوغا عظیم تر ،
سگان خانہ با سگان بیگانہ در آویختند - خادمان سرای با ہمسایگان عسربدہ ،

بر داشتند - سگ آدم را میگرفت و آدم سگ را میزد ! - دایگان کودکل
شیرخولر را تنها گذاشته بتماشا رفتند ! - طفلان گریه و نالیدن گرفتند .
و مادر زنهای بیباک ناپاک هنوز گرم درشتی و کشتی و کوشش و کشش و ستیز و
آویز بودند !

این غلام محتویولر ، سراسیمه آفلر ، گاه از یمین و گاه از یسار ، موی
گنان و مویه گنان میسویدم و التماس میکردم ، گاهی در عتاب بادایه و گاه در
استمالت همسایه - گاهی با سکلن در چنگک و گریز و گاهی بازمان در ستیز و
آویز - تا نزدیک سحر که آنهنکامه نشست و هنوز این غلام را مغز پر اندیشه
و خاطر پر جوش که چکنم و باکه گویم و کدام یک از این دو زفر اصداق بنشم و
طلاق گویم که شب دیگر حادثه عظیم تر برخواست که نخستین را فراوش کردم !
مختصرش آنکه مادر فرز « دوانلو » دوهماتر و زباج دختر نحویش پای جماعت
پیش نهاده کیس سفید مادر دختر « دوانلو » را از خانه برانندند . بخیال آنکه
کنیز را برانگیزند که اکهنه پاره در زیر کرسی آن دو بیچاره بر افروزد تا وقتی
بوی قیله بدماغ ایشان رسید چراغ هستیشان فرو نشسته دود از نهانشان بر آمده
باشد . لاجرم کنیزی روسیه فاهه تباہ را که در سیاه می همشیره دود است ولی ،
در قیله « عاد و نمود » اغوا کردند و در کمین نشستند تا هنگام فرصت بجهت آنکه
کیک فنا در سلوار آن بیچاره افتد گوشه بیراهنی را که بجهت عید دوخته بود
سوخته پهلوی کرسی گذاشت و چون دود از آتش بگرفت ! - بسی بریامد که
کنیز دیگر از میان خلخه بانگ بر داشت که نیامد در این بلاخانه ابری سیاه بالا
گرفته ، زعدی میسوزد و برقی میدرخشد ! - سقطش گفتند و دشنام دادند که
مگر دیوانهای ! این چه جلی مگر و زرق است و این چه جای ابرو برقی ؟

هنوز این سخن در میان بود که قوایم کرسی از شراره آتش سوختن گرفت و
از هم بگسیخت و صدای سوختن و شکستن کاسه و هندوق بزهره و عیوق شد !

این غلام که رعد و برق دیدم چون ابر بهار گریستن آغاز نهاده، بانگ برکشیدم، زنان ویله برداشتند، کنیزان ضجه زدند، چاکران بیام دویدند! دور دود حریق بسرادق فیلی سرکشید، برق آتش جستن گرفت، هفهمه و غوغا بر خاست، همسایگان هجوم آوردند، آتش دیدند بالا گرفته و دود بر آسمان رفته - صدای ریزش اشک زنان که از بیم مرگ نافی باران و تکرک بود بشنیدند - مرد و زن از بام و برزن شورش آوردند - سقایان را خبر شد، با مشکهای پر آب با هزار ضجرت بطمع اجرت در رسیدند - طفلان از اشک و سقایان از مشک پر در و بام خانه آب میزدند! جمعی نیز با تیشه و کلنگ خانه را خراب کرده خاک بر سر آتش میریختند - طایفه از همسایه و بیگانه، خسته و دلریش بودند یا گرگی درلباس میش، یا چون دزدی بخانه درویش، بروباه بازی و چاپلوسی در آمده، چون موش از در و دیوار بنای کلوش نهاده، اگر طعامی بود خوردند و اگر لباسی بود بردند! کدخدایان محله روزنامه و مجله ساختند - سخکان بازار که همسایه مردم آزارند غوغای عظیم تر از شب پیش کشیدند - ناخند و جمعی را پاچه گرفتند و بر خی را دامن دریدند - خیرگی سخکان، تیرگی دخان، شرار نار، هجوم اشرا، همه شب بر حالت خویش بود - تا آتش خورشید بر نخواست آن آتش فرو نشست!

اکنون این غلام چنانم که تازه از مادو زادهام! - از آنکه نه خانه دارم و نه اوضاع خانه - چه مادر زنها بقر بردند و اگر هم چیزی مانده بود «مهر» بر داشتند مگر اینکه چهار پنج غلامزاده و کنیز زاده برهنه و گرسنه باقیمانده که ناچار باید دست آنها را گرفته یا چون گدایان بر سر راه نشینم یا چون بستیان در طویله شاه! - تافتوت و مروت و بخشایش حضرت ظل اللہی روحی فداه چه تقاضا کنید.

شاه قاجار به «علی قلی میرزا انصاف السلطنه» (۱۲۳۴ - ۱۲۹۸) سفارش

کرد که در تیمار و نگهداشت شاعر بکوشد و از مواظبت او غفلت نورد. اعتضاد السلطنه که مردی دانشمند و شاعر نواز بود، قآنی را بطیب خاطر در یکی از خانه های خود پناه داد و شاعر بی تشویش و فارغ از اندوه و رنج در آنجا پیاده گساری پرداخت و چندان در اینکار زیاده زوی کرد که غمهای گذشته را فراموش نکرده سال ۱۲۲۰ در گذشت.

قآنی چون مردی سبکروح، شادی طلب و شرابخوار بود میان ملایان دشمنان فراوان داشت مخصوصاً « حاج ملا علی گنی » (متولد ۱۲۲۰ و متوفی صبح پنجشنبه ۲۷ محرم ۱۳۰۶ هجری قمری) که میان عامه حتی دربار نفوذ و قدرت فراوان داشت، نسبت باو خوش بین نبود - بهمین جهت « اعتضاد السلطنه » برای اینکه هنگام تشییع جنازه قآنی در شهر آشوبی پیا نشود مصلحت آتذید رضا و اجازت « گنی » را بجوید. بدین منظور یکی از خاصان خود را نزد او فرستاد اما « حاجی ملا علی » جواب درشت فرستاد و رخصت نداد که جسد قآنی را با احترام از خاک برگیرند و بخاک سپارند.

« اعتضاد السلطنه » نگران شده نمیدانست که کار را چگونه بخیر بیایان برساند و هنوز در این اندیشه بود که خیر دادند جمعی طلاب و معتقدان « گنی » بهخانه قآنی رو نهاده اند - « علی قلی میرزا » مضطرب و پریشان شد و چون فهمید این عده را مرحوم گنی برای انجام مراسم تکفین و تدفین « حبیب شاهر » فرستاده است سخت متعجب گردید و علت تغییر ناکهانی عقیده او را نمیدانست.

پس از چند روز فهمید این بیت :

شرمنده از آنیم که در روز مکافات

اندر خور عفو تو نکردیم گناهی

که شاعر در آخرین لحظه زندگی خطاب پیرورد کار بزرگ و مهربان گفته و برای « گنی » فرستاده است او را سخت منقلب و متأثر کرده و آن جمع را

فرستاده است که با احترام جسد قآنی را غسل دهند و بر آن نماز گزارند و کفن
و دفن کنند.

«وظات قآنی» - اعتضاد السلطنه که در سالهای آخر عمر، قآنی را در حمایت
و سرپرستی خود قرار داده بود در مقاله ای که راجع بقآنی نوشته و در شماره ۴
از روزنامه ملتی مورخه جمعه غره رجب ۱۲۸۳ هجری انتشار یافته چنین
مینکارد: (۲)

«در سال یک هزار و دویست و هفتاد هجری اولاً بمرض دهانگی که قسمی از
مالجولیا بود گرفتار شد و بعد از چندی بمداوای میرزا احمد حکیمباشی گلشانی
از لاین مرض شفا یافت ولی در حالت مرض باز پیریشان گویش باشعار و ادبیات
راجع بود چه بیشتر اوقات فریاد زده و میگفت «شخصی دیوار را سوراخ کرده
مرا هدف گلوله میسازد و میگوید:

توان ریخت خون به آسانی
لیک سهل است قتل قآنی

و گاهی در فضای حیاط خود آمده محض شدت قوه خیالیه اشخاص مختلفه
بنظرش جلوه گیر میکردید و از زبان عربی و فلاسی و ترکی با هر یک تکلم کردی
و زبان فرانسه و انگلیسی با اشخاص دیگر چه ایندو زبان را میدانست.

بالجمله چون قآنی از مرض مذکور شفا یافت مقارن بود با شهر رجب المرجب
که در سیزدهم آن عید مولود مسعود حضرت امیر المؤمنین علیه السلام بود. حکیم
این قصیده (۳) غرا را که در حقیقت بز بیشتر اشعارش امتیاز دارد بسلك نظم کشیده
اولاً در مجلسی که من و امیرزاده اعظم «محسن میرزا - امیر آخور» حضور داشتیم

۱ - رجوع شود به صفحه ۵۸ شماره اول سال هیجدهم مجله ارمغان

۲ - مقصود قصیده ایست بدین مطلع:

خیمه زربفت زد بر چرخ نیلی آفتاب

وژ پرده نیلگون پیچیده بس زرین طناب

سرایید - همگی تحسین و تمجید کرده چون باین صیت رسید :
عیش جان در هر گن تن مینم ، خرابم کنن زمی
کاین حدیثم خوش ! لدوا للموت و ابنوا للمخراب .

من بامیرزاده گفتم تطیری برای خود زده
زمانی نگذشت که در گذشت . رحمة الله علیه - البته سعادت اخر وی داشته که
ختم بمنقبت بر کزیده پروردگار و سایه کردگار کرده است .
درساک وفات حکیم قآنی اختلافی رخ داده است زیرا که بعضی ها وفات او را
در ۱۲۷۰ هجری قمری دانسته اند و برخی ها سال ۱۲۷۱ ولی بشر حیکه آقای
محیط طباطبائی در شماره اول سال هیجدهم مجله ارمغان نگاشته اند سال یک هزار
و دوست و هفتاد (۱۲۷۰) تاریخ صحیح وفات قآنی است
در شماره چهارم سال ششم مجله یغما نقل از یادداشت های مرحوم فرهاد میرزا
چنین نوشته است :-

وفات قآنی

حکیم فاضل حکیم قآنی المسمی بمیرزا حبیب شیرازی روز چهارشنبه پنجم
شعبان ۱۲۷۰ در تهران مرحوم شد .

و این ماده تاریخ « پرفو » اصفهانی نیز مؤید این نظریه است :
مست صهبای نظم قآنی که بر او رحمت خدای ، فره
چون اجل آمدش بسا قی دهر بی تاریخ گفت « سفر ده »
میرزا عبد الوهاب متخلص به « مجر ۴ » هم در تاریخ وفات او چنین گفته
است :

« قرین رحمت ایزد حکیم قآنی » ۱۲۷۰

و سلطنتی کابر هم تاریخ وفات او را چنین ساخته است :
بگلزار بهشت جاودان آسوده قآنی « ۱۲۷۰

تمام این ماده تاریخها دلالت دارد که وفات قآنی در سال (۱۲۷۰) بوده است ولی « صابر » شاعر شیرازی ماده تاریخ فوت قآنی را سال (۱۲۷۱) بشرح زیر دانسته است :

قآنی، آفتاب جهان سخن ، در یغ
 ناکه چو آفتاب شد از مردمان نهان
 آن پارسی نژاد که از پارسی سخن
 منسوخ کرد هر که سخن گفت ، هر زمان
 افزون ز حد شاعری آمد بشر و نظم
 سحرش شمار گر نبود معجز آن بیان
 چون صبحدم که از نفسی عالمی گرفت
 عالم به تیغ نظم گرفته است آنچنان
 در ملک ری و دواع جهان کرد روح او
 با شهباز ولای علی رفت در جان
 صابر ز « صاغری » که باو ساقی اجل
 داده است ، سال فوت طلب گرد ، یافت آن
 ما مانده در فراق وی ، او شادمان بخت

تا بانگ الرحیل کی آید ز کاروان !!

این اختلاف بین دو ماده تاریخ را چنین تعبیر کرده اند که چون وفات قآنی در اواخر سال ۱۲۷۰ بوده و تا رسیدن خبر مزبور بشیراز (محل اقامت صابر) چند ماهی طول کشیده (چون آن اوقات وسیله ارسال اخبار جز قاصد و مسافر نبوده که آنها بکندی صورت میگرفته) و شاید اوائل سال ۱۲۷۱ بگوش صابر رسیده او هم بدون توجه سال ۱۲۷۱ را تاریخ فوت او دانسته و ماده تاریخ بسته است .
 محل قبر قآنی = اگرچه شهرت داشت که قبر قآنی در قبرستان « حمزه »

در جوار حضرت «عبدالعظیم» در «ری» مدفون است و لی محل قبر او معلوم نبود. در سالهای پیش مرحوم وحید دستگر ری مدیر فقید مجله ارمغان برای پیدا کردن قبر او کوشش کرد ولی به نتیجه نرسید تا زمانی که جناب آقای علی اصغر حکمت وزیر فرهنگ بودند برای تعیین محل قبر او اقدام جدی بعمل آمد.

اینک در زیر شرحی را که در اثر پرسش اینجانب در مجله یاد کار (۱) آقای محمد تقی مقتدری مدیر محترم روزنامه «آمین» در شماره ۲۶۳ روزنامه خود نگاشته و بهترین شرح در این موضوع است نقل میکنم:

«... اما در باب مقبره مرحوم میرزا حبیب قاآنی که در جوار مزار «شیخ ابوالفتوح رازی» مدفون بوده است این مسئله بتحقیق پیوسته وغالب معمرین ومشاخ شهادت داده اند. در سال ۱۳۱۵ شمسی که سال طبع تفسیر فارسی شیخ ابوالفتوح است و نگارنده در اداره اوقاف و هم چنین در تعلیمات اکابر که تازه تأسیس یافته بود بخدمت اشتغال داشت، وزارت فرهنگ درصدد برآمد که مزار آن عالم جلیل ربانی را که بصورت خرابی و ویرانی در آمده بود تعمیر و مرمت نماید.

این تعمیرات بنحو شایسته و آبرومندی از محل درآمد اوقاف بمباشرت و نظارت آقای ابوالقاسم فیوضات که در آن زمان مدیریت کل اوقاف را داشتند انجام گرفت.

در همانوقت معلوم شد که در جوار شیخ بزرگوار، بسیاری از بزرگان و علماء نیز مدفون و اسیر خاکند. جناب آقای علی اصغر حکمت وزیر معارف و اوقاف وقت، برای احیاء نام آن بزرگان، جمعی را مأمور کردند که بتحقیق، اشخاص بزرگی را که در آن بقعه مدفون هستند، معلوم سازند.

از جمله مرحوم «قائم مقام فراهانی» وزیر اعظم عباس میرزا ولیعهد و فرزندش

و همچنین جمعی دیگر از قتها که از آن جمله مرحوم « ملا محمد علی گلآتری » صاحب کتاب « مطارح الانظار » و بسیاری دیگر بودند. و نسبت بمحل قبر مرحوم قآنی بموجب تحقیقاتیکه بعمل آمد و مخصوصاً ادیب دانشمند « آقای محیط طباطبائی » در این باب تفتیش و تفحص بسیار نمودند و معلوم شد که شاعر استاد نیز در همانجا مدفون است، جناب آقای حکمت هم دستور دادند که دو لوحه از سنک مرمر، یکی بنام مرحوم قآنی و دیگری بنام علماء و قتهائی که در آنجا بیکه بپاک سپرده شده اند، متضمن شرح احوال مختصر و اشاره بتالیفات آنان با خط خوشی رقم کرده و در آنجا نصب نمودند که برای آیندگان و زائرین راهنما باشد.

اتفاقاً این دو لوحه هم بانشاء استاد محترم « آقای محمد صادق ستوده شیرازی » تنظیم گشت.

پس از دریافت نوشته فوق در سفریکه در سال ۱۳۲۸ به تهران نمودم بزیارت آن خاک پاک رفتم و عین کتبه فوق الذکر که در مقبره مزبور نصب بود استنساخ نمودم که عیناً در اینجا ثبت میشود:

« حکیم قآنی شیرازی یکی از گویندگان فارسی زبان و باتفاق عموم، بزرگترین شاعر قصیده سرای قرن سیزدهم هجری است که حالات گفتار و لطافت اشعارش ضرب المثل خاص و عام است. نام شریفش حبیب. پدرش میرزا محمد علی متخلص بگلشن و تولدش در ۱۲۲۲ هجری در شیراز اتفاق افتاده در اوائل عمر بهمان نام تخلص مینمود. بعدها که بخدمت شاهزاده حسنعلی میرزا شجاع السلطنه والی خراسان و کرمان رسید، شاهزاده مزبور بمناسبت اسم فرزند خود (اکتای قآن) ویرا « قآنی » تخلص داد. قآنی بیشتر ایام عمر رادر شیراز بسر برده و چندی هم در کرمان اقامت نمود و سنین اخیر را در تهران گذرانید تا در شهر مزبور بسال ۱۲۷۰ هجری وفات نمود. نظر باینکه آرامگاه آن مرحوم طبق تحقیقاتیکه

شده در جوار مقبره شیخ ابوالفتوح رازی قدس سره بود، برحسب دستور جناب آقای حکمت وزیر معارف و اوقاف این یادگار بنام فقید مزبور ساخته و پرداخته گردید. تاریخ خرداد ماه ۱۳۱۷ خورشیدی. از اشعار اوست:

چه غم ز بی کلهی کاسمان کلاه منست

زمین بساط و در و دشت بار گاه منست

کدای عشقم و سلطان عصر خویشتم

نیاز و منسکت و عجز و غم سپاه منست

زنند طعنه که اندر جهان پناهت نیست

بجان دوست، همان نیستی پناه منست

قلندرانه گنه میکنم ندارم باک

از آنکه رحمت حق عاشق گناه منست

مرا که تکیه بر ایام نیست « قآنی »

ولای خواجه ایام تکیه گاه منست

سامانی فرزند قآنی - قآنی را فرزندی بوده است بنام « محمد حسن » و

متخلص به « سامانی » که در اوائل عمر در شیراز ساکن بوده و در خدمت پدر

کسب فضل و هنر نموده و چون هوش و فراست زیادی داشته در چهارده سالگی

جوانی آراسته بوده که در بسیاری از علوم، اعم از ریاضیات و نجوم و فنون ادب

اطلاعات زیادی داشته است و اشعار نیکوئی میسروده است. و در کتاب گنج شایگان

راجع بسامانی چنین نوشته شده است:

« پدر بکار تربیت وی پرداخت و بخواندن اقسام ریاضی اش مشغول ساخته،

مسائل کلیه آن فنون را از هندسه و هیأت و نجوم و حساب پیوسته بدر القاء

همیکرد و بدقیقه ازدقایق آنها ابقا نمی نمود، تادست قضاطومار عمر پدر در

نوشت و غریق بحار رحمت حق گشت و در آن هنگام زیاده از چهارده سال

از ایام عمر وی نرفته بود و این معنی مقارن بود با اتمام مدرسه دارالفنون که تفصیل آن در تواریخ وقایع دولت ابد مقرون مسطور است و چون آن مدرسه معمور و دایر گشت بر حسب حکم محکم و فرمان جهانمطاع ... ناصرالدین شاه مستعدین اطفال رجال دولت و اعیان مملکت را از برای سرعت رشد و زیادتای ترقی و جامعیت بدان مدرسه میسپردند و بکار تحصیل باز میداشتند.

سامانی مراتب کمال استعداد و قابلیت و نهایت شایستگی و اهلیت وی ملحوظ رأی جناب ... (میرزا آقاخان نوری) گشته حکم فرمودند که وی نیز در مسلك آن اطفال منتظم و تحصیل حکمت طبیعی و علوم فزنگستان را ملتزم آید و هم اکنون (سال ۱۲۷۲) سیم سال است که در آن مدرسه لوازم شرایط تکمیل فن مذکور را بطور مواظبت و استمرار مشغول و آنی تغافل ندارد و چنان در این علم مهارت یافته که با آنکه هنوز از عمر فزون از ده و هفت نرفته رموز حکمتهای الهی را در کل اشیاء «کماهی» داند و خواص موالید ثلاث را از سپیدی تا سیاهی شناسد.

خصال وی همه پر فایده است چون حکمت

کلام وی همه معجز نماست چون فرقان

در تمام اعیاد بسنت پدر مرحوم قصایدی که مناسبت بدان عید دارد و هیچکس فرق و امتیاز با اشعار مرحوم پدرش «حکیم قآنی» نمیگذارد میسراید و در حضرت صدارت عظمی انشاد مینماید.

مرحوم هدایت شرح حال او را در «مجمع الفصحاء» چنین نگاشته است:

«سامانی شیرازی نامش میرزا حسن و خلف الصدق میرزا حبیب الله معروف به «حکیم قآنی» رحمت الله است. ولادتش بشیراز بوده. از آن پس که میرزا حبیب الله قآنی بتوقف و سکونت دار الخلافه (تهران) رأی کرد، عیال خود

را به «ری» خوانده و در آن ایام سلطان محمد شاه قاجار بر ملک جهان دا من افشاند و من بنده بحکم شاهنشاه عصر، ناصرالدینشاه، مأمور بسفارت شدم. چون باز آمدم برباست مدرسه نظامیه دارالفنون منصوب شدم. حکیم قاننی نزد من آمد و گفت: محمد حسن فرزندم از شیراز آمده و حفظی قوی و ذهنی دراک دارد و بر آن شدم که او را بمدرسه آورم و بتعلیم حساب و هندسه بسپارم. او را ترغیب کردم. پس از چندی در گذشت و فرزندش بمدرسه آمد و تحصیل کرد و در اندک مدتی ترقی کلی نمود و اکنون در دانش لغت فرانسه و حکمت و طبیعی و بعضی صنایع مرتبتی رفیع دارد. جوانی است در عین شباب، رشیق القدر، لطیف - الخد - بارومی دلجوی و خومی نیکو و اخلاقی ستوده و او صافی گزیده و حفظی قوی و طبعی مستعد و سلیقه مستقیم - در شعر و شاعری قادر و روی در ترقی و کمال دارد.

سپس صاحب مجمع الفصحاء اضافه کرده است که: در سنه ۱۲۸۵ در عین شباب بباغ جنان شتاب کرد این اشعار از اوست.

بگاه صبح چو خورشید سر زد از خاور

مهم بحجره خرامید با فروغ قمر

بدان رسید که جانم ز تن برون آید

بدان خوشی که نگار اندر آیدم از در

در صنعت جمع و تقسیم فرموده است:

لب آن پری پسر، ریح آن نکو نگار

بر آن سمن سرین، قد آن خجسته یار

یکی برك ارغوان، یکی شاخ سرخ گل

یکی تل نسترن، یکی سرو جویبار

خداش بر بفرز قدا، قدش در نشیب خدا
 لبش بر فرود خط ، خطش گرد آنعداد
 یکی ماه فوق سرو ، یکی سرو تحت ماه
 یکی ناز زیر مور ، یکی مور گرد ناز
 ایضاً از اوست :

بر طره گره بفرز ، برجبه گره کم زن
 چندانکه گره خواهی بر طره پر خم زن
 بر هم زدن ار خواهی ، يك لحظه دو عالم را
 آن طره پر چین را دستی زن و بر همزن !

پایان

منابع عمده این کتاب

۱ - تذکره دلکشا	۲ - فارسنامه ناصری
۳ - مجمع الفصحاء	۴ - آثار عجم
۵ - کنج شایگان	۶ - تذکره حدیقه الشعراء
۷ - تاریخ ادبیات ایران تألیف ادوارد برون	
۸ - « « « « دکتر شفق	
۹ - کلیات قآنی	۱۰ - دیوان وصال
۱۱ - « وقار	۱۲ - « روشن اصفهانی
۱۳ - دوره مجله ارمغان	۱۴ - دوره مجله آینده
۱۵ - « « مهر	۱۶ - « « یادگار
۱۷ - « « یغما	۱۸ - روزنامه پارس
۱۹ - روزنامه نسیم شمال	۲۰ - روزنامه آئین

سایر تألیفات و انتشارات اعضای کانون دانش پارس

- ۱ - پیشوایان فکر (ترجمه) از آقای محمد حسین استخر
- ۲ - رابطه ایران و عرب قبل از اسلام
- ۳ - مظاهر محمدی
- ۴ - فرهنگ اسلامی
- ۵ - مهمانیها و پذیراییهای شاهانه
- ۶ - چهل مقاله در تصوف
- ۷ - گوشه‌ای از تاریخ هفتاد ساله ایران
- ۸ - انسان و سر نوشت او (ترجمه) از آقای محمد رضا حقیقی
- ۹ - دارالعلم شیراز از آقای صدرالدین محلاتی
- ۱۰ - جراحی عمومی از آقای دکتر محمد تقی میر
- ۱۱ - التفصیل از آقای فریدون توللی
- ۱۲ - رها
- ۱۳ - کاروان
- ۱۴ - تحول خط در شرق باستان و ترجمه کتیبه‌های میخی و پهلوی از آقای علی سامی
- ۱۵ - گزارش حفاری پاسارگاد
- ۱۶ - گزارش حفاری ۱۲ ساله تخت جمشید
- ۱۷ - پاسارگاد یا قدیمترین پایتخت شاهنشاهی ایران
- ۱۸ - آثار باستان‌نی جلگه مرودشت
- ۱۹ - شرح تخت جمشید بزبان انگلیسی
- ۲۰ - جشنهای ایزدی از آقای علی تقی پیروزی